

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Syngespil for den Danske Skueplads : [Den
Gyldendalske Samling].

Vol. 3

København : Gyldendal, 1776-90

8 bd.

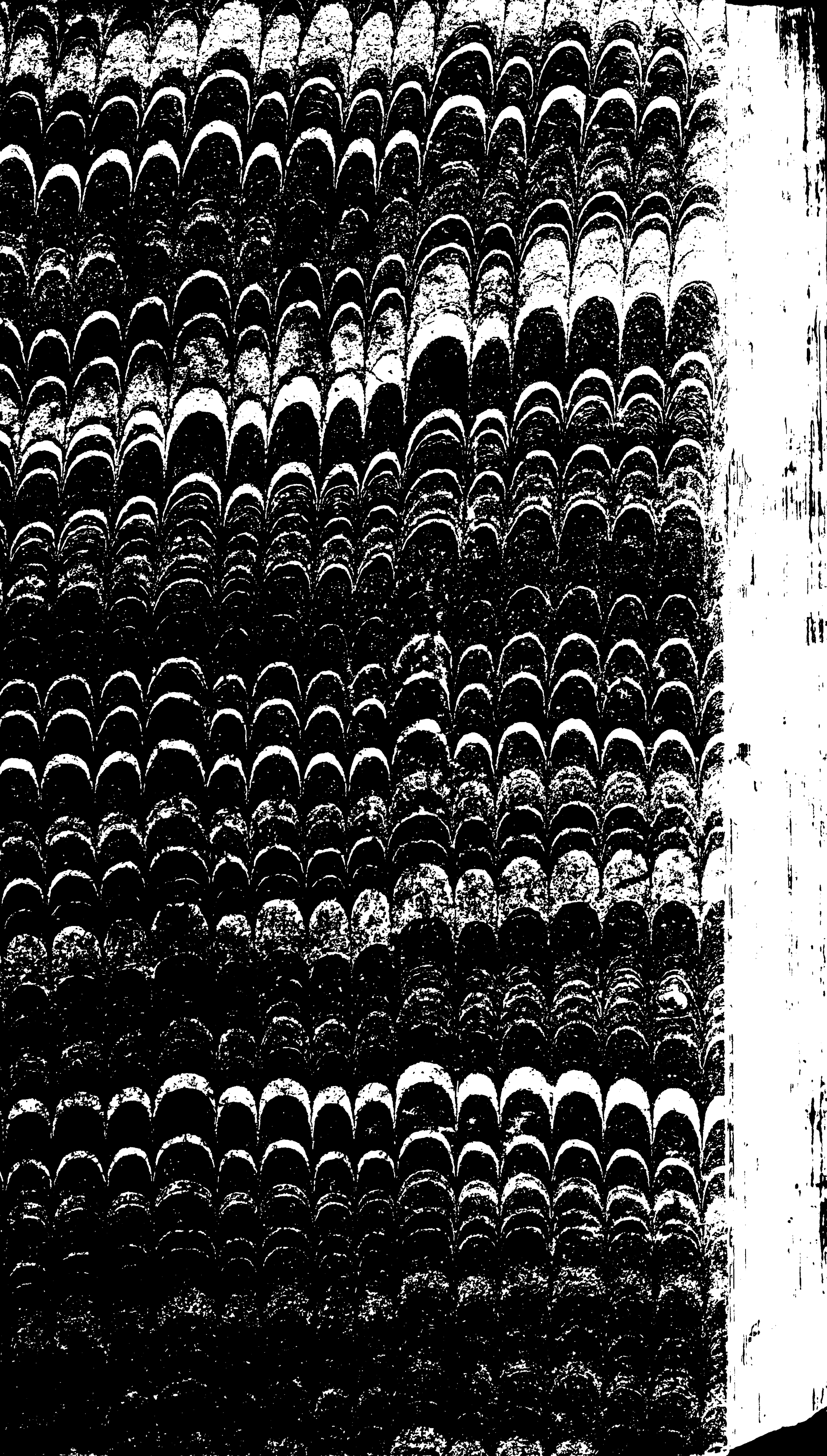
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

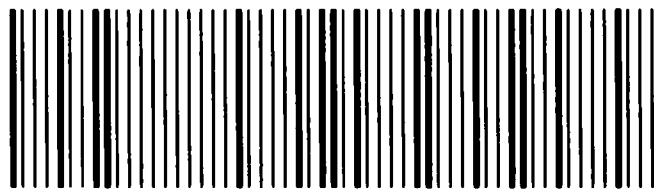
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

55, - 3

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021686264

Syngespil

for den

Danske Skueplads.

Tredie Bind.

Kiøbenhavn, 1778.

Trykt paa Gylsdendals Forlag.

Fortegnelse

paa

de Syngespil,

som findes i dette Bind.

Deserteuren eller den rømmende Soldat.

Colonien eller den nye bebyggede De.

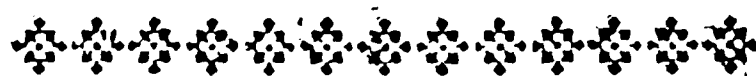
Den forstulte Tvistighed efter Rose og Colas.

Ursene.

Kongen og Forpagteren.

Deserteuren,
eller
den rømmende Soldat.

En
lyrisk Tragi = Comødie
i tre Handlinger,
af Sedaine.

Musiken af Monsigny.

Til samme Musik oversat

ved

Niels Krog Bredal.

Personerne i Stykket :

- 1) Lovise , forlovet Brud af Alaric.
- 2) Alaric , Soldat.
- 3) Franz Tappenstræg , Lovises Fader.
- 4) Suse , en Moster af Alaric.
- 5) Sætter Jochum , Godskendebarn til Alaric.
- 6) Mennette , en ung Bondepige.
- 7) Solghammer , en Dragon.
- 8) Eisenfelts , Vagtmester.
- 9) Slutteren.
- 10) Udvagten.
- 11) Soldater.
- og
- 12) Almue.

Skuepladsen forestilles nær ved en Landsby, som ligger ved Grændserne, og ikke langt derfra ligger den Kongelige Leir.

Hele Pladsen forestiller en Landsbye-Egn , nderst i hvilken seer man et Bierg , og en Bondebye langt ude. Foran ved Skuepladsen seer man et stort Ulme-Træ , ved Roden af samme er en græsbegrøet Høi, hvorpaa et Par Personer kan sidde.

Deserteuren,

eller

Den rømmende Soldat.

En Tragi-Comoedie.

Første Handling.

Første Scene.

Lovise. (alene)

A r i a.

Gjør man vel den ondt, som man ynder?
Hvor har det Sted

At see ham breed?

Gjør man vel den ondt, som man ynder?
Man jo mod sig selv sig forsynder.

Jeg elsker ham indtil jeg døer; *)

Og man til slig Utroskab raade tør? ==

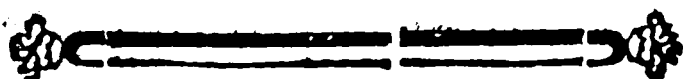
A 2

Alf!

*) Ved dette Sted kommer hendes Fader ind.

Ak! min Fader! det er for galt = = =
 Var det mig, det mit Liv vist galdt.
 Gjør man vel den ondt, som man ynder?
 Man jo mod sig selv sig forsynder.

Anden Scene.

Frank Tappenstræg, Lovise, Møster Suse,
 Nanette, Fætter Jochum, (der har en
 Riep i Haanden, som han leger med.)

Frank.

Jeg vil nu saa have det; - det er min Billie;
 hvad saa?

Lovise. (for sig selv.)

O! Himmel!

Møsteren.

Man er alt bleven ham vaer paa Landeveien.

Fætter Jochum.

Han var paa den anden Side af Bandet.

Lovise.

Er Du bleven ham vaer? men hvordan er
 det gaaet til?

Fætter

Fætter Jochum.

Bed at see paa ham.

Lovise. (trækkende paa Skuldrene
af Medynk.)

Bed at see paa ham!

Mosteren.

Jeg saa ham just da han var i Færd med
at ville svømme over Vandet; men hans Kantsel,
hans Kaarde og andet meere var ham i Veien.
Han maae derfor gaae en Omvei.

Lovise.

Det er vel betænkt.

Frank.

Det er vel betænkt.

Mannette.

Det er vel betænkt.

Fætter Jochum.

Ja vist, det er vel betænkt.

Frank.

Nu vel Lovise! Du faaer bekvemme Dig
til, at sætte det i Verk, som Frue Grevinden har
forlangt.

Lovise.

Hvilken sær Grille!

Frank.

Hun vil saa have det, der har Du hendes
Brev, der kan Du see sort paa hvidt derfor.

Mosterent.

Hun vil saa have det; der kan Du see sort paa hvidt derfor.

Lovise.

Vil ikke min Fader have den Godhed, at læse det for mig.

Frank.

Meget gierne vil jeg læse det for Jer; men man maae høre paa med Agtsomhed, og ikke falde mig med Slidder-Sladder ind i min Læsning, som I pleie giøre om Alstenen, naar jeg sidder og læser for Jer af den store Krønike.

Lovise.

Vær da saa god at læse, min Fader!

Frank.

Nu vel da, hør nu nøie paa. Lad os sætte os her ned.

Lovise.

Min Fader! lad os heller sætte os ned her under dette Ulme-Træ.

Frank.

Som Du vil, min Datter! Sæt Du Dig der, Søster Suse! derefter Du Jochum! Sæt Dig om paa den anden Side Mannette! og Du Lovise nest ved mig; thi Du har størst Deel i dette.

(Naar de alle have sat sig ned, trækker han sit Brev frem af Lommen.)

Nu da, hører I nu vel til?

Lovise.

Lovise.

Ja.

Mosteren.

Ja.

Mannette.

Ja.

Fætter Jochum.

O! ja vist.

Frank.

J hører da alle til?

Lovise.

Alle.

Mosteren.

Alle.

Mannette.

Alle.

Fætter Jochum.

Ja, alle som een Mand.

Frank.

Dette er ikke det Brev, som Grevinden
har skrevet til Obersten; men det er Oberstens
Svar til Grevinden. Kan Du holde Dit Snakke-
Lei, Du.

Fætter Jochum. (Slipper af Angest
sin Riep.)

Men nu da, jeg har ikke talt et Ord.

Lovise.

Han har ikke opladt sin Mund.

Mosteren.

Han har ikke opladt sin Mund.

Mannette.

Han har ikke opladt sin Mund.

Frank.

Da kom det mig saa for. (han læser) „ For
„ at svare til den Ære, som De har beviist mig i
„ at skrive mig til. (han mumler for sig selv).

Lovise.

Dette forstaae vi intet af.

Frank.

Ja alt dette er kun Komplimenter; og maa-
ske det er slige Hemmeligheder, som Frue Greve-
inden ikke vil have, skal være bekjendte.

(han mumler for sig selv.)

Lovise.

Men min Fader! det er paa den Maade
ikke Umagen værd, at vi høre til.

Mosteren.

Jo, for alting, mit Barn!

Frank.

Der har jeg det. (han læser høit) „ Men,
„ Høistærede Frue! hvad sig angaaer Marie Spi-
„ nasti, Soldat i mit Regiment, saa kan jeg
„ ikke sige saa meget godt om ham, som han

„ jo

„ jo fortienet.“ Som han jo fortienet. „ Han
„ har alle de Egenskaber, som høre til en god Sol-
„ dat, han er ærbar, lærvillig og modig.“ Han
vil ikke sige, at han er opløben, men at han har
Mod og Mands Hjerter.

Lovise.

Nu videre, min Fader!

Frank. (bliver ved at læse)

„ Han er en smule vild og hidsig; men om
„ en og anden Gang hans Hidsighed forfører ham
„ til at forløbe sig, kommer han strax paa rette
„ Wei igien.“ Kommer strax paa rette Wei igien.
Dette kan jeg ikke ret finde Rede udi.

Lovise.

Og saa meere, min kiære Fader!

Frank. (som bliver ved at læse)

„ Jeg ønsker intet heller, end at han vil
„ blive hos mig; Jeg skulde giøre ham til Offi-
„ cier i mit Regiment.

Mosteren.

I hans Regiment!

Fætter Jochum.

I hans Regiment.

Lovise.

Ja, men jeg troer ikke, at han bliver der.

Frank.

Stille dog! „Men da hans sex Tieneste-
 „ Aar ere udløbne om fiorten Dage, skal jeg be-
 „ sørge ham hans Afsked.

Lovise.

Om fiorten Dage.

Mosteren.

Om fiorten Dage.

Frank.

Ja, om fiorten Dage. „Jeg skikker ham
 „ til Høistærkede Frue, som De har befalt, for at
 „ overbringe min ærbødige Hilsen, og at aflægge
 „ Taksigelse. Jeg har nøie foreholdet ham, at
 „ han maae tage sig vare for at gaae Feil af Veien,
 „ da den fiendtlige Krigshær er i Nærheden, og
 „ man er her paa Stedet saa nær ved Grændsen.
 „ De Befalinger, som ere udgaaede, ere meget
 „ strænge, og han maae være i Dag tilstede; efter-
 „ som Kongen, som i Morgen holder Taffel to
 „ Mile fra Frue Grevindens Herregaard, vil der-
 „ efter besee Leiren; og da maae det heele Mandskab
 „ være under Gevær.“ Ja det er naar Kongen
 kommer forbie, (ja det forstaaer I Styrpære Jer
 ikke paa,) det er naar Kongen kommer forbie, at
 man er under Gevær. Nu, hvor er dog ikke
 Krigen et hyppeligt Haandværk!

Fætter Jochem.

Ja, naar man er sluppet heleskindet derfra.

Mannette.

Mannette.

Hvorfor er det da, at de unge Karle klynke,
naar de skal indskrives som Soldater?

Frank.

Hold Munden, det rager ikke Jer. (til Lovise)
Ja min Datter! Du maae altsaa bekvemme Dig
til at opfylde Grevindens Befaling; Du skal stille
Dig an, som Du var gift, og var Brud; og Du
(til Fætter Jochum) Du skal være Brudgommen.

Fætter Jochum.

Aldrig bedre.

Frank.

Vi skal gjøre Anstalter til Sækkepiber,
Trompetter og Violiner; og vi skal gjøre en Stei,
som om Du virkelig i Gaar havde haft Bryllup.
Og Du (til Mannette) Du skal komme ham i Møde,
og fortælle ham alt dette; Du kan lade som Du gif
her og passede paa Dine Faar.

Mosteren.

Da troer jeg, at jeg skulde gjøre det listi-
gere end hun.

Frank.

Nei, han kiender jo Jer; det skulde være
artigt, at han ikke skulde kiende sin egen Moster.

Lovise.

Å! min kære Fader! alt dette gaaer mig
meget nær til Hierte; og om man spillede mig et
saadant

saadant Pudserie, vilde jeg blive meget fortrøden derover.

Frank.

Men hans Fornoielse vil være desto større derved.

Mosteren.

Ja, det kan lære ham, hvad det er at skrive Dig til, at han længtes efter at møde Dig paa Landeveien, for at tale med Dig, og strax derpaa igien at forsøge sig tilbage.

Lovise.

Det er just ikke saa Ord til Ord, som han har skrevet; men om saa var, hvorfor skal man derfor ængste ham?

Mosteren.

Kort og godt: Frue Grevinden vil saa have det; hun har jo selv besørget hans Opdragelse; og hun er saa omhyggelig for ham, at man undrer sig derover.

Lovise.

En smuk Prøve af Omhyggelighed, at giøre ham Hjertesorg!

Mosteren.

Men det er jo dog kun et Dieblis's Sag.

Lovise.

Jeg trøster mig ved, at han ikke vil fæste Troe til noget af alt dette; det er ikke en Uge siden han fik Brev fra mig.

Frank.

Frank.

Saa meget desto bedre; desmeere affskyelig
vil Din Utroskab forekomme ham.

Mosteren.

Ja vist, desto meere vil han ærgre sig derover.

Frank.

Saa gaae nu hen enhver især, for at Klæde
Jer til vort Forehavende; vi har ikke megen Tid
at spille. (til Mannelte) Og Du, bliv Du her hos
mig; jeg vil see om Du bær Dig ret ad.

- Tredie Scene.

Frank og Mannelte.

Frank.

Nu da; kan Du saae alt dette i Dit fir-
pantede Hoved?

Mannelte.

Ganske vist, min Herre!

Frank.

Det gad jeg see engang. Sæt Dig derhen.

Mannelte.

Ja.

Frank.

Frank.

Lad som Du sad og spandt.

Mannette. (tager den Kiep, som Fætter
Jochum lod falde.)

Nu er jeg i Stand, lad os indbilde os at
dette er Treen, som jeg spinder paa.

Frank.

Det er ikke nok; kan Du synge?

Mannette.

Ja vist, jeg synger, naar J kommer fra den
anden Side.

Frank.

Nei, ikke naar jeg kommer.

Mannette.

Ja jeg forstaaer, jeg forstaaer; det er,
naar han kommer.

Frank.

Rigtig; Syng da.

Mannette.

Vie da et Dieblis, til jeg faaer sat min
Treen i Stand.

(Hun laver sin Treen til rette, under Rittor-
nellen af følgende Aria.)

Mriette.

A r i e t t e.

Min Teen var nys borte for mig;
Jeg den i Græsset vilde finde;
Colin kom, og bukkede sig,
Sagde: hvad mon Du søger, Hyrdinde!
Lidt Elskov, en smule Glid dertil
Kan bringe et Hierte hvorhen man vil.

Frank.

God Dag, lille Pige! (hun vender sig om)
npperlig, npperlig, bliv saa ved.

Mannette.

Men borte var altsaa min Teen;
I Skoven den fra mig var kommen;
Colin, for at skære en Green,
Strax sin Goldefniv fik op af Lommen.
Lidt Elskov, en smule Glid dertil
Kan bringe et Hierte hvorhen man vil.

Frank.

Men hør mig dog engang, lille Pige!
(hun vender sig om igien) uforlignelig, prægtig.
Bliv ved.

Mannette.

Mannette.

Saa længe skar han paa sin Green,
Og saae mig ret skielmsk under Diet,
Til jeg fik saa deilig en Teen = = =
Men mit Hierte til Elskov blev boiet.

Lidt Elskov, en smule Glid dertil
Kan bringe et Hierte hvorhen man vil.

Frank.

Mit smukke Pigebarn! vil De da ikke høre
et Ord?

Mannette.

Jeg beder om Forladelse, Hr. Frank Tapp-
penstræg!

Frank.

Hr. Frank Tappenstræg! jeg maae blive gal!
sig dog: Hr. Soldat! og nævn ikke mit Navn.

Mannette.

Ja rigtig, rigtig, min Hr. Soldat! det
kom deraf at jeg saae paa Jer i det samme.

Frank.

Lad os begynde paa en frisk. Mit smukke
Pigebarn! vil De da ikke høre mig, kun et eneste
Ord?

Mannette.

Om Forladelse, Hr. Soldat!

Frank.

Frank.

Vel nok. Min lille Pige! Jeg vil være
Dem høilig forbunden, naar De vil være af den
Godhed at sige mig, hvad dette Bryllups-Optog
vil sige, som jeg seer?

Maquette.

Det er Povise, en Datter af Frank Tappens-
stræg, afdødt Soldat, og Fæstebonde paa Gre-
vindens Gods.

Frank.

Got, got, meget vel. Lad mig nu see,
Du fører Dig listig op; siden kan Du komme til os
hen paa Hovedgaarden. Men glem for alting ikke
at sige Hr. Soldat! = = = Nei see engang der kom-
mer han løbende med Aanden i Halsen!

Mannette.

Hvor da? = = = rigtig, ja vist.

Frank.

Nei see mig engang, hvor han flavrer
imellem Biergene! Man maae dog sige, at for-
liebte Folk ere ikke lamme paa deres Been. Jeg
gaaer min Vej. Bliv her; - dog nei, kom lidt
til Side.

Fjerde Scene.

Alaric. (alene)

Recitativ og Aria.

Alf! jeg maae puste, og Aandedrættten have
i Lave. *)

Den fiere Busk! = = her er det Sted,
Hvor min Lovise soer mig første Sed.

Jeg hende skal see! nu hvilken Lyst!
Og tale med hende!, nu hæver
Sig blot af Fryd, mit ømme Bryst.
Men = men = hvor jeg gyser, = jeg bæver!
O Lyst! o Elskov! = = men, om jeg strax
ei gif?

O! søde Dieblif!

Men Forfald vist hun nu haver faaet;
Thi hvorfor er hun ei mig alt i Møde gaaet?
Hun vist var bange for, saa blot at stille sig,
Og hendes Dyd har Seier naaet.
Men man jo veed, at hun skal ægte mig?
Alfsted!

*) Han slænger sin Kiøle, Sabel og Ransel paa
Jorden.

Afsted! = hvad skal jeg sige? men af! af!
hvilken Pine!

Hvor hitter jeg paa Ord! Hun er blant
alle sine,

En Moster, hendes Slegt, en Fader, og
hans Ven,

Ja, og Jochum Fætteren.

Zvang uden lige! evig Skade! = = =

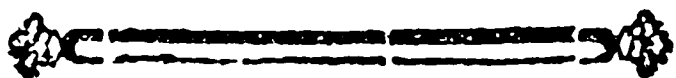
Om kun en Dreng sig vilde lade

See derfra = = nu Lovise! ei minder El-
skov Dig?

Saa kom, saa kom, han er her. O! Skade!
Nogen vist Dig er hinderlig.

Jeg hende skal see! nu hvilken Lyst!
Og tale med hende! nu hæver
Sig blot af Fryd mit omme Bryst.

Men jeg hører Sækkepiber og Violiner.
See der er Folket samlet af den heele Landsbys.
Det maae være et Bryllup. Jeg maae skiule mig.
Nu de Folk ere dog ret Lykkens egne Børn.

Femte Scene.

(Her forestilles et Optog af et Bondebryllup; Alarie holder sig skjult ved en Side. Foran gaae to Bonde-spillemænd, som spille Violiner; derefter een med en Sækkepipe, og en Dudelsæk. Bruden seer bedrøvet ud; det øvrige af Selskabet viser en forstilt Glæde; Brudgommen seer tosset og naragtig ud. Faderen giver Datteren den høire Side i Optoget.)

Frank. (til Lovise)

Det gaaer rigtig. Vend Dig for alting ikke til Siden; han staer og lurar paa os.

Lovise.

Nei dette overgaaer al min Taalmodighed; lad mig dog i det mindste have Lov til at see paa ham.

Frank.

Du kan altid en anden gang faae afseet paa ham. — Det var got . . . Saa frisk. Nannette bliv Du her paa Din Post.

Giette

Siette Scene.

Maric, Nannette. (med sin Teen i Haanden)

Maric.

Et Ord, lille Pige!

Nannette. (synger)

Min Teen var nys borte for mig ic.

Maric.

Lad mig dog faae et eneste Ord af hende,
kun et eneste Ord.

(Nannette vil begynde at synge, men hun griber hende ved Armen. Hun vil iaen begynde at synge, men han falder hende ind i Ordene.)

Nannette.

Lad mig dog være i Fred. Lad mig have
Frist til at svare, til jeg kommer paa det tredie
Vers.

Maric.

Svar mig paa mit Spørsmaal strax paa
Timen.

Nannette. (for sig selv)

For en Ufærd! jeg kommer aldrig vel fra
dette . . .

Maric.

Nu da, kan jeg faae et Svar?

B 3

Nannette.

Mannette.

Ua! I skræmmer Livet af mig.

Maric.

Vær ikke bange for nogen Ting, mit smukke
Pigebarn! Hvad var det for et Bryllups-Optog,
som gik her forbi?

Mannette.

Dette Bryllups-Optog?

Maric.

Ja.

Mannette.

Hvad det er?

Maric.

Ja.

Mannette.

Nu vel, det var et Bryllup.

Maric.

Hvem er det, som har Bryllup?

Mannette. (Singer):

Min Teen var nys borte for mig ic.

Maric.

Vil hun giøre mig til Mar, med hendes
evige Snugen? Jeg beder endnu engang: svar
mig paa det jeg spørger om.

Mannette.

Nannette.

Nu vel da, siig frem. Men Drollen tage!
gier han mig ei saa bange, at Ordene fryse mig
fast i Munden = = =

Min Teen var ogsaa borte for mig ic.

Maric.

Hvordan? Endnu den samme Sang? Hvad
er dette for et Bryllup? hvorfor, siig mig dog = = =
har jeg ikke seet = = = For en Uhykke! vil hun da
endelig = = =

Nannette.

Nu vel da, ja vist, Bruden i dette Bryllup
er Lovise, en Datter af Frank Tappenstræg,
afstakket Soldat. = = =

Maric.

Frank Tappenstræg tager sig en Kone igien?

Nannette.

Nei vist ikke, men hans Datter tager sig en
Mand.

Maric.

Hans Datter! hvordan? hans Datter!

Nannette.

Ja vist, hun havde Bryllup i Gaar, og i
Dag holder man anden Dags Bryllup, som I
seer.

Maric.

Bryllup i Gaar = = Frank Tappenstræg = =
Anden Dags Bryllup! . = . Overtægger De vel
hvad De her siger? Kiender De den Mand, som
De taler om?

Nannette.

Om jeg kiender ham? Der er ingen Tvivl
derom. Der er hans Huus; Det er ham, som
er Fæstebonde hos Grevinden. Det er saa sandt
som at hun er kommen hid i Morges. Lovise er
i Gaar giftet med hendes Fætter, Jochum, ham,
som er et saa got Stykke Kar.

Maric og Nannette.

Duet.

Maric.

Nannette.

(hældende med Hovedet.)

(med en falsk Smil.)

Men er det sandt mon
ret jeg hører
Jeg slikt ei i mit Hoved
fører.

Han mig forstaaer, han
rigtig hører;
Du, hvor jeg mig dog vel
opfører!

Nei, nei det har vel ingen
Lød;

Men snart er glemt det
Siertestød,

Hun mig da vilde ønske
død.

Naar han veed, det har
ingen Lød.

Min

(til Marnette.)

Min Pige! hielp mig dog til rette;	Jeg vil paa sligt ei Om- søob sætte;
Lovises Bryllup! er vel dette?	Lovises Bryllup er just dette,
En Datter af Frang Tap- penstræg?	En Datter af Frang Tap- penstræg.
Hun Bruden var? det troer ei jeg.	Hun Bruden var, det sær- ger jeg.
Men svar mig sandt, og værlig oprigtig.	Lovises Bryllup, ret op- rigtig;
Lovises Bryllup! er det rigtig?	Lovises Bryllup, ganske rigtig.
Til Mand hun sætter Jochum fik?	Til Mand hun sætter Jochum fik,
I Gaar det Bryllup for sig gif?	Ja vist, i Gaar det for sig gif.
Saa er det sandt? jeg ret dog hørte;	Nu, hvor jeg mig dog vel opførte!
Jeg sligt knap i mit Ho- ved førte;	Den Tidende hans Hierte rørte.
Hun altsaa da vil see min min Død.	Men snart er glemt det Hiertestød,
O! alt for heftigt Hierte- stød!	Naar han veed, det har ingen Nød.
	Og hvor vil han glæde sig, naar han Rede i Tingene faaer!

Jeg føler alt den visse Død, Jeg isner ved det Hierte: stød. Hun ønsker altsaa kun min Død, Jeg holder ikke ud det Stød. Jeg isner, det er vist min Død, Mindst ventede jeg saa: dant Stød. O! Himmel hvilket gru: somt Stød; Jeg isner, det er vist min Død.	Paa saadan Sorg hans Hierte maae Den høieste Grad af Glæde naae. Og hvor vil han glæde sig, naar Han Rede for alle Ting faaer, Som han ei nu forstaaer! Men hvor er hans Siel ei oprørt! Han føler alt hvad han har hørt. Jeg troer, jeg siger alting frem; Den Efterretning var for slæm. Dog, hvor vil han glæde sig, naar Han Rede for alle Ting faaer, Som han ei nu forstaaer! Han glemmer da sin Død Og dette Hiertestød.
---	---

Mannette.

Men nu gjør det mig virkelig ont for ham.
Jeg kommer til at sige ham reent ud, at alt dette
er kun noget opdigtet Løi. Min kære Ven! vil
Du ikke forsøie Dem hen til Herregaarden.

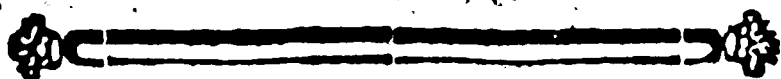
Marie.

Alaric.

So vist, jeg har Lyst at bore Dig tvert igien-
nem, og med den samme Haand = = =

Mannette.

Gud bevare os! han var i Stand til at
myrde mig paa Stedet. Jeg maae smørre Hælene
og løbe herfra; det er høi Tid at jeg sætter mig i
Sikkerhed.

Syvende Scene.

Alaric. (alene)

Obligat Recitativ.

Utroe Pige! hvad har jeg gjort?

Sig dog, sig hvad drev Dig dertil?

Hvi gjør Du af mit Liv et Offer?

Giv kun et Svar = = =

Du var min Skat, min Verdens Glæde = =

For min Siel = = af! er nu kun Qual = = =

Du gjør vel, slaae kun Dine ned.

Hvis Skiebne er vel meere grum?

Jeg

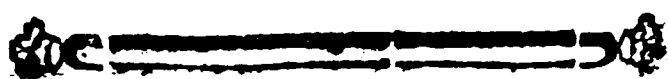

Jeg paa hendes Bink er tilstæde;
 Det min Lovise er som kalder,
 Og hvorfor? for at ængste mig,
 For at lade mig see = = = min Skam.

A r t a.

Bæk fra et Sted, skabt til min Plage.
 (Hvor var det dyrebart!)
 Bort med Dit Brev, som skal betage *)
 Mig Lyst til Livets beste Dage.
 Der har Du det; saa, tag det snart.
 Trolose! ingen Afgrundshule
 Din Fader for min Hevn skal skiule.
 Men følg mig ei vanskabte Siel!
 For evig har Du mit Farvel.

*) Han peger paa hans Klæder, som ligge slængte paa
 Jorden. Her lader Bagten sig see.

Ottende Scene.

En Bøgtmester og tre Soldater af
Udvagten, Alaric.

U v i n t e t.

2den Soldat.

Stille ! staae Soldat !

Alaric.

Jeg gaaer min Bei.

Iste Soldat.

Stille ! staae Soldat !

Alaric.

Jeg gaaer min Bei.

Bøgtmesteren.

Hvor gaaer Din Bei ?

Alaric.

Jeg gaaer min Bei.

3die Soldat.

Hvor gaaer Din Bei ?

Alaric.

Jeg gaaer min Bei ;

For Livstid gaaer jeg ud af Landet.

Iste

1ste og 2den Soldat.

Hvordan ? kommer bort ?

Wagtmesteren og 3die Soldat.

Hvordan ? kommer bort ?

Maric.

For Livstid gaaer jeg ud af Landet.

1ste og 2den Soldat.

Hvordan ? Du gaaer bort ?

Wagtmesteren og 3die Soldat.

Hvordan ? kommer fort ?

Maric.

Nei, nei jeg kommer ikke bort ;

Jeg gaaer for Livstid ud af Landet.

1ste og 2den Soldat.

Du løber da fort ?

Wagtmesteren og 3die Soldat.

Du kommer da bort ?

Maric.

Nei, nei jeg løber ikke fort ;

Jeg gaaer for Livstid ud af Landet.

1ste og 2den Soldat.

Du løber jo fort.

Wagt=

Wagtmesteren og 3die Soldat.
Du kommer jo bort?

1ste Soldat. (til Wagtmesteren)
Hvordan? han løber ikke bort,
Men kommer ikkun ud af Landet.

3die Soldat.
Han vist er gal, det er ei andet;

2den Soldat. (til 3die Soldat)
Hvordan? han kommer ikke bort;
Han siger, han gaar kun af Landet.

Wagtmesteren.
Han er fortrykt, det er ei andet.

Alaric. (for sig selv)
Min Død er vis, naar jeg mig røber.
(til Wagten.)

Jeg bort fra Leiren løber.
Velan! ja vist, fra min Post jeg undløber.

Soldaterne.	Wagtmesteren.
Vi maae afsted	Lad see, vi denne Sag opæ
Og følge med.	dager,
	Om han mod Grændsen
	Slugten tager.

Alaric.
Bær ingen Tvivl jeg gaaer afsted.
Wagt-

Wagtmesteren og alle Soldaterne.

Bi made afsted.

Og følge med.

Ularic. (for fig selv)

Fortvijselſe Din Giel ſal trykke ;

Min Død er her Dit Mesterstykke.

1ste og 2den Soldat.

Gans Kiole her han

lengte afsted.

Den tage vi med ;

Han tråd den ud, for

ufiendt at gaae,

Det saae vi jo paa.

Vagtmesteren og 3die
Soldat.

Kom lad os passe op
hans Vei,

Hans Wei,

Og see, om han undløber ei.

Maric.

Men folg ei med vanstæbte Siel !

For evig har Du mit Farvel.

Wagtmeesteren og alle Soldaterne.

Wi maae afsted,

Dg følge med.

Maric.

Teg fra min Post er rømt
met bort,

met bort,

Ja jeg gaar fort ,

Jeg gaar afsted.

Vagtmesteren og alle
Soldaterne.

Vi merke maae paa Kar:
lens Dei,

lens Dei,

Og see om han undløber ei.

Vi mae afsted

Og følge med.

Ende paa første Handling.

Qinden

Anden Handling.

(Skuepladsen forestiller et Fængsel, med et Par Borde
og Træ-Bænke.)

Første Scene.

Maric, Slutteren. (meget gestjefstig)

Slutteren.

See her, her staaer Vand i denne Krukke:
er et Bord, og en Bænk, og her er en Brir at
ligge paa. Men paa den Maade som J gaaer
Jere Sager an, bliver det vel ikke nødvendigt at
rede Jeres Seng. „Ja mine Herrer! jeg har
remit bort, jeg har remitt bort.“ Det hjalp ikke at
man sagde: maaskee var det ikke Jeres Tanke at
remme bort? J blev ved: „Jeg er remmet
bort.“ — Det kalder jeg et ret dievels
Menneske. Overalt, jeg har sagt, at her staaer
Vand — J kan ogsaa faae Viin; for Skil-
lingen, vel at forstaae; og J behøver ikke at holde
Knappen paa Pungen, om J er ved Skillingen;
thi Processen med saadan Karl vil ikke vare læn-
ge — vel mueligt —

E

Maric.

Maric.

Nei vist ikke.

Slutteren.

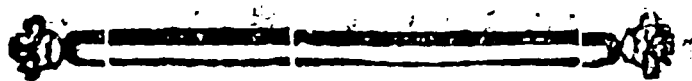
Ja, ja, har I ikke Penge, saa kan I drikke
Band; forstaaer I mig? drikke Band.

Maric.

O! hvor gierne ønskede jeg at see Hende!
O! Jammer! O! Jammer!

Slutteren.

Kiender I den Karl? jeg skal strax sende
Ter ham hid. I kiender Holzhammer? han er
endnu her. I kan drikke et Glas sammen; det
er got for at forstaae Griller. Det vil dog ikke vare
ret længe.

Anden Scene.

Maric. (allene)

A r i a.

Alt døe, hvad Sag? det gjør paa Livet Ende;
Det skal jo dog engang mig hende?

Hvert Pulseslag; hvert Skridt, man gaaer,
Alt nærmere os Døden staaer.

Men

Men med sliq Falstshed overbære ,
Som er saa fræk , saa mod min Ære !
Den at overleve ! nei, før jeg døer ;
Paa Piinslerne jeg da Slutning gjør.
At doe, hvad Sag ? det gjør paa Livet Ende ;
Det skal jo dog engang mig hende ?
Hvert Pulseslag ; hvert Skridt, man gaaer,
Alt nærmere os Døden staaer.
Min Tid, hvert Dieblisk var kun opofret Dig ;
Dit Vel var eene mit — men Bladet vendte sig.

(Han tager et Brev frem og læser.)

„ Kom fiære Elsker ! uden Dig
„ At leve er omsonst for mig ;
„ Min Fader nu længes med Lyst.
„ At faae Dig lagt op til mit Bryst.
„ Og jeg, som elsker Dig
„ Saa høit, saa inderlig,
„ Jeg ønsker ei andet for mig ,
„ End det kun , at tilhøre Dig.

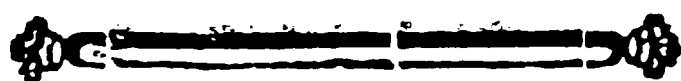
Alt det var Svig —

Jeg leve skal ! — nei før jeg døer ;
Jeg Ende paa Pinen da gjør.

Alt doe, hvad Sag? det gjør paa Livet Ende;
Det skal jo dog engang mig hende.

Hvert Pulseslag; hver Skridt, man gaaer,
Alt nærmere os Døden staaer.

Tredie Scene.

Alaric, Holzhammer. (som er noget beskienket)

Holzhammer.

Du har jo spurgt efter mig? Kammerat!

Alaric.

Jeg? nei.

Holzhammer.

O! jo vist har Du — Hei da! Opvartning, Opvartning i Stuen! vi skal knække Halsen paa en Flaske; har vi Bekjendskab sammen, kan vi fornøje det; har vi ikke, saa kan vi indgaae det nu; det kommer altsammen ud paa eet.

Alaric.

Kunde man vel her faae et Ark Papiir, til at skrive paa?

Holzhammer.

Ja vist, det vil vi let faae — Hei da! Opvartning! Opvartning! — — Men for en Ulykke!

Ulykke! Kammerat! Du har begaaet en Galskab,
Du har begaaet to Galskaber, Du har begaaet tre
Galskaber; den første er, at desertere, den anden
er at bekiende det reent ud. Holkhammer er kun
en Dosmer-Pande; men naar jeg havde været i
Dit Sted, det maatte saa have været min Sergeant,
min General, min Corporal, saa skulde jeg have
sagt: Nei vist ikke, jeg har aldrig tænkt paa at
desertere. Nei, for tusinde Ulykker! Holkham-
mer deserterer aldrig — Hei da! Opvartning i
Stuen!

(Under Rittornellen. af følgende Aria, gaaer han frem
og tilbage, som for at kalde paa nogen.)

Holkhammer.

A r i a.

Nei, jeg skal aldrig rømme væk;
Nei vist, jeg sliq Grille glemmer,
Til jeg skal drikke i en Træk
Lidt Vand, af Floden, hvor man alting glemmer.
Det gaaer vel undertiden an,
Alt slaae Brag paa en troeløs Pige;
Men det forsvares aldrig kan
For en Soldat, i Tienesten at svige.

Nei, jeg skal aldrig rømme væk;
 Nei vist, jeg sig Grille giemmer,
 Til jeg skal drikke i en Træk
 Lidt Vand, af Floden, hvor man alting glemmer.

Fjerde Scene.

Slutteren, (som bringer en Glaske og smaa Tins-
 Bægere.) Holzhammer, Marie.

Slutteren.

Her er uden for en kion ung Pige, som spør-
 ger efter en Soldat; det er vist efter Dig Holz-
 hammer!

(han gaaer.)

Holzhammer.

Ja vist, hun er af mine Folk, lad hende
 komme herind; hun kan aldrig være til Overflødig-
 hed — Men for at komme paa, hvor vi slap —
 (Han griber til Glasken, men sætter den igien fra sig,
 da han faaer Dine paa Lovise.) Pok! Slapperment!
 hun seer nydelig ud.

Femte

Femte Scene.

Lovise, Maric, Holkhammer.

Maric.

Gode Gud! hvad seer jeg? hvordan? er
Du her?

Lovise.

Ja, jeg selv.

Maric.

Du?

Lovise.

Du?

Maric.

Ja, Du.

Holkhammer.

Kammerat! jeg vil gaae min Vej. Hun
kan være Din Søster eller Dit Sødskendebarn i det
mindste; hun kan for mig være alt hvad Du beha-
ger. Jomfrue! jeg vil ikke være Dem i Veien, mit
Navn er Holkhammer; jeg veed at leve, og —
naar man forstaaer sig paa Levemaaden i Arrest —
Kammerat! hun seer got ud — Jeg gaaer en
smule bort, for at tage frisk Lust ude paa Pladsen.

J kan i al Magelighed sladdre sammen; dersom nogen — ret saa — Farvel, farvel saa længe.

(Hølkhammer maae lave det saa, at han opholder sig paa Skuepladsen, og ikke gaaer ud, førend naar Rittornellen er ude af følgende Duet.)

Siette Scene.

Maric og Lovise.

D u e t.

Maric.

O! Himmel! Du paa dette Sted?
 Mig Din Ankomst maae forvirre;
 Kom Du for mig at opirre,
 Og formere min Fortred?

Lovise.

Maric! hvor Du dog oprørt er!
 Mindst faldt jeg paa at troe, da jeg Dig
 søgte her,
 At min Tak blev derfor; Dig Fortred
 at giøre.

Maric.

Alaric.

Mig Din Ankomst maae forvirre ;
 Kom Du, for mig at opirre,
 Og formere min Fortred ?
 Hvad værre kan tænkes ud,
 End komme hid, utroe Pige !

Lovise. (for sig selv.)

Maaskee han besinder sig
 Og bliver lidt føielig.

(til Alaric.)

Et Ord, et Ord, jeg beder Dig.

Alaric.

Komme hid, utroe Pige !
 Og ligesom ville sige :
 Din Smerte fornøier mig.

Lovise.

Et Ord jeg beder Dig.

Alaric.

Komme hid, utroe Pige !
 Og ligesom ville sige :
 Din Smerte fornøier mig.

Alaric.

Hvorledes ? Du paa dette Sted ?

Mig Din Ankomst maae forvirre ;

Kom Du, for mig at opirre,
Og formeere min Fortred ?

Lovise.

Marie ! hvor Du dog oprørt er !
Mindst faldt jeg paa at troe', da jeg Dig
sagte her,
At min Tak blev derfor, Dig Fortred
at giøre.

Marie.

Utroe Pige, utroe Pige !
Kom Du, for mig at
opirre,
Og formere min Fortred ?
Lad mig med Fred ;
Mon for mig kun at
forvirre
Du kom paa dette Sted ?

Lovise.

Marie ! nu kun et Ord ;
hvad gielder
Du selv her Dommen fæl-
der ,
At Du mig Uret gjør.
Du mig dog høre bør.

Endende

Syvende Scene.

Holkhammer, Alaric, Lovise.

Holkhammer.

Lad mig ikke komme til mindste Uleilighed.
 Var der ikke nogen som havde Lust til at drikke? —
 nei, jeg seer, nei — Farvel igien.

(Han gaaer.)

Ottende Scene.

Alaric, Lovise.

Alaric.

Ja det er endelig ikke Dig, som jeg holder
 mig til, det er til Din Fader.

Lovise.

Ja jeg maae tilstaae, at det var min Fader,
 som —

Alaric.

Den æreløse gamle Knark! jeg kan tænke,
 hans Gierrighed har ikke kundet holde Stand mod
 en Snees Daler eller meere. Det er altsaa mod
 en

en Haandsfuld Penge at han har sat paa Spil tvende Personers timelige Lykzalighed, som vist ikke vare omhyggelige uden for hans Velfærd. Han vil føle de heftigste indvortes Bebreidelser, hans Samvittighed vil vaagne og ængste ham paa det forfærfeligste. Thi jeg veed, at Du elsker mig, og vil elske mig saa længe Du lever. Han har da altsaa stiftet en stedsevarende Banheld for tre Personer, som ikke meere kan blive lykkelig. Hvad mig angaaer, saa har jeg nu ikke et Ord meere at sige — Men Du og Din smukke Mand! — Den nedrige Siel! han giver Dig Tilladelse at besøge mig 24 Timer efter Brylluppet; han lader Dig tale i Centrum med en Soldat, som elsker Dig, og som han veed, er igien elsket af Dig, og det i en Arrest, og uden at — Gaae Din Vej, jeg har intet meere at bestille med Dig. Nu Lovise! Endnu er min Kierlighed til Dig ei forkiølnet; Gid Du snart maatte glemme at jeg er til!

Lovise.

Maric!

Maric.

Men, for alt hvad som helligt er! med hvilken Mine, med hvilken Sinds Roelighed —

Lovise.

Vidste jeg mig skyldig i noget, vilde jeg vist ikke være nær saa roelig.

Maric.

Alaric.

Troeløse!

Lovise.

Jeg gjør mig ret tilgode med Din Jerring.

Alaric.

Med min Jr —

Lovise.

Jeg kan gjøre alting got med et Ord.

Alaric.

Med et Ord! siig det, om Du tør.

Lovise.

Det er intet om, at jeg er gift.

Alaric.

Du —

Lovise.

Det var min Fader, som endelig vilde —

Alaric.

Nedrige! hvad skiller det mig, enten Du
eller han? —

Lovise.

Det var Grevinden —

Alaric.

Har Du været ublue nok, til at komme for
hendes Dine?

Lovise.

Det er just Grevinden, som har foranstal-
tet alt dette.

Alaric.

Alaric.

Hvordan ?

Lovise.

Det er hende, som har overlagt med min Fader, at vi skulle indbilde Dig, at jeg var gift.

Alaric.

Hvad vil alt dette sige ?

Lovise.

Ja vist, det er hende, som har foranstaltet dette Bryllup, denne Musik, denne Høitidelighed, dette Optog. Man havde afrettet Pigen som talte med Dig, at hun skulde binde Dig Blaar for Dine-
ne; og alt dette var kun Spøg.

Alaric. (falder hen paa en Bænk med
Hænderne udstrakt over Bordet.)
Kun Spøg!

Lovise.

A r i a.

Hvoraf kom Din Forvirring
Blot ved at høre mig ?
Naar det er kun en Irring,
Hvad kan det skille Dig ?
Man vilde Dig besøge ;
Nei det var ikke ret.

Seg

Jeg utroe Dig at være,
Hvor kan Du tænke det?

Lovise utroe være,

Tyrant! hvor kan Du tænke det?

For Dig at elske mig Livet behager;
Og, om min Pligt ved det Forbund tiltager,
Hvorpaa fælles Lyksalighed snart skal beroe,
Jeg er ei meere glad, end nu, det maae Du troe.
Mit Hierte Dit for evig bliver,
Min Fed ned denne Haand jeg Dig giver;
Mit Onske er kun, at leve med Dig; det
var min Lyst,

Hvis ei, da at døe op til Dit Bryst.

Men Du er i Forvirring

Blot ved at høre mig;

Naar det kun er en Irring,

Hvad kan det stille Dig.

Man vilde Dig besnære;

Nei det var ikke ret;

Jeg utroe Dig at være,

Hvor kan Du tænke det?

Lovise utroe være,

Tyrant! hvor kan Du tænke det?

Marie.

Alaric.
 Retfærdige Himmel!

Lovise.
 Troer Du maaskee ikke hvad jeg siger?

Alaric.
 Ja vist; jeg troer alt for meget.

Tiende Scene.

Frank, Tappenstræg, Lovise, Alaric.

Lovise.

Hvor kommer De ikke ret beleilig, min Fader!
 Spørg ham dog hvad der er paa færde — Siig
 mig engang Aarsagen til hans Bedrøvelse?

Frank.

God Dag, min kære Alaric! lad mig om-
 favne Dig; jeg er ret inderlig glad over at see Dig
 igjen. Hvor er Du ikke bleven stær og stærk. Nu
 hvor kan ikke Soldaterstanden sætte Skil paa et
 Menneske. Nu har Du tient Din Konge, Du har
 tient Dit Fædreland; Nu er Du ikke længer en
 flæet og ret Bondefarl. Men see engang ret paa
 ham, hvilken Anseende han har lagt sig til —
 Min gode Ven! jeg giver Dig min Lovise.

Alaric.

Maric.

Min Fædre — —

Frank.

Brylluppet kan blive naar Du vil, jo ser
jo hellere; naar Du selv vil.

Maric.

Jeg beder Dig, lad Din Datter gaae en
smule ud at spadserere i Slutterens Hauge.

Frank.

Uf hvad Marsag?

Maric.

Stig det kun til hende.

Frank.

Lovise! jeg har noget i Centrum at tale med
ham; gaae lidt uden for, jeg skal strax være hos
Dig igien.

Maric. (tager Lovises Haand)

Lovise! vi skal spise vor Frokost sammen i
Dag, endnu i Dag. Nu er det og lang Tid,
siden vi saa hinanden.

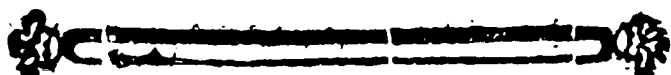
Lovise.

Og Du vil endda have mig bort.

Maric.

O Dieblisset maae Du komme ind igien.

(Lovise gaar.)

D

Tiende

Tiende Scene.

Frank, Maric.

Frank.

Jeg maae sige; at jeg blev ret underlig til Mode, da jeg fik høre at Du var i Arrest; men man har ogsaa sagt mig, at det ikke har stort paa sig. Kalder Du Dig Holzhammer? det er nok Dit Krigs-Navn, kan jeg tænke. Jeg kom ikke før hid, førend man raabte til mig: see der inde, der er Holzhammer. Men lad mig omfavne Dig, min brave Dreng! min Svigersøn! min bedste Ven! Grevinden besørger ganske vist Din Løsladelse. Men Du er mig saa hiertelig suurseende; kom an, det gielder et Beddemaal, og at jeg vil giette hvorfor Du er kommen i Arrest.

Maric.

Jeg tvivler høilig derpaa.

Frank.

Jeg skal giette det paa et Haar. Jeg veed hvordan det er, naar man kommer fra Leiren; jeg kan troe, en smule Lystighed, et Glas Vin for meget, en Vertshuus Løg — Men man har seet Dig tage Veien her rundt om Landsbyen, og siden saae man Dig ikke meere. Man vilde spille Dig et lidet Pudserie; men denne Tildragelse gjorde

Ende

Ende paa Legen. Fortæl mig heele Sagen, fortæl mig den; for mig kan Du sige alting uden Undseelse; jeg har selv tient, jeg veed hvad Soldaterstanden fører med sig. Du skal jo dog snart være min Svigersøn; jeg skal holde reen Mund for Lovise. Og naar alt kommer til alt, saa har det vel ikke meere paa sig, end et Par Rap, en liden Udvissning.

Maric.

Kære Ben! Vil Du love mig at gjøre det, jeg vil bede Dig om?

Frank.

Gierne det, naar der ikke er for meget Bryderie ved.

Maric.

Nei vist ikke — Du og Din Datter og jeg vil spise vor Frokost tilsammen.

Frank.

Det kan lade sig høre; hvad saa meere —

Maric.

Jeg beder, jeg besvær Dig, at Du strax derefter tager Din Datter med Dig herfra. I maae gaae sammen; vi maae tage Afsked fra hinanden, ja vist, Afsked fra hinanden. Jeg vil overtale hende at troe, at jeg er nødsaget til at indfinde mig — —

Frank.

Ja, ja, jeg veed fuld Beskeed; Kongen
kommer i Leiren.

Alaric.

J maae begge forsoie Jer, begge forsoie Jer
hiem til Landsbyen igien, og Du, Du kan søge mig
her om et Par Dages Tid; finder Du ei mig, saa
kan Du spørge efter en Soldat, som kaldes Holzh-
hammer; han skal levere et Brev, som er skrevet
til Dig; og hvad mig angaaer, saa er jeg ikke
meere her —

Frank.

Jeg begriber det, Du er i Leiren; men veed
Du vel, at Du saaer Din Afsskeed om fiorten Dage?

Alaric.

Besidder Du vel saa koldt Blod, at Du ikke
vil lade Dig merke med det ringeste for Din Datter,
af hvad jeg vil fortælle Dig?

Frank.

Upaatvivlelig.

Alaric.

Jeg er saa bange for, at hun kommer ind
og overrumpler os.

Frank.

Nei vist ikke.

Alaric.

J Gaar — dette Bryllup —

Frank.

Frank.

Det var just mig selv som havde foranstaltet
alting.

Marie.

Jeg blev saa ilde til Mode

Frank.

Saa meget des bedre ; det kunde jeg fore-
stille mig.

Marie.

Og i mit Kaserie —

Frank.

Du var rasende? ypperligt, ypperligt.

Ellevte Scene.

Lovise, Frank, Marie.

Lovise.

Her er den største Ulykke paa færde, min Fa-
der! Dette Bryllup har gjort ham fortvivlet; han
har deserteret, hans Dom er afsagt, han skal dee.

Frank.

Hvad hører jeg?

D 3

Marie.

Maric.

Hun er underrettet om alting. Nu hvor er jeg dog ulykkelig!

Frank.

Deserteret! deserteret! dømt til døde! Maric! skulde det være noget om, det som hun der staaer og siger?

Marie.

Det er alt for sandt, desværre alt for sandt.

Frank.

Naadige Himmel!

Lovise, Frank, Maric.

T e r s e t.

Lovise.

Jammer! du til
Døden gaaer!
For din Død jeg
Skylden faaer.
Hvad skal der bli-
ve nu af mig?
Jeg gjorde dig
ulykkelig!
Desværre! det
var mig.
Kan mig større
Vanheld skee?
Jeg det burde
forud see.

Frank.

Jammer! han til
Døden gaaer!
Er det sandt, jeg
Skylden faaer.
Tilgiv dog mig.
Ak! hvem har dig
slig Sag fortalt?

Maric.

Nei, til Døden jeg
ei gaaer.
Ak trøst dog dig.
Ak! ja Lovise
veed det alt!

Ja,

Ja det Spøg, jeg
vidste vel
Krænkedes for
høit hans Siel.
Alaric! jeg fældte
dig;

Giv Lovise Skylden, ret mig.
Al! jeg det burde
forud see,
Som vilde see.

Nei mig, nei mig.
Tilgiv dog mig
Al! jeg det burde
see,
Som vilde see.

Al! trøst dog dig.
Al! Kunde I det
see,
Som vilde see.

Jammer! du til
Døden gaaer!
For din Død jeg
Skylden faaer.
Jeg veed ei selv
hvorhen jeg
gaaer.
Al! for din Død
vi Skylden
faaer.

Ingen derfor
Skylden faaer.
Jeg selv for saa-
dant Skylden
faaer.

Vist jeg gjorde
det af Tvang.

Døe, det skal man
dog engang.
Sligt Lovise veed
min Ven!
Hvordan trøstes
hun igien?
Sæt dit Sind i
Roelighed.
Man ei alting
forud veed.

		Skylden er kun min, for min Hastighed.
Åh! Himmel!	Åh! Himmel!	Sorgsig dit Hjer-
hvilket Stød!	hvilken Nød!	te-Stød,
Tilgiv dog mig.	Tilgiv dog mig.	Ei Skylden er hos dig.

Marie.

Trost dog Dit Sind, min Verdens Skat!
Lær af mit Fald at kende mig;
Om jeg mindre havde elsket Dig,
Var mit Liv nu ei i Bøve sat.

Lovise.

Hvor er jeg dog ulykkelig!

Hvad skal der blive nu af mig?

Hvorfor blev den Tid, da jeg blev fød,

Ikke ogsaa Timen for min Død?

Frank.

Min Ven! det var da ei for Dig
Bestemt, at blive lykkelig.

Marie.

Gjør dog ei min Ulykke større;

Snart min Siel overgiver sig.

End

Lad mig Din Graad, min Skat! afstørre;
Giem den, for at erindre mig.

Frank.

Min Ven! det var da ei for Dig
Bestemt, at blive lykkelig.

Lovise.

Det var mig, som Din Død forvoldte,
Da jeg paa Lykkens Spidse stod;
Min Fader jeg det foreholdte.
Jeg mig for Indig finde lod.

Frank.

Jeg i Din Død mig skyldig veed;
For Dig at døe jeg er bereed.

Marie.

Nei, spar Dit Liv, lad nye Diet,
Min Fader! paa min halve Siel;
Elsk Din Datter, saa er alting vel.
Hun elsker mig! jeg doer fornøiet.

Frank.

Slig Dag ei nogensinde
Skal gaae mig ud af Minde.

Lovise.

Nei, nei jeg kan min Sorg ei følge.
 Naar Du ei leve kan med mig,
 Jeg mig da agter lykkelig,
 Naar jeg i Døden Dig kan følge.

Lovte Scene.

Slutteren, de Forrige.

Slutteren. (til Alaric.)

Man kalder paa Jer.

Alaric.

Paa hvem?

Slutteren.

Paa Jer. Skynd Jer at gaae.

Alaric.

Farvel da, farvel!

Lovise.

Hvordan? farvel.

Alaric.

Marie.

Nei Lovise! bliv ikke forsagt. Jeg kommer maaskee igien.

Lovise.

Al! nu er alting forloren, min Fader!
(Marie gaaer.)

Trettende Scene.

Lovise, Frank, Slutteren.

Lovise.

Himmel og Jord! hvor gaaer han hen, min Herre!

Slutteren.

Der ere nogle Herrer, som skal tale med ham.

Lovise.

Min Herre! min Herre! det skulde vel ikke være — —

Slutteren.

Nei saa gesvindt gaaer det just ikke for sig; maaskee Klokken mellem fem og sex; maaskee ogsaa ikke ser Klokken er syv.

Lovise.

Lovise.

Ketsærdige Himmel!

Frank.

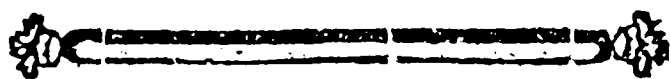
Nei min Datter! det er ikke mueligt; Jeg vil strax lade mig melde hos Grevinden: Jeg skal oplysse hende om alting.

Lovise.

Å! min Fader! det er hende, som har styrket ham i Ulykken; hun tager sig nok vare for at hjælpe ham ud derfra igien.

Frank.

Jeg gaaer — Himmel! hvor jeg dog er ulykkelig! følg snart efter mig; jeg gaaer dog fortere afsted end Du. Men maaskee — dog nei, jeg løber afsted.

Siortende Scene.

Lovise, Slutteren.

Lovise.

Min Herre! jeg kaster mig for Deres Fødder! jeg beder —

Slutteren.

Det er aldeles unødvendigt. Hvad er Deres Begiering?

Lovise.

Lovise.

Kongen kommer jo til Leiren?

Slutteren.

Hvad saa?

Lovise.

Min Herre! Kongen kunde vel ved en saadan Begivenhed — Det var dog meget billigt. Kan Kongen lade vederfares Net og Naade?

Slutteren.

Det troer jeg vel; alle hans Handlinger bestaae ikke i andet.

Lovise.

Min Herre! om jeg gif derhen; om jeg fastede mig for hans Fødder, om jeg sagde reent ud, at det var min Skyld —

Slutteren.

Ganske vel. Det kan gaae an, om hun kunde slippe til at faae Udgang til Kongens egen Person. Overalt, gjør der ei got, gjør det i det mindste intet ont.

Lovise.

Men min Herre! havde jeg kun Penge mellem Hænderne.

Slutteren.

Naar man faaer Udgang til Kongen, kan man være Penge foruden.

Lovise.

Lovise.

Ja, De forstaaer ikke ret min Meening;
jeg vilde gierne byde min Herre en liden Foræring.

Slutteren.

Hvorledes? mig?

Lovise.

Ja, for at vise min Taknemmelighed —
og for at bede ydmygst — See her min Herre,
er mit Guld Kors, det skal være Dem foræret —
Lad der skee Opsættelse til i Morgen.

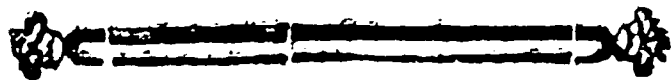
Slutteren.

Opsættelse, Opsættelse? — — — Men
dette lader til at være huult. — Er det ogsaa
af Guld?

Lovise.

Hvor er jeg dog ikke ulukkelig paa alle
Kanter!

(Hun gaaer.)

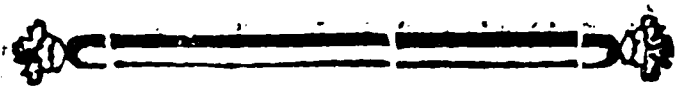
Femtende

Femtende Scene.

Slutteren. (allene, betragtende Smykket.)

Jeg kan just ei gjøre noget til det som hun forlanger af mig; men for at gjøre noget, skal jeg give ham, jeg skal give ham al den Wiin, som han har fornøden. (i det samme merker han først, at Lovise er gaaen bort.) Denne unge Pige har et meget got Hierte. Det er dog Feier.

Sextende Scene.

Holzhammer, Fætter Zochum, Slutteren.

(Holzhammer holder i den eene Haand en Flaske Wiin, under Armen har han et Stykke Papiir; og med den anden Haand holder han Fætter Zochum under Armen, og slæber ham ind med sig.)

Holzhammer.

Saa ind med Dig. Er Du bange for noget? (til Slutteren) Her er et ungt Menneske, som vil tale med Soldaten — hvor er han henne? og den unge Pige?

Slutteren.

Slutteren.

Hun gif nyelig bort.

Holkhammer.

Og han?

Slutteren.

Man skulde tale med ham; han kommer nok igien. Saaer jeg Dine paa ham, skal jeg sende ham hid.

Jochum.

Jeg vil nok følge med Herren.

Syttende Scene.

Holkhammer, Sætter Jochum.

Holkhammer.

Nei vist ikke; bliv her. Vi vil drikke et Glas sammen medens vi bier paa ham. Her har jeg et Ark Papiir, som jeg skal bringe ham.

Jochum.

Men, er det vel saa sikkert, at det er mit Gødsfendebarn, at det er Maria?

Holkhammer.

Holkhammer.

Vist er det ham; er det ikke en Soldat?

Jochum.

Ja.

Holkhammer.

Sæt Jer der — Han har været her siden i Gaar.

Jochum.

Ja min Herre!

Holkhammer.

Sæt Jer der — Han er Jeres Fætter?

Jochum.

Ja min Herre! —

Holkhammer.

Sæt Jer der, siger jeg endnu engang. Sæt Jer. For Fanden og hans Oldemoder! Sæt Jer ned der. Lad os drikke en Taar; han kommer vist tilbage.

Jochum.

Min Herre! Jeg takker mangfoldig; man gaaer ikke saa hen paa en Trøje. Duus og drikker med Folk uden at kiende dem.

Holkhammer.

Kiender jeg meere til Jer, end J til mig; og endda vil jeg drikke i Laug med Jer. Vinen er god, drik; drik da — — (Jochum drikker.) J sagde, at —

E

Jochum.

Jochum.

Jeg ? Jeg lukte ikke min Mund op.

Holkhammer.

Kan J ikke tale, saa syng da, syng.

Jochum.

Aa! min Herre! Vi har en stor Hiertesorg.

Holkhammer.

Ja just derfor; Det er just naar man er sor-
rigfuld, at man skal synge; det fordriver Griller;
saa, saaer vi noget? Syng — — (Han synger.)

Vær troe i Ord, vær troe i Drif,

Saa sang de gamle Fædre.

Saa syng da —

Jochum.

Jeg har ikke lært at synge.

Holkhammer.

Syng som J kan. Vil J ikke da synge,
naar Folk beder Jer ~~saa~~ indstændig derom. Syng
da i Gændens Skind og Been.

Jochum.

Lidt Taalmodighed. — (Han synger.)

A r i a.

Hver er god nok for sig,

Brave Folk uden Svig,

Paa

Paa deres Fordeel nær.

Gjøre got, det er saa smukt,

Naar vi selv høste Frugt,

Paa andres Begne.

Gjøre got, det er saa smukt,

Naar vi have deraf Frugt,

Samt vore egne.

Holkhammer.

For en evig Ulykke ! Den Vise var god til
at bringe Fanden tusinde Mile under Jorden. Nei,
nu skal I faae høre :

A. r. i. a.

Piger og Boin bør største Priis ;

Elsker og drikker vevelsiis ;

Saa blæser man til alle Griller ;

Livets Fortred mig da lidt skiller ;

Suk skal ei høres af mit Bryst ;

Jeg hos min Pige gjør alting til Lyst,

Og ved mit Glas jeg Sorgen driller.

Holkhammer.

See det kan jeg kalde en Vise, som har
Neb og Klee. Lad os synge sammen engang.

Jochum.

Ej da, men — og min Fætter.

Holkhammer.

Han kan ikke bie længe borte. Saa hurtig,
lad os synge tilsammen engang.

Jochum.

Tilsammen?

Holkhammer.

Ja vist, tilsammen; det er meere løierligt.

Jochum.

Men jeg kan ikke Jeres Vise.

Holkhammer.

Hvem Fanden siger at I skal synge min Vise?
Synge I Jeres, og jeg vil synge min; det vil give
tusinde Løier.

Jochum.

Ei da — men —

Holkhammer.

Saa hurtig, for en Ulfærd! syng. (Han skien-
ker i og drifter) Saa, drif og syng.

Jochum

Jochum.

Holtzhammer.

Duet.

Hver er god nok for sig,
Brave Folk, uden Svig
Paa deres Fordeel
nær.

Gjøre got, det er saa
smukt,

Naar vi selv høste
Frugt

Paa andres Vegne.

Gjøre got, det er saa
smukt;

Naar vi have deraf
Frugt,

Samt vore egne.

Piger og Viin bør stør-
ste Priis;

Elsker og drifter vepel-
viis;

Man blæser da til alle
Griller.

Livets Sortred mig da
lidt skiller;

Suk skal ei høres af mit
Bryst.

Jeg hos min Pige gjør
alting til Lyst

Og ved mit Glas jeg
Sorgen driller.

(Naar Duetten er til Ende, render Fætter Jochum bort,
og Holtzhammer efter ham.)

Ende paa anden Handling.

Trædie Handling.

Første Scene.

Moster Suse, Nannette, Fætter Jochum.

Mosteren.

Ja vist er Skylden paa Din Side; Skylden er paa Din Side. Da Du saae han blev utaalmodig, skulde Du strax have sagt ham, at der var intet om.

Nannette.

Man havde jo forbuden mig at sige ham noget.

Mosteren.

Men til Slutning, til Slutning.

Nannette.

Han gav mig neppe saa meget Puste-Rum, at jeg kunde begynde min Vise, som jeg skulde synge.

Mosteren.

Overalt skulde Du dog have sagt ham —

Jochum.

Det er Jeres Skyld alene; det var Jer Willie; Nu kan I have det saa got, og være Uarsag i hans Død.

Mosteren.

Uarsag i hans Død! Himmel! hvor kan man tale saa formastelige Ord? Jeg Uarsag i hans Død!

Jochum.

Jochum.

Ja vist, nu er det for silde.

Mosteren.

Og Du Din lange Krabat! Du Ulykkes
Fugl! da man sagde Dig, at Du skulde løbe efter
ham, blev der jo slet intet af.

Jochum.

Jeg var jo Brudgommen i Selskabet; det
skulde have ladet smukt for mig at forlade Lystigheden.

Mosteren.

Aa! gid det var saa vel, at Du var i hans
Sted!

Jochum.

Jeg i hans Sted? Ja havde jeg været det,
jeg skulde ikke have baaret mig saa forbistret galt
ad, som han; jeg skulde have spurgt mig for hos
heele Verden.

Mosteren.

Aa Himmel! jeg skal begræde ham, jeg skal
fælde Taarer over hans Skiebne al min Livs-Tid,
ja saa længe mig spares Livet — Nu den Staf-
fels Alarie! —

Nannette.

Ei min kære Gud-Moder! græd dog ikke
saa meget.

Jochum.

Der er han.

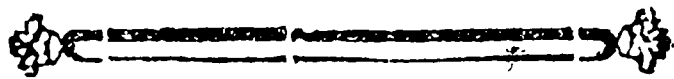

Mosteren.

Bevar os, han er sig ikke selv liig!

Jochum.

Hvor han seer nedslagen ud!

Anden Scene.

De Forrige, Alaric.

Mosteren.

Min kære Alaric! Jeg er ganske for-
tvivlet —

Alaric.

God Dag, min Moster! god Dag.

Mosteren.

Jeg beder Dig tusinde gange om Forladelse.
Det er os, det er mig, som er skyld i alt dette.

Jochum.

Det var mig, som var Brudgom.

Nannette.

Jeg vilde have sagt alting reent ud. Er
det ikke sandt, at Du truede mig med at ville myr-
de mig?

Alaric.

Lad os ikke tale meere derom; det var en for-
trædelig Hændelse. Men hvor er Lovise? og hvor-
for er hendes Fader ikke her?

Mosteren.

Mosteren.

Hendes Fader? ja hendes Fader, han kom
ansættende til Byen, med Dinene fulde af Taarer.
Han slængte sig ned paa Jorden; han slog sig for
Pandens. Man kan ikke faae ham op fra Stedet.
Saa mange som vi ere, have vi sukket og jamret
os. Kunde man med Penge koebe Dig los, vilde
vi give alt, lige til vor sidste Piaalt.

Jochum.

Og her, jeg, jeg vilde give alt, lige til
min Søndags-Kiole.

Maric.

Og Grevinden; veed hun Beskeed om alt
dette.

Mosteren.

Vi løb derhen alle som een Mand; men
hun var ikke tilstede paa Herregaarden.

Jochum.

O! ja, paa Herregaarden. End det herlige
Brellup, som hun der havde foranstaltet Dig!

Maric.

Men Lovise. Har nogen seet hende?

Mosteren.

Nei.

Jochum.

Man veed saamen ikke hvor hun er.

Maric.

Hvordan? Ingen veed af hende? —
Hvordan? er der ingen hos hende? hvor let kunde
der ikke tilstøde hende nogen Uheld!

Mannette.

Nei hun har ingen Fare; Jeg saae hende
løbe affted. Jeg kaldte paa hende, men hun vilde
ikke cngang svare mig.

Maric.

Min Kiære Moster! Søg at trøste hende;
Slip hende ikke af Dinene; anden Tieneste kan man
ikke meere bevise mig. Jeres Søstersøn er forloren.

Mosteren.

Du er forloren for mig! Nu hvilken Jam-
mer!

Maric.

Hold hende som Eders Søsterdatter; jeg
beder indstændig; hun skulde dog have været det.

Mosteren.

Det lover jeg Dig med Haand og Mund.

Maric.

Men hvordan kunde hun give sit Minde til
dette grusomme Spøg?

Mosteren.

Hun satte sig derimod af alle Kræfter; hun
raabte: var jeg i hans Sted, saa tog jeg vist min
Død

Død derover. Men Grevindens Willie var at det skulde gaae for sig; hendes Fader og jeg tvang hende at bekvemme sig dertil.

Mannette.

Til Slutning sagde hun endelig som saa: Han troer intet deraf, han troer intet af det altsammen.

Alaric.

Hun havde Ret; jeg burde ikke have troet noget deraf.

Zochum.

Sikkerlig; den Sag er soleklar; Du burde ikke have troet noget deraf.

Alaric.

Gaae herfra, min kiære Moster! gaae og see at bringe mig hid hendes Fader. Dersom Lovise — ja dersom Lovise endnu engang vil tale med mig, saa tag hende hid med, men for alting, forlad hende ikke.

Mosteren.

Det skal see, min kiære Alaric,

Alaric.

Lov mig det vist.

Mosteren.

Det svær jeg Dig til — O! Himmel!

Mannette.

Mannette. (sagte til Zochum.)

Er det sandt, at det gaaer for sig i Dag?

Zochum.

Ja, man siger, Klokken fire.

Maric.

Farvel min Moster! Farvel Zochum! Farvel lille Pige! — hvis Datter er hun?

Mosteren.

Hun er en Datter af vor Nabo Simon.

Maric.

Hvordan? den lille Rølling, som jeg saa løbe der paa Gulvet! Hvor hun er voksen siden den Tid. Jeg beder, bring min venlige Hilsen til Din ærlige Fader, hører Du. Farvel kiære Moster!

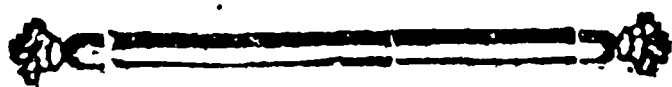
Mosteren.

Farvel min beste Maric!

Zochum.

Farvel da, siden det skal saa være.

(De gaae alle uden Maric.)

Tredie Scene.

Slutteren, Maric.

Slutteren.

See her, her er Pen og Blæk. Pennen er god, og her er fint hvidt Papiir. Det ene med
det

det andet beløber sig til 9 Skilling; hvordan skal jeg komme til min Betaling derfor?

Alaric.

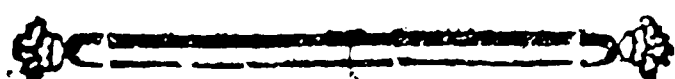
See her er en heel Tomark.

Slutteren.

Got. Jeg skal levere det overskydende. —

Ja det som skylder over skal blive rigtig leveret. Men jeg kan bringe Jer en Flaske Vin derfor; og der er just Holzhammer, som han var kaldet.

(Slutteren gaar.)

Fjerde Scene.

Holzhammer, Alaric.

Holzhammer.

Saa, nu er jeg færdig. Ja Du giver Dig i Færd med at skrive. Hvor Du dog ikke er lykkelig! Du, som haade kan læse og skrive! For Død og Liv og alle Verdens Ulykker! hvor jeg dog er en ynkværdig Stumper!

Alaric.

Hvad er paa Færde?

Holzhammer.

Hvad der er paa Færde? Fanden, ja Fanden selv har havt sit Spil i Henseende til mig Stakkel,

kel, naar jeg endelig skal tale reent. Hvad tænker Du vel i Dit Hierte om en Domsner, en Dogenigt, som jeg? For Nesten en brav Karl. Hvordan, for en Ufærd! Jeg skulde alt for 5 Aar siden have staaet i Spidsen af et Compagnie, om jeg havde kunnet læse i Bog. Men man er reent i Vorden, naar man gior Tieneste som Gemeen; man drikker med een, man spirer med den anden. Jeg lader mig indspærre i Arrest, alene for at have en Fierde-Deel af en Time tilovers for mig selv til at lære udi; og endnu den Dag i Dag er Holkhammer lige nær, og har ikke studeret. Nu jeg Laasse! Jeg Dumrian! Jeg Alsskum!

Alaric.

Men hvem forbyder Dig at studere endnu?

Holkhammer.

Vel talt. Du har ret. Her har jeg en Skrift, som en af mine Kammerater har opsat for mig; thi jeg har endda for saa vidt gjort nogen Fremgang. Jeg begynder at læse. Sammenskrift.

A r i a.

E, R, A, D, M, P, E, R,
D, M, P, En,

Trompetten, Trompetten.

E, R, D, U, E, R, D, U,

E,

E, N, O, U;

i tu, i tu.

K, K, O, M, P, E, N, Trompetten ;

T, T, U, T, T, U, Tu ; i tu ;

Trompetten i tu.

Saa Pokker i BOLD den Trold, som
først lærte

Til Hiernens Bryderie ,

Papiret at sværte.

Med saadant Hexerie !

Hvad nytter det at skrive ,

Med Læsning lærd at blive ?

Man kan, for Pokker ! faae ,

Uden Skrift og Læsning faae

Piger, Vin og Mad,

Og sig gjøre glad ,

Paa Vrens Bane staae

Og i Ilden gaae.

Maric.

Kammerat ! var det ikke mueligt , at Du
kunde studere med en lidt lavere Stemme ?

Holkhammer.

Holkhammer.

Nei vist ikke ; thi saa kunde jeg ikke for-
staage mig selv. Men jeg vil gaae lidet længere
affides.

(Han gaaer laant ind paa Stuepladsen.)

Maric.

Jeg er Dig meget forbunden.

Holkhammer.

Kunde Du vel, men for alting uden at giere
Uleilighed, naar Du faaer bragt Dine egne Sager
til Ende, kunde Du da vel hjælpe mig til rette med
en Linie Skrift. Det er kun en eneste Linie ; og
jeg haaber snart at have den i mit Hoved — men
dog uden at falde Dig ind i Dine Forretninger.

Maric.

Med stor Forneielse, naar Du kommer igien.

Holkhammer.

Ja vel, jeg vil give Dig Tid.

Maric.

(Skrivende et Brev, og imellemstunder brydende af,
for at betænke sig.)

A r i a.

Det var mig dog saa sødt at fayne Dig,
Før Timen kom — som jeg seer nærmere
sig.

Var

Var Du her, det vilde betage
Lidt min haarde Engstelse.

Jeg skal ei see Din Graad og Klage! —
Det er og best, dem ei at see.

Iblant den Sværm af Folk, som nu
skal fremstige,

At see en Ulykkelig,

Mit Syn skal søge Dig,

Bængstet skue Dig,

En halvdød Mund skal Dit Navn udsige;

Gid kun mit maae iblant i Hiertet minde
Dig!

Elst Din Fader, tving Dig, saa Du
ei røber

For denne Sag, mod ham, Bebreidelser.

Men — men — Du kommer ei — og min
Time udløber!

Er den Skyld hos Din Fader? mon det
hans Anlæg er?

Men — men — Du kommer ei — og min
Time udløber.

Det var mig dog saa sødt at favne Dig,
For Timen kom — som jeg seer nærmere sig.

Var Du her, det vilde betage
 Lidt min haarde Engstelse.
 Jeg skal ei see Din Graad og Klage! —
 Det er og best dem ei at see.

Holkhammer.

Kammerat! Du som kan læse Skrift, kan
 Du vel sige mig hvad der staaer skrevet paa dette
 Papiir?

Marie. (seer paa Papiret, og giver ham
 det koldsindig tilbage.)

En Kompen er Du?

Holkhammer.

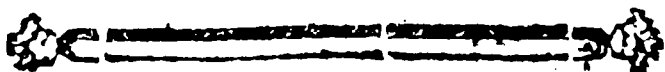
En Kompen. Hvad er det? En Kompen!
 Det kan Du selv være. For Død og Liv! Og jeg
 kunde med en Næse-Styver —

(Holkhammer sætter ham en knyttet Næve un-
 der Dinene; Marie rejser sig, og giver ham
 et Stød for Maven, hvoraf han falder over
 Ende; ved denne Alarm kommer Slutteren
 ind med en Flaske Vin i Haanden.)

Marie.

Nu hvor gives der dog ikke ret stemme Men-
 nesker! Folk ere ligesaa haarde som Flint.

(han gaar.)

Femte

Femte Scene.

Holkhammer, Slutteren.

Slutteren.

Hvad er her paa Færde? Hvad er paa Færde? Hvordan? Er her Klammerie? Jeg tænkte at det gik paa en Drikken løs.

Holkhammer. (tørrende sin Næse.)

Du, for Pokker! Du skal dyre betale det. Holkhammer en Kompen! For al Verdens Ulykke! En Kompen!

Slutteren.

Men hvoraf reiser det sig?

Holkhammer.

Ja han bliver ikke i Arrest til hans Død. Jeg skal faae Karlen ud for en Klinge. En Kompen! En Kompen! For Fanden! Naar han engang slipper herud fra, saa ud for en Klinge, god Karl! eller jeg skal give Dig en Smørre over Dit Ansigt.

Slutteren.

Det troer jeg knap.

Holkhammer.

Det troer Du ikke; hvorfor troer Du mig ikke paa mine Ord?

Slutteren.

Jo, fordi han inden et par Timers Tid skal have et par Pund koldt Bly i Livet.

Holghammer.

Ei! det kom jeg ikke ihu. Jeg forundrer mig ikke længere.

Slutteren.

Hvoraf reiste Klammeriet sig? jeg var ganske vis paa, at J sad og drak tilsammen.

Holghammer.

Jeg har beviist ham al optænkelig Høflighed, saasom han har Studeringer og kan baade læse og skrive. Jeg stod her ligesom paa Gløer i en Alfrog saa længe han sad og skrev. Derefter viste jeg ham dette Stykke Papiir, og bad ham, at han vilde forklare mig et Sted, som jeg ikke ret kunde komme afsted med at læse. Men han, i Steden for at bevise mig denne liden Villighed, slængte mig Papiiret i Næsen, med disse Ord: gaae Din Wei, Du er en Kompen.

Slutteren.

Det var uartigt.

Holghammer. (søger sit Papiir op
paa Gulvet.)

Nu vel. Hvad staaer her skrevet?

Slutteren.

En Kompen er Du.

Holgh

Holkhammer.

En Kom — p —

Slutteren.

En Kompen er Du.

Holkhammer.

Staaer disse Ord : Du er en Kompen, her
paa Papiret?

Slutteren.

Ja vist.

Holkhammer. (seer nøie efter og staver.)

En Kompen E, N, K, D; M, P, E, N.

Slutteren.

En Kompen.

Holkhammer.

E, N, D, U.

Slutteren.

Er Du.

Holkhammer.

Hvorledes? paa den Maade staaer der jo
ikke: Trompetten i tu?

Slutteren.

Nei, intet mindre. Der staaer med tydelige
Bogstaver: En Kompen er Du.

Holkhammer.

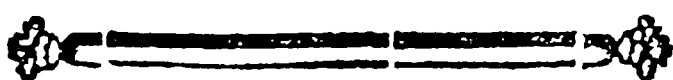
Saa har han da ikke saa megen Uret, uden
derudi, at han gav mig et Nævestød. Var det og
med en knyttet Næve?

Slutteren.

Hvad Fanden veed jeg deraf. Men vægtigt har det været ; thi da jeg kom , laae Du udstrakt paa Jorden.

Holkhammer.

Men see her, der er Bagtmester Eisenselk.

Siette Scene.

Bagtmesteren, Holkhammer, Slutteren.

Slutteren.

See god Dag, Hr. Bagtmester !

Bagtmesteren.

God Dag , igien Kriis ! God Dag Holkhammer ! Ei ! hvor har jeg ikke et Glas Viin nedig, at smøre min Hals med !

Holkhammer.

See her — men hvor kommer Du fra i saadan Skynding.

Bagtmesteren. (efter at have drukket.)

Tak for Skaaen — Jeg er kommen i fuld Galop , alt hvad Toiet kunde holde ; jeg havde Befaling for mig — men jeg har seet et Syn — et Syn — for en Ufærd ! hvor Sveden drypper af mig ! (han tørrer sit Ansigt) jeg saae en Pige, som
leb

løb paa de bare Hosesokker, med Skoene i Haanden. Hun løb som Fanden var hende i Hælene, jeg har aldrig seet Magen; hun sprang over Græs-
ter; hun gjorde sig Bei igiennem Buske, Indheg-
ninger og Gierder. Det var vist nok ikke Smaa-
ting hun løb efter.

Slutteren.

Men i hvad Erinde er Du kommen hid?

Bagtimesteren.

Jeg har bragt et Brev til General Geval-
digeren.

Slutteren.

Er Kongen ankommen til Leiren?

Bagtimesteren.

Ja vist.

Holkhammer.

Død! Liv og al Ulykke!

Slutteren.

Hvad gaaer af Dig?

Holkhammer.

Hvordan? Kongen er kommen til Leiren, og
Holkhammer var ikke der tilstæde!

Bagtimesteren.

Du er da ligesaa forstyrret, som Du pleier
at være.

Holkhammer.

Kongen er kommen til Leiren, og Holkhammer var der ikke! For tusinde Kartesker! Jeg fik ikke Kongen at see. Nu gid Fanden studere meere min Livstid! (han river sit Papiir i Stykker.)

Slutteren.

Har man noget Nyt i Leiren for nærværende Tid?

Holkhammer. (for sig selv.)
For Pokker!

Bagtmesteren.

Hold dog Munden engang. Der er en Tildragelse med en ung Pige.

Slutteren.

Med en Pige?

Holkhammer.

Med en Pige? bliv ved, bliv ved.

Bagtmesteren.

Vie lidt, til jeg faaer betænkt mig.

A r i a.

Da Kongen nu til Leiren kom,
Blev Trommen rørt; en ung og velskabt
Pige
Sig trængte frem, og skreeg, og løb om,
Og

Og faldt paa Knæ, med Graad; og
Kongen standsede.

Han hørte hende,
Hvorom, kan man ei sige.

Derpaa blev alting stille. —

Man hørte strax et Skrig mod Skyen
trænge:

Kongen leve! Kongen leve længe!

Man sagde, at hun talte saa: „O Konge!

„Han elsker mig, og skal han miste
Livet,

„Lad mig med ham i Døden gaa;

„Men lad ham leve; naar Kongens
Ord er givet,

„At i hans Sted jeg Straffen skal ud-
staae.

„Hvad er vel jeg? og min Død ingen
Skader;

„Jeg er for svag til Algerdyrkningen,

„Min Brudgom var en Biestand for
min Fader,

„Nu da af Alar hans Kræfter scinde
hen.“

Hver gammel Krigsmand græd,
 Ja Kongens Folge med;
 Man Kongen selv ei græde saa;
 Men han benaadet er,
 Man uviz er, hvem det traf paa.
 Holzhammer.

Derefter.

Slutteren.

Nu da.

Bagtmesteren.

Jeg har jo sagt —

Holzhammer.

Hvad saa?

Bagtmesteren.

Jeg sagde jo,

Det skede midt for alles Dine;
 Da Kongen nu til Leiren kom,
 Blev Trommen rørt; en velskabt Pige
 Sig trængte frem, og skreeg, og løb om,
 Og faldt paa Knæ, med Graad; og
 Kongen standsede.

Han horte hende,

Hvor:

Hvorom kan man ei sige.

Derpaa blev alting stille. —

Man hørte strax et Skrig mod Skyn
trænge :

Kongen leve ! Kongen leve længe !

Holkhammer.

Og Trommen blev rørt i Leiren ?

Slutteren.

Man har vel strax ladet Pigen hæfte ved
Wingebenet ?

Bagtmesteren.

Jo men, ladet hende hæfte ; nei man for-
moder vist , at hun fik udvirket den forlangede Be-
naading ; thi man gav hende et Papiir at løbe med.

Holkhammer.

Hvad var det for et Papiir ?

Bagtmesteren.

Hvad veed jeg hvad det var for et ? Men
der vare Herrer, meget fornemme Herrer tilstæde,
som bade hende brede sit Forflæde ud, hvori de
flengte en smuk Slump baade i Guld og Sølv.

Slutteren.

Guld og Sølv i rede Penge ?

Bagtmesteren.

Men giet nu hvad den tossede Pige tog
sig for ?

Slutteren.

Slutteren.

Det kan jeg ikke.

Bagtmesteren.

Jo men; hun slængte den hele Kram fra sig paa Marken; thi hun sagde at det var hende i Veien naar hun skulde løbe afsted.

Holzhhammer.

Saa maae det dog have været rejskaffen tungt?

Slutteren.

Ket alvorlig? slængte hun Pengene fra sig?

Bagtmesteren.

Ja vist.

Slutteren.

Hold dog Munden med Dine evige Betragtninger. Du siger at hun slængte Pengene fra sig.

Bagtmesteren.

Men om dette var Benaadningen for den Desfæter, som blev i Gaar arresteret her?

Holzhhammer.

Gid det var saa vel! saa kunde vi endda komme til at bryde Halsen paa hverandre.

Slutteren.

Og det for det seneste Klammeries skyld? ikke?

Holzhhammer.

Det forstaaer sig. Ja hvad andet.

Slutteren.

Slutteren.

Hold dog op at væve om dette Klammerie;
jeg skal skaffe Dig andet at bestille.

(Her hører man en Appel af Trommer.)

Bagtmesteren.

Hvad er det jeg hører?

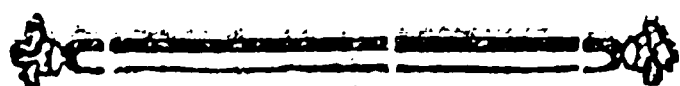
Slutteren.

Det er Appellen. Der måae være noget
nyt paa færde.

Holkhammer.

Det faaer vi at see.

(De gaae alle tre ud.)

Enbende Scene.

Maric, (allene.)

(Han kommer ind fra den Side, som er lige over for,
hvor de andre gik ud.)

A r t a.

Folket flokkes, man seer paa mig,

Og Bagten alt forsamler sig.

En Ven i Nød ei findes skal!

Jeg ikke spørge tør. Himmel! ach hvilken

Qual!

Mit Døi lukkes til, og faaer ei see Lovise!

Og

Og aldrig meere ! O Himmel ! nei , nei.
 Paa hvad Side man det vil vise ,
 Den Omgang er for haard , nei jeg den
 udstaaer ei.

I Gaar , hvor vel til Mode
 Løb jeg hen — jeg løb hen — til min Død.
 En grusom Qual blev alt mit Gode.
 Naar fortiente jeg al den Nød ?
 Mit Die lukkes til, og faaer ei see Lovise!
 Og aldrig meere ! O Himmel ! nei , nei.
 Paa hvad Side man det vil vise ,
 Den Omgang er for haard , nei jeg den
 udstaaer ei.

Ottende Scene.

Maric, Holkhammer , (som kommer ind med
 en Flaske Viin og et Bæger.)

Holkhammer.

Nu er Du der ? er Du der ? jeg har søgt
 efter Dig. Nu vil det komme an paa at have
 Hierte i Brystet.

Maric.

Hvad siger Du, Holkhammer.

Holk-

Holkhammer.

Man kommer strax for at hente Dig af. Saa
drik engang, drik engang, siger jeg; en Soldat
maae have Hierte. Jeg tænkte at Du havde faaet
Benaading; men det er ei saa vel.

Alaric.

Skal jeg hentes af?

Holkhammer.

Ja vist; men drik engang.

Alaric.

Jeg takker Dig — Men Lovise!

Holkhammer.

Du erindrer nok den liden Strid vi nylig
havde sammen; det skal være Dig forladt, dee i
Fred; jeg gjorde Dig Uret. Drik dog engang
heraf, jeg beder, jeg besvær Dig; afflaae mig ikke.
Dette er den sidste Draabe Viin, som Du smager
i Din Mund.

Alaric. (tager Bægeret, holder
det frem, Holkhammer skænker og Alaric drikker.)
Giv hid. Paa Din Sundhed.

Holkhammer.

Arme Karl! Endnu eet, for min skyld.

Alaric.

Jeg er Dig forbunden — Kiære Ven!
beviis mig en Tieneste.

Holk-

Holkhammer.

Hvilken?

Alaric.

Kan jeg fortroe mig til Dig?

Holkhammer.

I Liv og Død.

Alaric.

Giv mig Dit Brev, at Du vil levere rigtig dette Brev.

Holkhammer. (vil gaae.)

I Diebliffet.

Alaric.

Nu kan Du jo ikke; Du er jo i Arrest.

Holkhammer.

Det er sandt; men jeg kommer paa frie Fod i Dag.

Alaric.

Her kommer en Bondemand, som kalder sig Frank; levere ham dette Brev; eller om han et kommer, saa besorg det leveret efter Udskriften, som staar derpaa.

Holkhammer.

Gid jeg maac doe paa Stedet, om jeg ikke efterlever det. See der! der komme de ansættende, de Blodhunde! de Bullenbidere! de ———
Gid jeg faae Skam, kunde jeg ikke være ferdig at gaae i hans Sted.

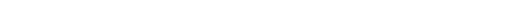
Alaric.

211aric.

Holzhammer.

Marie.

Lovise, de Forrige.

Maric.

Alaric.

A r i a.

Et kiært Farvel Lovise! det skylder jeg
Dig vist.

Mit Liv tilhørte Dig — det er tabt —
lev med Glæde!

Det ønsker jeg tilsidst.

Jeg ynker Dig; — Du Alarsag har at græde.
Hvi kan en Elskende ei sørge sig ihjel?
Ja det var for Din Fod — Jeg Lynken
skulde kiende. —

Jeg knap min Graad kan holde vel.
(til Soldaterne.)

Nu Benner! skaffer paa min Pine
Ende.

Jeg vil døe som Soldat —
Gid dette Sted var vel forladt!

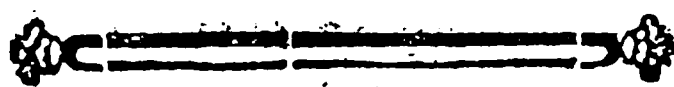
(Soldaterne trække forbi.)

Farvel kiæreste Lovise!

Min Verdens Skat! Farvel.

Farvel elskede Lovise!

Farvel! Farvel! (han gaar bort ledsaget
af Bagten.)

Ellevte

Ellevte Scene.

Lovise, alene. (som efterhaanden kommer sig.)

Recitativ.

Hvor er jeg? O Himmel! med bare Fodder!

Hvor er jeg kommen her? hvorfor er jeg her saa ene?

Og de Soldater, hvor ere de blevne af?
Mit Hierte — o Himmel! — hvor er mit
Siel oprørt!

Arioso.

Dog Kongens Ord jeg stoler paa —
Ach! jeg knap kan paa Fodder staae.
Ja, han jo benaadet er. —
Men jeg mig knap kan besinde;
Holder inde, holder inde!
Men — hans Fængsel var jo her?
Hvad han nys talte, jeg ei kan glemme.
Det var hans Røst —

(Man hører bag ved Skuepladsen et Raab:)

Kongen leve!

Hvad heftig Stemme!

(Lovise bliver i det samme vaer i hendes Varm,
at hun endnu haver det Papiir, paa hvilket
var skrevet, at Alaric var benaadet.)

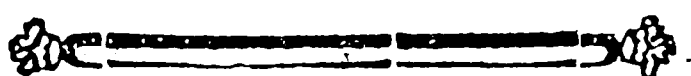
Det Papiir! — Himmel! det er hei
Tid.

(Hun gaaer ud af den Side, som er lige over for,
hvor Mosteren og Frank Tappenstræg komme
løbende ind, saa de ikke blive hverandre vaer.)

Chor. (bag ved Skuepladsen.)

Kongen leve! leve Kongen!
Til Lykke! han Benaadning fik,
Og Raaden frem for Retten gik.

Lovte og sidste Scene.

Chor

af

Lovise, Mosteren, Mennette, Fætter Jochum,
Frank Tappenstræg, Holkhammer, Alaric,
Bogtmesteren, Almuen, og Soldater
som troppe af.

(Det inderste af Skuepladsen aabnes, og man seer en
stor offentlig Plads. Soldaterne ere under Bevær.
Alaric sees i Midten af en heel Skare Folk, som
han stræber paa at trænge sig igiennem; 2 Sol-
dater stytte ham hver ved sin Arm; han stræber paa
at komme frem, men er længe ikke i Stand dertil.)

Alaric.

Afsted! jeg saae hende her at besvime.

Almue og Soldater.

Til Lykke! han Benaadning fik.

Alaric.

Afsted! hun laae som i Dødens Time.

Almue og Soldater.

Her Raaden frem for Retten gik.

Alaric.

Maric.

Nei ingen mig her hindre maae.

Frank, (kommer tilloebende.)

Lad mig Dig, min Ven! omfavne. —

Maric.

For Himlens Skyld! lad mig dog gaae.

Mosteren, (som lober imod ham.)

Lad mig Dig, min Ven! omfavne. —

Maric.

Jeg saae da hun maatte besvime.

Alle.

Der hun er.

Maric.

Hun laae som i Dødens Time.

Alle.

Hun er der.

Lovise.

Maric!

Maric.

Lovise!

Alle.

Hvilken Lyst!

Fætter Jochum, (trængende sig frem.)

Lad mig dog komme frem

At see dem. (Han omfavner Maric.)

Jeg Dig med Lyst

Trykker til mit Bryst.

Almue og Soldater.
Det er hans Søster eller Brud.

Mosteren.

Det er hans Brud.

Holzhammer, (trængende sig frem.)

Lad mig dog komme frem
Og see dem. (Han omfavner Marie.)

Jeg Dig med Eyst
Trykker til mit Bryst.

Almue og Soldater.
Det er hans Søster eller Brud.

Mosteren.

Det er hans Brud.

Alle. (uden Marie.)

O Ekte! han Benaadning fik,
Og Naaden her for Retten gif.
Leve Kongen! Kongen leve!

Marie, Lovise, Frank, Holzhammer,
Mannette, Jochum.

Lad ei være Spor tilbage
Af et Stød, som os ei traf.
Han fik Naade; vi kan tage,
Hver af os, sin Deel deraf.

Alle.

Lad ei være Spor tilbage
Af et Stød, som os ei traf.

Han

Han fik Raade, vi kan tage,
Hver af os, sin Deel deraf.

Alaric. (alene, til Lovise.)
Livet jeg vist ei begierte,
Uden for Dig glad at see.

Lovise. (alene, til Alaric.)
Jeg, som laae Dig saa om Herte,
BOLDTE Dig sliG Engstelse.

Mannette. (alene.)
Lad mig dog Undskyldning finde
For hvad Ondt jeg stiftet har.
Aldrig det mig gaaer af Minde
At jeg Skyld i alting var.

Alle.

Lad ei være Spor tilbage
Af et Stod, som os ei traf.
Han fik Raade, vi kan tage,
Hver af os, sin Deel deraf.

Frank. (alene.)
Du var en os kierlig Datter,
Men vi gjorde Dig Førtred.

Møsteren. (alene.)
All min Livstid jeg erstatter
SliGt igien ved Kierlighed.

Holkhammer. (alene.)
Hun Din Brud? jeg derpaa grunder;
Skiebnen Dig tilsidst blev god.

Her

Hør min Ven! jeg Dig misunder ;
Man kan ei have større Mod.

Alle.

Lad ei være Spor tilbage
Af et Stød, som os ei traf.
Han fik Raade, vi kan tage,
Hver af os, sin Deel deraf.
Leve Kongen !
Kongen leve !

Den Fryd var os bestemt,
Den Lykke var os giemt.

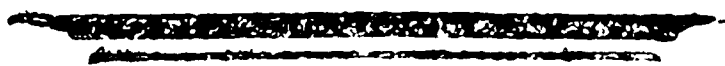
Lovise og Maric. (alene.)

Lad ei være Spor tilbage
Af et vel afværget Stød ;
Elfskov gjorde nys {Din} Plage ;
 {min}
Men nu er den dobbelt sød.

Alle.

Lad ei være Spor tilbage
Af et Stød, som os ei traf.
Han fik Raade, vi kan tage,
Hver af os, sin Deel deraf.

Ende paa Skuespillet.

Colonien

eller

den nye-bebyggede De,

en lyrisk Comedie

i to Handlinger;

i det Franske parodieret

af den Italienske Original:

L'isola d'Amore,

med Musik af Sacchini;

til samme Musik oversat

ved

Niels Krogh Bredal.

Personerne

i Stykket:

- 1.) Fontalbe, Gouverneur paa Den.
- 2.) Belinde, Fontalbes forrige forlovede Kiæreste.
- 3.) Marine, en ung Gartnerinde.
- 4.) Joost, Gartner, Marines Elsker.

Skue-Pladsen er paa en De, der nyelig er bleven beboet.

Colonien, en lyrisk Comedie.

Første Handling.

(Her forestiller Skue-Pladsen en Indgang til en Allee;
i Enden deraf sees en Udbugning, og i Grunden
af Skue-Pladsen seer man Søen.)

Første Scene.

Fontalbe, (aleene.)

A r i a.

Elfskøds Vink i Dag jeg lyder,
Ingen Qual skal nage mig;
Ungdoms-Ild, Forstand og Dyder
mig paa nye gjør lykkelig.

Den troeløse mig en bedaarer,
Som min Siæle-Roe tog hen;
Jeg en Skionhed nu udkaarer,
Som vil elske mig igien.

A 2

Ja

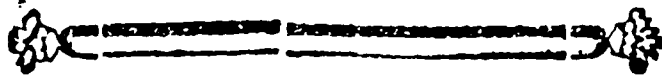

Ja i Dag min Elskov nyder
 Alt hvad Hiertet ønsker sig;
 Hun er ung, har Vid og Dyder,
 Jeg paa nye er lykkelig.

Men hvor deylig var en Belinde! — —
 Deylig nok — — men hvilken Siæl!
 Nu, hvad Mag vil her mig minde!
 Jeg mig en selv kan overvinde;
 Hiertet hende en glemmer vel.

Dog i Dag min Haand jeg byder
 Til en Skionhed, skabt for mig;
 Hun er ung; har Vid og Dyder;
 Jeg paa nye er lykkelig.

Ja, det er besluttet; jeg ægter Marine.
 Hendes Herkomst bør ikke komme i Betragtning.
 Dette ukonstlede Herte, som Vhens Sæder ikke
 have fordærvet, er aleene i Stand til at komme
 mig til at glemme det Forrædderie, som den tro-
 løse Belinde har begaaet mod mig — — Men
 der seer jeg min deylige Bondepige.

Anden Scene.

Fontalbe, Marine.

Marine.

God Dag Herr Gouverneur!

Fontalbe.

God Dag min smukke Pige! Nu vel! det er da i Dag, at De skal gjøre En lykkelig.

Marine.

Hillemænd! er der allerede gaaet otte Dage hen, siden jeg ankom her til Deres De?

Fontalbe.

Ja vist, mit Barn! den ottende Dag gaaer just til Ende. De kommer til at gjøre et Bal, eller rense herfra.

Marine.

Rense herfra? Hvad skulde der da blive af mig? Gistes; nu saa veed man i det mindste hvad man skal holde sig til.

Fontalbe.

Men ved hvad Hændelse er De kommen til at lande paa denne De? hidindtil har der altid været noget i Vejen, saa jeg ikke har kunnet spørge Dem derom.

Marine.

Jeg var Gartnerinde i mit Fædreland. Min Herre og Frue havde noget at forrette i Vestindien.

indien. De toge mig med paa Kensen; Vi kom der — — dog nej, see kun engang, paa Tilbage-Kensen, da vi just vare her lige for denne De, see saa kom der et Guds-Bæir, en Storm, Lynild, Torden — — See saa blev Skibet stødt mod Skipperne, i tusinde Stykker; alting blev borte med Mand og Muus, og mit stakkels Herskab druknede i den vilde Søe. Hvad mig angaaer, da havde jeg den Lykke at frelse mig, jeg veed ikke selv hvordan; jeg begræd de andres Uheld, og i sær at den stakkels Joost, som fulgte ogsaa med os paa Kensen, skulde lukke sine Øyne.

Fontalbe.

Hvad var det for en Joost?

Marine.

Aa! Joost, det var Gartnereren — —
Men nu er han død den Stakkel!

Fontalbe.

Nu videre?

Marine.

Endelig, efter mange Mønsommeligheder, er jeg kommen hid til Deres nye Bue. Man har forestillet mig for Dem, eftersom De er Gouverneur; man har sagt mig den besønderlige Lov, som gælder her, der befaler at enhver ung Pige, som kommer hid, maae gifte sig inden otte Dage, eller reise sin Ven herfra. Jeg vilde i Førstningen

ningen strax sagt Farvel; men nu har jeg større
Lyst til at blive.

Fontalbe.

Men hvad kan da holde Dem saa længe fra
at gjøre et Bal? Er det Erindringen af Joost,
som ligger Dem om Hjertet?

Marine.

Men saa men; men jeg er bange for at mit
Bal træffer paa En, som ikke skytter derom.

Fontalbe.

Marine er alt for elskværdig, til at hun
bør frygte derfor. Desuden er Loven paa Deres
Side, og underkaster Dem alle unge ugifte Mands-
personer her paa Den. Ja med hvilken inderlig
Lyst har jeg ikke selv ladet mig sætte paa Deres
Liste!

Alleg.

Marine,

(med en skamsuld Forvirrelse, som maae vare til
Arien er ude.)

De selv, min Herr Fontalbe!

Fontalbe, (med Fryghed.)

Ja vist, smukke Marine! Jeg elsker Dem,
og De kan med et Ord gjøre mig lykkelig.

Marine.

Nu vel, jeg maae da sige Dem — —
Na! — — men see mig ikke saa stivt i Øynene;
det gjør mig gandske forvirret.

D u e t af Marine og Fontalbe.

Marine.

Men jeg blues, maae De viide,
De mig rød og skamfuld faaer;
Vend Dem om, for vidt det gaaer.
Det er een, som jeg kan liide,
Om han mældte sig i Tide;
Det er just Dem——jeg det tilstaaer——
Det maae De viide.

De mig forstaaer?
Men jeg blues, gaae i Tide;
De mig rød og skamfuld faaer:
Jeg Dem elsker, jeg det tilstaaer.

Fontalbe.

Hvilken Yndest! hvilken Lykke!
De mit Forslag vil samtykke?
Og Marine det tilstaaer?

Begge.

Elfskov! som os nu her forbinder,
Gjør af os tvende et lykkeligt Par.
Ingen Banhæld Sted nu finder;
Vi kun Glæde i Vente har.

Ma-

— Marine.

Men det er da ogsaa en pudserlig Lov den, thi om man nu paa det samme vilde leve hen uden Kone eller Mand — — Men De vil vel sige, at sligt er Vahrer, som man altid tranger til.

Fontalbe.

For at begribe hvad denne Lov egentlig sigter til, er det nødvendigt at jeg fortæller Dem paa hvad Maade vi ere ankomne her til denne De. Jeg elskede Belinde, og troede fuldt og fast at besidde hendes Hierte. Hun skulde imodtage en Arv i Vestindien; hun skulde gjøre en Rejse derover; jeg lod til den Ende sætte tre Fregatter i den bedste Forsvars-Stand, og jeg gik derpaa om Bord, med hende og to af hendes Slægt. En Nat. blev den troeløse usynlig, tillige med et af vore Skibe, der blev ført af min Ven Dorval. Jeg fik derefter ved en Skrivelse at vide, at hun havde giftet sig. Dagen derpaa hendte os endnu en anden Ulykke. Vi strandede ved denne De, som vi fandt at være smuk og frugtbar. Da vi ikke saae noget Middel til at komme herfra, besluttede vi at slaae os her til Rolighed. Jeg var Anfører for vor liden Flåde, og jeg blev altsaa Gouverneur for vor nye Colonie. Da vi nu befandt os i en stor Forlægenhed for Fruentimmer, blev det besluttet, at enhver, som landede her, skulde forundes otte Dage, til at udvælge sig en

Wand blandt vor Ungdom — — thi man bør
dog først og fremst tænke paa det væsentlige. — —

Marine.

Aa! det er naturligt og meget vel overlagt.

Fontalbe.

Vil saadant Fruentimmer ikke bekvemme
sig dertil, sættes hun ud i den vilde Sø paa en
liden Baad, og overlades til Strømmen og Vin-
dene.

Marine.

Nu da? jeg vædder, at de gifte sig alle-
sammen.

Fontalbe.

Hidindtil har det aldrig staaet Fæhl. Hvad
mig angaaer har jeg til denne Dag stedse undtaget
mig selv fra det Bal, som de nye ankomne skal
giøre, saasom Belinde har stedse lagt mig paa
Hiertet. Men man begyndte at knurre over at
jeg levede ugift; jeg tænkte paa at forandre mig;
jeg fik den smukke Marine at see, og hun gjorde,
at jeg ikke længere er vaklende i mit Forsæt.

Marine.

De er ogsaa alt for høflig; men, sandt at
sige, jeg er en smule bange for at Mammeselle
Belinde — —

Fontalbe.

Hende faaer jeg vel aldrig meere at see; og
overalt, naar jeg først hører Dem til, hvorledes
kunde

Kunde jeg da vel tænke paa noget andet Fruentimmer i Verden?

Marine.

Men — — De hører mig endnu ikke aldeles til.

Fontalbe.

Endnu i denne Aften skal vi foreenes ved det uopleseligste Baaud; og ingen Ting skal meer adskille os.

A r i a.

Naar jeg fra Dig Afsskeed tager,
Sig, hvad Smerte er det mig plager?
Jeg veed en hvad som mig nager;
Sikke strømme af mit Bryst.

Spaae af min Miine,
Udvalde Marine!

Alt mit Hierte Dit forbliver,
Og sig glad Dig overgiver.

Jeg er, Din, o! Fryd, o! Lyst!

Antag et Hierte,

Som kun begiærte

Alt være dit til sidste Stund.

Lad mig faae høre Dommen af din Mund.

See

See paa min Miine,
Udvalde Marine!

Nu, jeg fra Dig Afsskeed tager,
Sig, hvad Smerte er det mig plager?
Jeg veed nok hvad som mig nager.
Ja mit Hierte dit forbliver,
Og til Dig sig overgiver;
Jeg er din, o Fryd! o Lyst!

(Han gaaer.)

Tredie Scene.

Marine, og derefter Joost.

Marine.

Jeg skal da endnu i Dag blive gift — —
og det med Gouverneuren selv! men kan jeg troe
min Lykke? Hvem skulde vel have sagt mig, end-
nu for sex Uger siden: Du skal inden mindre end
to Maaneders Tid være en fornemme Frue, ja
Prinsesse og saa godt som Dronning. — — Ja
men! sliig Snaak skulde nogen have kommet frem
med; jeg vilde have troet at man drev Abespil
med

med mig — — Den stakkels gode Joost! om han paa det samme var her — — O! Denne her er noget langt andet; først fordi han er en stor Herre — — og dernæst fordi han er høflig og har en artig Levemaade — — Men paa den anden Side kan jeg ikke vel skælde ham Hundens fuld og hængle ham igiennem, som jeg kunde gjøre med Joost; thi sandt at sige: een og anden gang faldt der os vel et Ord imellem — — Na! jeg elskede ham dog ret, den Stakkelt! — — men han gaar nu ingen meere i Benen, han er død og vel faren; det er ikke værdt at tænke paa ham meere.

Joost,

(som er kommen ind ved Slutningen af det, som Marine taler for sig selv, seer sig om overalt med stor Forundring.)

See her, her er Indgangen — — See her er en Udbygning — — og jeg har seet Huse der nede. Jeg maae gaae videre; jeg vil ikke troe at mit Liv skulde staae i Fare, og jeg finder dog vel nogen at tale med. — — Men hvordan? seer jeg ikke der? — — hillemand! — — jo det er — — det er hende selv — — Det er Dig min kære Marine!

Marine.

Himmel! ach! hvor Du gjorde mig bange! hvordan? det er Dig selv? Joost! Du er ikke død.

Joost.

Joost.

Jeg død? nej ikke som jeg har mærket. Jeg har klavret frem imellem Bierge og Klipper; og er ikke kommet tomhændet til Lands; men jeg har taget med mig en Badsæk fuld af Søl, Lintø, og gallonerede Klædninger; der er aldrig saa ufselt Land til i Verden, at jeg jo kan faae dette altsammen gjort i Penge, og naar Stedet staaer os an, sætter vi os der ned og holder vor lille Huusholdning — — Men siig mig dog min lille Snut! siig mig paa hvad Maade Du slap fra at drukne. Jeg troede at Du længe siden laae paa den viide Havets Bund; ja jeg har retsfaaen begravet dig, det har jeg. Men kom, lad mig omfavne dig; jeg er saa glad over at see dig igien — — Men Du, du lukker jo ikke din Mund op; har Du tabt dit Mæle af bare Glæde, Din Stakkel?

Marine.

Tilforladelig — — jeg ventede lige saa lidt at see min Gienfærd, som Dig.

(for sig selv.)

Hvordan skal jeg vel bære mig ad, med at fortælle ham alting? .

Joost.

Det kan hende den beste; det har saa men hendt mig selv sommetider. For Exempel: da jeg saae at Fiskene ikke skiettede om mig i deres Selskab,

Skab, stod jeg hist henne ved Stranden gandske forbløffet og modfalden, ret som saa — —

Marine, (sukkende.)

Ja Du skal endnu blive meere forbløffet, naar Du faaer alle Ting at viide.

Joost.

Nu vel da, fortæl mig det hurtig, fortæl kun. Men kiender Du alt nogen her paa Stedet?

Marine,

(med en liden forsængelig Miine.)

Jo vist, jeg kiender Herr Gouverneuren — — og det — —

Joost.

Det er ypperligt. Du maae da sige ham at han kan giøre mig til sin Urtegaardsmand, og Du kan være hans Gartnerinde.

Marine, (noget stolt.)

Hans Gartnerinde. Jeg? jo men; nej, lidt høyere op.

Joost.

En! vel da; for mig maae han giøre Dig til sin Huusholderske, til sin Statsmæg, og til alt hvad han lyster; naar han kun gifter os sammen.

Marine, (i Forkægenhed.)

Gifte os to tilsammen? — — men — — han gifter sig ogsaa selv, det gior han.

Joost.

Toost.

En! saa meget bedre. Saa kan vi komme og dandse paa hans Brolup. Skulde Du ikke være glad ved at komme der?

Marine,

(som lader see en stolt Miine midt under hendes Forvirrelse.)

Jo saa men; jeg faaer vel være med, jeg. Men det er af Marsag — — Du veed ikke hvem der bliver hans Kone.

Toost.

Men, hvad kan det skille mig? Jeg meener det kan komme baade Dig og mig paa eet ud.

Marine.

Ja — — Du har Ret — — hvad Dig angaaer — — det er fordi — —

(utaalmodig.)

Det er — — fordi Du ogsaa er kommen alt for silde.

Toost.

Hvorledes? for silde? jeg veed jeg har gjort mange modige Skridt i disse otte Dage, fra jeg strandede. Det er og nogle Fandens Bøye, naar man ikke veed ret Besked. Jeg har vel hundrede gange lobet vild; men nu har jeg fundet Dig, og er fornøjet; hvad skal vi nu bryde os om al Resten?

Marine.

Marine.

Det skal jeg sige Dig — — — Ja men — — —
her er en Lov her paa Landet, som Du ikke kien-
der til.

Joost, (utaalmodig.)

Nu da; Loven er for sig og vi for os. Her
har Du nu staaet et heelt Kvarteers Tid i en For-
sægenhed, og ikke veedst hvad Du vilde sige. Fors-
klar Dig dog tydelig.

Marine.

Ja jeg maae nok ud dermed; Du faaer det
dog engang at vide: Enhver Pige, som lander paa
denne Ø, er forbunden til at vælge sig en Mand
— — — Det er ikke min Skyld, som Du seer — — —
Jeg vilde døe; jeg vilde rense; det vilde man hel-
ler ikke — — — og tænke engang; en lille Baad,
ikke større end min flade Haand (hun viser til en, som
ligger ved Strand-Bredde.) Derforuden kom Gou-
verneuren i egen Person; han var meget høflig;
han sagde mig at han elskte mig, og bad mig at
vælge ham.

Joost.

Nu da — — — videre — — — videre — — —

Marine.

For en Ufærd! jeg troede at Du var død,
druknet, og opslugt af baade Ulve og Bjerne; og
jeg veed ikke alt — — — og saa — — —

Colonien.

B

Joost.

Joost.

Og saa har Du taget imod hans Tilbud?

Marine, (meere friepostig.)

Ja vist; han venter nu just paa mig og jeg gaaer hen til ham.

Joost, (holdende paa hende.)

Vie dog, vie dog, uforskammede, vanar-
tige, troeløse!

Marine.

Na! min fiære Joost! bliv ikke vreed; det
er en min Skyld.

A r i a.

Himlen veed, jeg har stedse sagt: nej;
Det var Loven, som tillod det en,
Hvis jeg vilde en reyse min Ven;
Giøre Val, eller reyse min Ven;
Det hialp ikke at svare med nej,
Gistes, eller strax reyse sin Ven.

Jeg har troed, da Du horte har været,
Alt Du var af en Hvalfisk fortæret.

Først blev Blodet saa koldt om mit Hierte,
Som en Iis, af den hæftigste Smerte;
Det stod stille som bond-frossen Vand.

Blod

Blod af Skræk fryse kan,

Det gaaer meget let an.

Men see! Tisen i Blodet aftager,
Blev en Lue, som knager og brager:
En smuk Fyrste til Hustrue mig tager;
Han just nu venter mig, lad mig gaae;
Farvel! søg Griller at forslaae.

Jeg har tænkt, da Du borte har været,
At Du var af en Hvalfisk fortæret;
Ja, saa sandt som Du seer mig her staae,
Tænkte jeg det var saa.

Himlen veed, at jeg reent sagde nej;
Glemme Lov! Du tillod mig det ej,
Hvis jeg vilde en reyse min Vey;
Giøre Bal, eller reyse min Vey,
Anden Udflugt og Raad var der ej;
Giftes, eller strax reyse sin Vey;

Thi jeg troede paa min Ære,

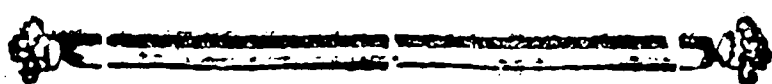
At Du maatte opslugt være.

Først blev Blodet saa koldt om mit Hierte,
Som en Tis, af den bitterste Smerte;
Det stod stille som bond-frossen Band,
(Blod af Skræk fryse kan.)

Men see! Jiser i Blodet aftager,
 Blev en Lue, som knager og brager.
 En smuk Fyrste til Hustru mig tager;
 Han just nu venter mig, jeg maae gaae.
 Farvel! søg Griller at forslaae.

(Hun gaar.)

Fjerde Scene.

Jodst, (alene.)

Nu da — — knap kan jeg komme til mig
 selv igjen — — Den troløse! — — men jeg
 kiender den som skal gaae lige hen til Gouverneu-
 ren — — jeg skal praale, jeg skal — —
 (i det samme stunder han lidt.) Ja, fordi han skal sen-
 de mig hen hvor jeg kom fra, med en saadan
 liden Gres-Bevissning paa min fattige Ring.
 (han efterader en, som uddeeler Stofke-Drugt) For en
 usærd! — — men naar jeg ret betænker mig, er
 jeg dog en Døffe.

Aria.

A r t a.

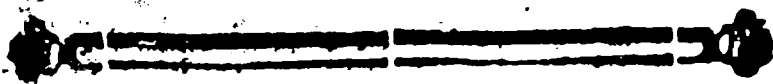
Jeg staaer her som hen i Taaget;
Gjør den Tasse mig det broget,
Skulde det vel ærgre mig?
Det er sandt; men seer jeg Tøytten,
Strax da er Fornuften - fløytten;
Maae man ey dog ærgre sig?
Taabenække! skal sligt Blændværk dig bedrage?
Bliv dog klog, paa de gamle Dage,
Lad mig see, Du dig Mod kan tage,
Du jo en anden Elskov bør smage,
Mig Forandring og kan behage,
Jeg mig vil af Aaget drage.
Jeg jo sligt af den troeløse haver lært,
Jeg vil bryde over tvært,
Ja det gaar rigtig; hun viiste kun-Massen;
Jeg ey tænker meer paa Tassen,
Gjør jeg det saa er jeg gal.
Man vælger strax en anden
Naar man har Been i Panden.

Den troeløse jeg foragter,
 Ellers var jeg alt for gal;
 Jeg nu efter Hævn kun tragter,
 Længelighed en mangle skal.

Men hvem mon den smukke Dame er, som
 jeg bliver væk hende i Skoven? Jeg skulde
 troe, jeg kender hende. — — Ja vist — —
 har jeg seet hende paa vores Skib — — det var
 hende som altid saa saa bedrøvet ud — — som
 havde en Moster hos sig — — hun seer, saa jeg
 Skam! godt ud — — En vel! lad hende kun
 komme nærmere, man kan sagtens see paa hende
 — — Na! dersom hun ikke var alt for høyt paa
 Straae og var saa fornem — —

(Han gaaer tilside.)

Femte

Femte Scene.

Belinde, og derefter Joost.

Belinde.

A r i a.

Ach! hvor er jeg? hvor er Hielp? hvad Skræk
mig plager!

Echo eene mit Raab gientager — —

Hvad skal der vel blive af mig?

Jeg er reent ulykkelig.

Jeg af Skræk fast maae besvime;

Men endog i Dodens Time,

Om end Stormen rasede,

Soger jeg min Kiæreste.

R e c i t a t i v.

Ach! Fontalbe! som mit Hierte vandt,

Hvor skiales Du for den dig elsker?

Hør her hvor en troe Elskerinde

Stønner ud Suk og Srig.

For løs Mistanke skyld han grusomt mig saa
vil forlade!

For hans skyld trodser jeg
Havets Magt, Storm og Vind.
Dog jeg omsonst ham hidindtil har søgt —
Men mine Kræfter svækkes,
Og neppe min Fod mig bære kan.
Fast aldrig Blund paa mine Døne-Laaage
kom,

Saa min Siæl kunde faae, i min Pine, lidt
Lidse.

A r i a.

Echo eene mit Raab gientager.
Hvad skal der vel blive af mig!
Jeg er reent ulykkelig.
Kiølig Havblik! Du sagte Vind!
Som i Lusten ombær min Klagen,
Mærk min Jammer, forlindre Plagen,
Eller bring ham som indtog mit Sind.

Joost,

(nærmende sig frygtssom.)

Frue! — — jeg har saa men den under-
danige Værelse — —

Besin-

Belinde, (forfækket.)

Nu! hvad vil De? (tagende Mod til sig.)
Jeg synes, jeg skal have seet Dem tilforne — —
Er det ikke Dem? — —

Joost.

Jo vist, Frue! det er Joost, som renste
paa Skibet med Dem, som havde den Ære en
og anden gang at bevise Dem Sinaæ-Tienester,
og som endnu er gandske færdig at gaae Dem til
Haande.

Belinde.

Min kære Joost! Jeg tager imod hans
Tilbud med Fornøjelse. Jeg er her paa et Sted,
hvor-ingen kiender mig, jeg veed ikke selv hvor
jeg vil hen, jeg er gandske uden Hielp; og hvad
skalde der vel blive af mig, om De ogsaa slog
Haanden af mig?

Joost.

Frygt ikke derfor, Frue! Men De er for-
modentlig gandske eene her?

Belinde.

Ja desværre! Jeg har i et Skibbrud mistet
to Slægtninge som gjorde mig Selskab. Men
begynd med at sige mig, hvor jeg er, hvad er dette
for et Land? og hvordan er Folket som boer her?

Joost.

Jeg er nyelig kommen hid, ligesaavel som
Fruen; men jeg har alt hast Tid nok til at erfare,

at min Kiæreste, en Bedragerſke, ſom jeg vilde have taget til Kone, er revet fra mig ved Gouverneuren her paa Stedet.

Belinde.

Hvordan? revet? Ere da Indvænerne her Søcrevere?

Joost.

Ja det kan ikke være at ſværge for. Hvor om alting er, ſaa tager han hende til Kone. Det kommer af, her er en vis Lov — —

Belinde.

Hvad er det for en?

Joost.

Na! det er en ugudelig Lov. Det er — — (men maaskee den kan være Dem ligegyldig) den beſtaaer derudi at alle ugifte Piger, ſom ankomme til denne De, ere forbundne til inden otte Dage at vælge en Mand, eller at pakke ſig herfra.

Belinde.

Ja hvad gaaer det mig an?

Joost.

Ja, ja jeg har nok ſagt det.

Belinde.

Jeg har ingen Enſt at blive her over otte Dage; jeg vil ſnart forſøne mig herfra.

Joost.

Ja det er nu igien en anden Sag. Men ſeer De hiſt henne den lille bitte Baad, ſom ligger ved

oed Strandbredden? Det er i saadan en, man bliver fortsendt. Altsaa, den første Storm som renser sig — — saa god rolig Nat.

Belinde.

Alting foreener sig imod mig! — — jeg vil rense herfra, jeg vil døe, alting er mig ligegyldigt.

Joost.

Døe! nei det nytter til ingent Ting — — Men der falder mig ind et Middel — — her Frue, sæt Deres Tillid til mig. Jeg er, uden at rose mig selv, et godt Stykke Karl; lad mig først og fremst vide Marsagen til Deres Rense.

Belinde.

Desværre! jeg har ingen Fordeel af at skule nogen Ting. Jeg gjorde forrige Aar en Rense til America paa et Skib, der blev ført af en, der var min forlovede Brudgom. Vi bleve adskilte ved et Forræderie, hvis Liige neppe er hørt. Dorval, hans meest fortrolige Ven, kom en Nat, og under en opdigtet Forevending, overtalte mig til at stige om Bord paa et Skib, som han førte. Jeg blev snart Forræderiet væk. Himmelen's Biestand hævnede mig. Dorval faldt over Borde ud i Søen, som han stod paa Dækket. Skibet tog derpaa igien sin Raas til America, som vor første Hensigt var, men jeg kunde ikke finde Fontalbe. Uden Tvivl mistænker han mig for Utroeskab.

skab. Maaskee han, lige saa vel som jeg, kan have strandet paa denne De; Er han ræddet, saa har jeg endnu Haab; og hans Mistanke skal vist give tabt for mine Taarer.

Joost.

Ja, Hillestam! naar et Fruentimmer græder, kan hun giøre med os alt hvad hun lyster.

Beline.

Er han her, saa er han vist fiendt af Gouverneuren — — Gaae hen min kære Ven! og forekom ham med den Tidende om min Ankomst — — Men denne Lov, hvordan skal man undgaae den?

Joost.

Ja nu kommer vi just til det som jeg vilde sige for nyelig. De kan stille Dem an som jeg var Deres Mand; saa gaaer Loven Dem ikke an; og De kan forblive her i god Magelighed saa længe De lyster.

Beline.

Jeg gjør Regning paa hans Ærlighed, min gode Joost! og jeg fortroer mig til ham. Men han maae finde sig i at opfylde alt hvad jeg forlanger af ham.

Joost.

Ja lige saa fuldt, som om jeg virkelig var Deres Mand; og paa det man desbedre skal troe det, vil jeg isøre mig en prægtig Klædning, som
var

var i en Badsæk, jeg biærgede. Jeg skal nok i
Tale og Gebærder føre mig fornem op; lad mig
kun sørge for Kesten; det skal gaae vel nok. Jeg
er overalt ikke den første Tasse, som har faaet en
smuk Kone.

A r i a.

Jeg hvert Bink af Fruen lyder,
Gjør Opvartning sømmelig;
Ingen Mand, hvis Kone byder
Derudi skal ligne mig.

(for sig selv.)

Jeg som gift Mand holder Miine,
For at ærgre lidt Marine;
Som mod mig har øvet Svig.

(høyt.)

Ingen Mand, naar Konen byder,
Skal saa ydmyg vüise sig.

Jeg hvert Bink af Fruen lyder,
Krummer Ryg, og bukker mig.

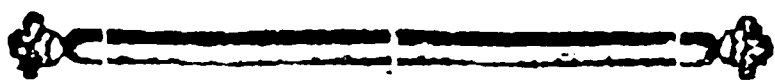
(for

(for sig selv.)

Hun af Hiertet da fortryder
At hun var ureedelig.

(Han gaaer.)

Siette Scene.

Belinde, derefter Fontalbe.

Belinde.

Skal da Himlen aldrig blive kied af at forfølge mig? Jeg har mistet Slægtinge, Formue og al Udsigt til Lykke. — — Jeg har mistet min Elsker, som kunde have været mig fuld Erstatning for alting. — — Men hvad seer jeg? skulde det vel være mueligt? Mon mine Dnyer bedrage mig? — — Ach! nej; jeg bør troe hvad mit Hierte tilfiger mig; det er ham selv — —

Fontalbe, (assides.)

Himmel! Er Belinde her! Vist har hun ikke ventet at finde mig her paa Stedet, den troelose! Jeg maae lade som jeg ikke kiender hende!

Belin=

Belinde, (for sig selv.)

Himmel! hvilken Koldfindighed! Han seer mig og løber mig ikke i Møde med aabne Arme!

(høyt.)

Min Herre! jeg er — — (for sig selv.) Jeg for-
maaer en at tale.

Fontalbe, (for sig selv.)

Hvilket forstilt Væsen!

(høyt.)

Hvad forlanger Fruen vel af mig?

Belinde.

Værdiges at skaffe mig Hævn over en utal-
nemmelig, som paa en blot Mistanke, uden at
agte mig saa meget værd at ville høre mig, for-
lader og foragter mig.

Fontalbe.

Fru! Dersom det forholder sig saa, at
man har fornærmet Dem uskyldig, da som jeg
er Gouverneur — —

Belinde,

(med Forundring og Sorg.)

Hvordan? De er — —

Fontalbe.

Gouverneur af Den.

Belinde.

O! Himmel! Og De gifter Dem i Dag?
Ach! Fontalbe! Det er da alt for sandt, at Du
forlader mig.

Fon-

Fontalbe.

Hvad ter De sige? troløse! Er De kommen hid for at trodse mig? — — Gier Deres fiære Mand Dem Selskab her?

Beline.

Min Mand! O Himmel! Et eeneste Menneske i Verden kunde blive det; men det samme Menneske er en Barbar.

Fontalbe, (i Tvilsmaal.)
Hvordan? De er ikke gift! — —

(for sig selv.)

Og Brevet, og at hun tog Flugten — —

(høyt.)

Men troe aldrig at kunde bedrage mig. De er en troløs; derpaa har jeg de visseste Prover i Hænderne; jeg bør aldrig meere see Dem; jeg gaaer hen at foranstalte Deres Afreise.

Beline.

A r i a.

Jeg gaaer i Fortvivlelse;
Jeg Dig en skal meere see,
Ja jeg gaaer, og Du skal mig aldrig see.
Lad mig sige et Ord aleene:
I min Stal Du hersker ene;

Alne

Flue mig, om Du mig en agter;
Skue mig, om Du mig foragter,
Det er hvad jeg venter mig.

Hvem kan større Pinsel finde!
Aldrig kom mig før i Sinde
Nogen Straf saa græsselig.
Men til Slutning — — eet Ord for alle:

Hør mig — — lad mig tale. — —
Hvem kan større Pinsel finde?
En Tyrann en kom i Sinde
Nogen Straf saa græsselig.

Lad mig sige eet Ord aleene:
I min Siæl Du hersker eene.
Flue mig, om Du mig en agter;
Skue mig, om Du mig foragter;
Jeg en andet venter mig.

Jeg gaaer i Fortvivlelse,
Jeg Dig en skal meere see.
Du om mig alt hvad Du vil kan meene.
Du undløber — — og en vil høre — —
Af min Tvivl Du mig bør føre — —

Saa Barbar! saa tilstop dit Dre;
 Min Uheld er for svær,
 I Gravens mørke Huule
 Som jeg er gandske nær,
 Jeg denne Spot vil skiule.
 Farvel! — — det ude med mig er.

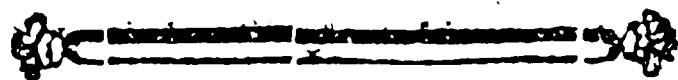
Fontalbe,

(trøffende hende i sine Arme.)

Belinde! Kom til Dem selv igien; jeg
 hører Dem. Men skulde det vel være mueligt,
 at De ikke er gift?

Belinde.

Men hvem har vel fundet forebringe Dem
 en saa grov Usandhed? En anden end Fontalbe!
 Kunde Du vel troe saadant?

Syvende Scene.

Fontalbe, Belinde, Joost,
 (i gallonerede Klæder.)

Joost, (kommer løbende til.)

Min søde Kone! Jeg har saa men ikke
 fundet finde — —

Font

Fontalbe.

Hans Kone!

Belinde.

O! Himmel! i et fortrædeligt Øyeblik! —

(Hun gjør adskillige Vink til ham.)

Goost, (for sig selv.)

Dette er formodentlig Herr Gouverneuren;
jeg maae blive ved i samme Tone.

(høyt.)

Nen min kiære Kone! — — jeg vil sige Dig,
min sède Kone! — — Min Herr Gouverneur!
om det er Dem, saa har jeg her den Ære at frem-
stille min Kone for Dem.

(til Belinde.)

Saa jeg forstaaer hvad De vil sige med Deres
Vink.

Fontalbe

(til Goost, som staaer forbløffet.)

Uhyksalige!

Belinde.

Troe ham ikke — — Bevils mig den
Gunst — — kun eet Øyeblik.

Fontalbe.

Troeløse! Udstaaer jeg længere at høre paa
Dem? — —

(Han gaaer ud i Hidsighed.)

Belinde,

(vil holde ham tilbage, og falder hen i Armen paa Joost.)

Ach! Fontalbe!

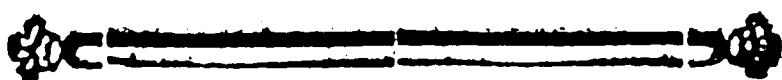
Joost.

En! nu da; jeg troer hun befinder sig ilde; men det er kun vel en Overgang. Hvad har og alt dette at betyde? Jeg kommer til at bære hende her ind.

(til Belinde.)

Har De vel Kræfter nok til at kunne gaae derhen?

(Han slæber hende ind.)

Ottende Scene.

Marine, derefter Joost.

Marine.

Herr Fontalbe! Herr Gouverneur! Hvor er han vel? Jeg søger ham overalt. Og det paa Brøllups-Dagen! da han dog ikke burde forlade mig et Øyeblik. — — Jeg veed ikke selv, men jeg begynder at blive bange.

Final.

Final-Quartet.

Marine.

Altid maae min-Elfvod føye,
 Jeg mig nu kun vil fornøye;
 Men jeg i mit Blod dog finder
 Noget, som om ondt mig minder;
 Sligt gjør i min Lykke Skaar.

Alt mit Haab og Dnske føyer,
 Men mig saadant ey fornøyer;
 Lutter Ondt mit Hierte spaaer,
 Skiont min Lykke forestaaer.

Joost,

(som kommer i det samme.)

Der er hun, som for en anden,
 Løs paa Traaen, gav mig Fanden;
 Hendes Text skal læses her,
 Hun skal høre hvad hun er:

Udskud blandt de onde Qvinder!

Glemmeſte blandt Dævelinder!

Jeg en anden Skienhed finder,

Hvorimod Du Band ey bær;

Mellem os det ude er.

Marine.

For saa smaa Ting Du en maae brede;
 Havde, Du en giort ligeledes,
 Hvis i mit Sted Du været har?
 Det Spørgmaal var.

Joost, (ivrig.)

Jeg slig Frækhed en kan lide;
 Hold op i Tide — —
 Hvis jeg Galden Frihed giver,
 Der et Fandens Huus vist bliver,
 Jeg en Støyen vil anrette,
 Du skal see — —

(i det samme hører han nogen komme.)

nu nok om dette;

Jeg hans Høghed seer at komme,
 Jeg vil gaae, min Tid er omme;
 Dette Sted mig en staaer an,
 Jeg mig en opholde kan.

Marine, (spotvis.)

Han har Hierte, maae man lade — —
 Du saa snart os vil forlade?

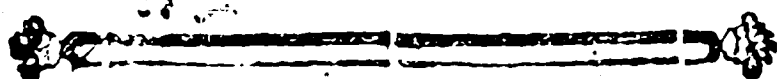
ad. 179

Hils

Hils paa Venen — — det er Skade,
 at Alt: Du ey blive kan.

(Toost gaar.)

Tiende Scene.

Fontalbe, Marine, — derefter Belinde.

Fontalbe.

Min Elskov sin Frugt her skal hofte.

Marine.

Han kommer mig at troste.

Marine.

Alf dette Baand mit
 Herte

Ein Lykke vente
 skal.

Fontalbe.

Alt hvad min Siel
 begierde

Faar jeg ved dette
 Bal.

Fontalbe.

Min Lykke jeg erkiender.

Marine.

Min staaer i deres Haender.

Marine.

Min Haand, paa
Hiertet bliver
Et ævigt sikkert
Pandt.

Fontalbe.

Jeg Haand og Løfte
giver
Til den mit Herte
vandt.

Beline.

(som kommer og skiller dem ad)

Hold iude — — Umenneskelige!
Og skælv for Himlens Straf.

Marine.

Hvad er det hun vil sige?

Fontalbe.

En hvad! lad hende skrige.

Marine.

Forklar den rette
Grund heraf.

Fontalbe.

En! tag Dem ingen
Ting deraf.

Beline.

Ulykkelig, men uden Brøde — —
Skal jeg, for jeg var troeskuldig, bøde!

(til Fontalbe.)

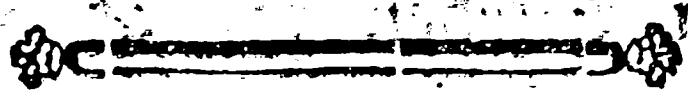
For dit Valsyn jeg tør møde,
Og min Troeskab svarer til.

Stor-

Stormen til Din De mig sendte,
Uden Slægt, Forsvar, Befiendte;
Kun til Dig mit Haab sig vendte.
Du min Elskov trodse vil?

Skyd mig til Side, om Du det tør giøre,
Tænk dog, hvad Uheld Du mig tør paaføre,
Og, om Du glemmer al Ret og Orden,
Himmelen's Torden
Mig hævne maae.

Tiende Scene.

De Forrige, Joost, (som nærmer sig sidst
i forrige Scene).

Joost.

Saa troesthyldig var ingen anden;
For hendes Skyld jeg mig havde givet til
Fanden:
Men hun fruset gjør mig Fanden,
Jeg vil give hende Fanden.
Hun for mig til Bloksberg nu kan gaae.

Marine.

Men see her!
 Taabenækker! som I ere,
 Lad fornemme Folk dog være,
 Man jer ellers Bei skat lære;
 Saa tilside, Ræltringer!

Belinde.

Men i Steden for at være
 Grov mod den, som i al Ære
 Vil sin Kæreste vejlede
 Fra den Skam at troeløs hede,
 Det vist var fornuftigst nu,
 Om De vendte om endnu,
 Og kom Troe og Eed ihu.

Fontalbe.

Skældbord her ei Sted bør finde.

(peegende paa Marine.)

Her — — her staar min Gemalinde.

(til Belinde, vissent paa Zoost.)

En saa værdig Mand kan gjøre
Deres Skæbne nydelig.

Gaae, Troeløse! som vil føre
Folk bag Lyset, kun ved Svig;
Skynd jer begge bort fra mig.

Marine.

Hvordan, Alfsum! han er Din Kone?

Zoost.

Hvorfor ei?

Marine.

Saa fræk en Kone!

Belinde.

Hør dog mig — —

Fontalbe.

Dem at forføie det beste bliver.

Belinde.

Han mit Hierte sønderriver — —

Vilde man kun høre mig.

Fon-

Fontalbe og Marine.

Hvor tør man saa dristig være,
Med eet Ord at mælde sig?

Beline.

Jeg min Banhæld ei
kan bære;
Døden kan kun rædde
mig.

Joost.

Gid mig aldrig hendtes
værre!
Jeg var gal, som elskte
Dig.

Ende paa første Handling.

An-

Anden Handling.

(Man seer det inderste af Udbygningen aabent, som er indrettet til Fontalbes Brøllups: Føitidelighed. - Man seer der en heel Deel Stads og Fruentimmer: Pynt, bestemt for Marine.)

Første Scene.

Fontalbe, Marine.

Fontalbe.

Hvorledes den Karl, som har et saa gemeent Bæsen, med alle hans temmelig kostbare Klæder, er det Joost, den Urtegaardsmand, som var Deres Kærester?

Marine.

Ham selv. Men hvad kan det nu komme os ved? Lad os nu tale om vor forestaaende Brøllup.

Fontalbe.

Jeg tænkte ogsaa derpaa; men han kalder Belinde sin Kone.

Ma.

Marine.

Jeg begriber ikke en Emule deraf. Men endnu engang, hvad kan det skille os? Er De jaloux over ham — — Hør engang, jeg falder paa at troe, at De ikke elsker mig meere.

Fontalbe, (noget koldsindig.)

Det er at giere mig Uret, fiære Marine!

Marine.

Det saa men; jeg seer hvori Knuden stikker, det gior jeg; Den smukke Mammefelle, som er kommen hid, og som elskede Dem ferend jeg, hun ligger Dem endnu i Hovedet, uagtet hun har været Dem utroe.

Fontalbe, (lidt meere kiælen.)

Giv Dig tilfreds, min fiære Marine; jeg vil ikke meere tænke paa hende. Jeg vil ingen anden elske, end Marine. Hvilke Prøver forlanger Du endnu derpaa?

Marine.

Men — — De stærkeste, som kan være til.

Fontalbe.

Du seer jo selv, at jeg har været betænkt paa Anstalterne til vores Brøllups = Fest. Her ligger

ligger jo alt Brude-Klædningen, og Resten kommer efter.

(Under Arien beseer Marine Klæderne.)

A r i a.

Ved den Stads, som her Dig givæs,
 Vil Din Skionhed nye Zirat faae.
 Lidt Naturen ved Konsten maae oplives,
 Saa den sig selv kan overgaae.
 Men for mit Die en Flamme funkler,
 Glimtet af Straalen mit Syn fordunkler;
 Mon jeg var i Himlen bragt!
 Solens Skin er heel asmeegtigt
 Mod to smukke Dines Magt.
 Aldrig er dens Lys saa prægtigt,
 Naar den staer i Middags-Pragt.
 Spar dog en Straale af denne Flamme,
 Skyd ei heele Zlden udi mit Bryst,
 Giem i Hiertet lidt af samme,
 Deel med mig min Elfskabs-Lyst.

For mit Die en Flamme funkler,
 Glimtet af Straalen mit Syn fordunkler;
 Mon jeg var i Himlen bragt!
 Solens Glands saa klart ei funkler,
 Som to smukke Dines Pragt.

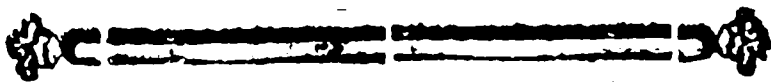
Marine.

Dersom alt det, De her siger, kommer
 fra Hiertet, saa giver det mig et Emule Mod
 igien. Men jeg bliver dog aldrig tilgavns rolig,
 førend vi ere giste tilsammen for ramme Alvor, ja
 ret for ramme Alvor.

Fontalbe.

Jeg skal skynde paa dette lykkelige Dieblif.
 Naar jeg kommer igien tilbage, skal vi aldrig
 meere skilles ad.

(han gaaer.)

Anden Scene.

Marine, derefter Joost.

Marine.

O! han elsker mig! han vil rigtig nok tage mig til Ægte! Det vil være en Glæde for mig, om ikke for andet, da for at faae den dumme Joost til at ærgre sig ihjel, han som ikke engang har sældet en Laar over at miste mig. Nu, det skal jeg dog aldrig tilgive ham — — Der er han — — Nu skal jeg behandle ham, som han fortjener.

(Hun gaaer til Side, og begynder at eftersee Brøllups-Stadsen.)

Joost; (for sig selv.)

Uf! — — jeg seer hende dog aldrig, uden jeg føler noget, jeg veed ikke selv, ret ligesom i den Tid, da vi holdt af hverandre. Men det vil for-
gaae med Tiden.

Marine.

Dette kan blive løierligt nok — — og
saa disse Diamanter! Alt dette vil klæde mig ufor-
lignelig.

Joost.

Hille Skam! Det er alt for smukt. Dette
er vel altsammen Brøllups-Foræringer.

Colonien.

D

Marine,

Marine,

(i en fornem og konstlet Tone.)

En! god Dag, min Ven; Staaer dette
jer an?

Joost, (for sig selv.)

Min Ven! Nei see, hvor det Dyr kan
giøre sig til.

Marine.

Na! det er sandt; siig mig, hvor længe er
det siden, I har giftet jer?

Joost.

Hvad kan det gaae Dem an?

Marine.

O! Nei saamen, ikke det ringeste — —
Jeres Kone er just ikke alt for smuk; men hun er
endda for saavidt meere end god nok — —

Joost, (for sig selv.)

Hun er, Drollen tage mig, indtagende,
endogsaa naar hun er meest usorsskammet.

Marine.

Hvorledes? Hvad er det I der siger? He?

Joost.

Jeg siger, at jeg reiser bort i denne Aften,
og jeg kommer nu for at siige Farvel.

Marine.

Marine.

Net alvorlig, reiser J. fra os? Det er meget vel betænkt. Farvel! min Ven! Lykke paa Reisen; jeg er glad ved at have seet jer — Men J. reiser ikke førend i Aften, det er godt. Jeg skal ved mine Folk lade jer tilskikke en liden Foræring, til en Erindring af mig.

Joost, (opirret.)

En liden Foræring! — — Nei see mig engang — — Men min gode Frue! tael ikke til mig i saadan Tone. De var i mine Dine en heel Hob meere værd — — da Du var en slet og ret Bondepige. Dit Gistermaal staaer ikke paa saa vis God, som Du bilder Dig ind. End om vore to Elskende, som nu ere i Misforstaaelse, bleve forliigte igien, hvad saa?

Marine, (med megen Stoltthed.)

Men mig synes, at Herren glemmer hvem han taler med. J. har sagt mig jeres Farvel; reis, reis, siger jeg jer.

A r t a.

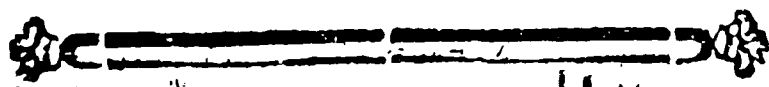
Men hvorfor mon Herren dvæler?
Gaae, søg anden Leilighed.
Al den Snak mit Hoved dvæler;
Intet Haab for jer har Sted.

Saa — endnu I gjør en Miine —
 Men nu er jeg ei Marine.
 Mig i Dag en Første ægter.
 Jeg ved jer ei fiendes kan,
 Det er nu imod min Stand.

Bobel-Snak mig ei anfægter,
 Jeg en Prins i Aften ægter.
 Snart det heele Folk mig hylder.
 Som man det en Dronning skylder;
 Og alt hvad jeg falder paa
 Ved mit Bink skal færdigt staae.

Men hvorfor staaer I og dvæler?
 Gaae, søg anden Leilighed;
 Al den Fadder-Snak mig qvæler.
 Intet Haab for jer har Sted;
 Reis, og vær tilfreds dermed.

Tredie Scene.

Belinde, Marine, Joost.

Belinde.

Joost! jeg har et Ord at sige ham.

Marine.

Joost! jeres kiære Egtesælle kalder paa jer; jeg vil lade jer være allene sammen.

Belinde.

A r i a.

Hvad mon Dit Hierte,

Grumme! begiærte?

Du i min Smerte

Kan see Din Lyst.

Nu, hvilken Plage!

Hvad er tilbage,

Alt ende de Dage,

Som quæle mit Bryst.

(Under denne Arie reier Marine meget dybt, og gaaer sin Vej.)

Fjerde Scene.

Belinde, Joost.

Joost.

Vel nok. Lad hende kun snakke. De kan frit haabe. De ere saamen endnu ikke giste tilsammen.

Belinde.

Nei, min kiære Joost! jeg har intet meere at haabe. Jeg har alt seet alle Anstalterne til den forestaaende Foreening. Og inden en Time — — Men jeg kan ikke faae ham formildet. Her engang — — Det er Dig, som jeg har at takke for al min Fortræd — — Dog, det er ikke Din Skyld. Fra det ulukfsalige Dieblis af har den Ubarmhiertige ikke vildet høre et Ord af min Mund; men jeg skal dog ikke døe førend man lader mig vederfares Ret.

Joost, (opbraat.)

Hvorledes, hvor nu! Nei, De maae saamen ikke døe.

Belinde.

Tag imod dette Brev — —

Joost.

Nei, Frue! jeg kan ikke bære det over mit Hierte — —

Belinde.

Belinde.

Hør mig, siger jeg, uden at falde mig ind i Ordene. Du seer der den lille Baad ved Strandbredden; jeg vil betro mig i den, og overgive mig til Vølgenes Magt — — Maaskee de behandle mig ikke saa gruesomt, som min Elsker. Saa, tag dette Brev, bær det hen til Fontalbe. Deraf skal han dog i det mindste erfare min Uskyldighed — Jeg kan ikke meere blive hans, men jeg maae dog i det mindste viise ham, at jeg var hans Hierte værdig.

Joost, (meget bevæget.)

Nei, hør engang. Om De endelig har besluttet at reise herfra — — saa vent efter mig her; saa vil vi to giøre Reise-Selskab paa Baaden.

Belinde.

Nei, Joost! jeg har ikke meere Din Tieneste fornøden — jeg kan sætte mit Liv i Bøve; thi det er mig dog til Besvær; jeg bør ikke taale, at Du sætter Dit i Fare for min Skyld. Lad mig nu være; gaae usfortøvet afsted; dette er den sidste Tieneste, som Du kan bevise mig.

Joost, (for sig selv, i det han gaaer.)

Na! man maae dog hindre — Hun maae dog ikke saa fare afsted, og sætte sit arme Liv til.

Femte Scene.

Belinde, (allene.)

A r i a.

Kan min Klage ei Himlen røre,
Gjør den daglig min Plage større;
Gid da Døden mig benhøre,
Og fra Livet mig tage hen!

Jeg min Dødestund snart skal friste;
Denne Time er vist den sidste,
Diet vil sin Klarhed miste — —
Kun min Elskov er igien.

Jeg hører Allarm af Folk, som kommer.
Jeg maae skiule mig for alles Dine.

(han gaaer.)

Giette

Siette Scene.

Fontalbe, derefter Marine.

Fontalbe,

(Som gaaer for sig selv i dybe Tanker.)

Denne Karl, som giver sig ud for Belindes Mand, er Joost, en slet og ret Gartner! Det er siensynligt, at dette Egteskab er opdigtet — — Ja vist, jeg har behandlet hende alt for haardt; jeg burde dog i det mindste have hørt, hvad hun havde at sige.

Marine.

Her er jeg; Nu vel! ere nu alle Anstalter færdige? Vil De endnu lade mig vie længere?

Fontalbe, (noget koldsendig.)

Nei vist, Marine! alting er i Stand — men jeg vilde nok viide — — hvor Belinde er bleven af.

Marine.

Hvorledes, Belinde! og hvad kan det skille Dem?

Fontalbe.

Det skal jeg sige Dem: Jeg seer, at hendes Nærværelse gjør Dem urolig; og jeg vil skikke hende afsted endnu i denne Time.

D 5

Marine.

Marine.

Lykke paa Reisen med hende. See, her kommer nok den, som kan skaffe Dem Underretning om hende.

(til Joost, som kommer i det samme.)

Hvor har J gjort af den smukke Dame?

Syvende Scene.

De Forrige, Joost.

Joost, (meget bedrøvet)

Hvem? Belinde! ja hun, Stakket, er vel allerede langt herfra.

Fontalbe

Hvorledes? langt herfra? hvor da?

Joost.

Hvor? for en Ufærd! maaskee paa den viide Havsens Bund.

Fontalbe.

Paa Havets Bund? har hun da selv kastet sig? — —

Joost.

Joost.

Nei saa men; — — men her, hvorledes det er gaaet til: Hun sagde, at hun elskede Dem alt for heit, til at hun kunde see Dem blive en andens; og at hun derfor heller vilde reise sin Bei; I den Henseende fik hun sat paa en af de smaa Baade, som ligge ved Stranden; jeg brugte alle mine Kræfter, for at hindre hende fra hendes Forsæt; men hun var døv mod alt, hvad jeg sagde hende. Jeg løb altsaa her ind til Staden, for at fortælle Dem heele Sammenhængen; — — og derpaa var De ikke der; — — thi jeg kan vel tænke, De var et andet Steds — — i al denne Tid har Stormen holdt et slemt Huus, som De vel har mærket; og da jeg kom tilbage fra Stranden, saae jeg ud over Klippen, og blev vaer, at den lille Baad var kantret over Ende og flød midt udi den vilde Søe.

Fontalbe,

(som har hørt paa alt dette med stor Bevægelse.)

Men i det mindste burde man dog. — —
O! Himmel!

Joost.

For Resten er det gaaet hende som hun havde ventet sig det. Men hun gav mig i Forveien den Befaling, at sige Dem, at hun altid havde været
Dem

Dem troe; og til Beviis derpaa, sender hun Dem dette Stykke Papir.

Fontalbe,

(betragtende Seglet paa Brevet.)

Dorval! min Ven! ja - det er rigtig nok hans Haand. Jeg maae læse — —

(han læser *)

„ Jeg tør ikke mundtlig forklare min Mee=
 „ ning, Elskværdige Belinde! og det er
 „ Uarsagen, hvorfor jeg skriver Dem til.
 „ Forlad mig mit Forræderie, for min El=
 „ skovs Skyld, som aleene er Uarsag der=
 „ til. Jeg vilde for ævig blive ulæfsalig,
 „ om jeg tillod Dem at blive Fontalbe til
 „ Deel. Han troer om Dem nu, at De
 „ har bedraget ham; De er i min Magt;
 „ Derudi bestaaer min Misgierning. Kan
 „ den allerhæftigste Kiærlighed vel tiene
 „ mig til Undskyldning; Med hvilke Dine
 „ anseer De vel nu, den ulæfsalige Dor=
 „ val? „ — —

Hvilket nedrigt Uhyre af et Menneske! Belinde er uskyldig; o Himmel! og det er mig, som er skyldig i hendes Død! — — Bagt! Mafroser!

*) Fontalbes Sindsbevægelse maae vore ved at læse Brevet, jo mere han kommer efter, at Belinde er uskyldig.

ser! Indbyggere! hver Mand maae forsamle sig,
for at anhøre mine Befalninger; Leber afsted, op-
søger Belinde; uden hende kan jeg ikke leve.
Finder jeg hende ikke, skal heele Naturen staae
mig til Ansvar.

(til Joost.)

Og især Du, Forræder!

Joost.

Jeg? Naadige Herre!

Fontalbe.

Ja ret Du; Du er Marsag i min Ulykke.
Bliver Belinde mig berøvet; kan Fontalbe ikke
godtgjøre den Uret, hende er vedersfaret, da har
Du ikke andet at vente Dig, end den allerforsniæ-
deligste Død.

(han gaaer.)

Joost,

(paa Knæ, grædende.)

Men, Naadige Herre! er det min Skyld?
Marsine! læg dog et godt Ord for mig.

Marsine.

Men, gode Herre! end vores Gifter-
maal? — —

(hun gaaer.)

St=

Ottende Scene.

Joost, (aleene.)

Obligat Recitativ og Aria.

Maaskee i Morgen jeg alt i Galgen tumles.
 Skal da Skiæbnen stedse gaae mig imod?
 Jeg arme Styrmer! var det siungen for min
 Bugge,

Alt mit Liv skulde endes paa denne Dævels De?
 Jeg maae fort — giort, som sagt — hvor — —
 Her godt Raad er dyrt.

Mit Hierte banker — jeg Døden alt for=
 nemmer;

En Død, fuld af Piinsler,
 Saa langsom og grusom — —
 Er jeg i Fængsel alt?
 Bort, I fæle Skygger!

Afsted — —

Jeg Raalen hører,
 Som af Jeru og af Lænker;
 Larmen jeg mærker — —

Det er ude med mig. — far nu al Verden vel!

Aria.

A r i a.

Jeg for Dommeren alt gruer,
Søm jeg seer ankomme der;
Han med Fingeren mig truer — —
Lad os høre, hvad det er:

„ Hør, Forbavne! har Du landet

„ Uden Pas. paa dette Sted? „

Stormen drev mig hid fra Bandet,
Hav dog Naade for en Strandet;
Saa vil jeg strax gaae afsted.

Al! han ei horer,

Han intet rører,

Han raaber, bänder, Skældbørd forer;
Han kun Straffen, truer med.

Seer Du ei, Du Taabenakke!

At man leer til al Din Nød?

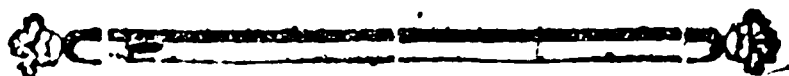
Du maae hen i Været snakke,

Dg man onsker kun Din Død.

Men

Men der kommer nogen; det er Gouverneuren selv — jeg maae snære Helene Men hvad seer jeg? Han har fundet Belinde igien. O! den Gang slap jeg dog med en Simle Skræk i Blodet.

Tiende Scene.

Fontalbe, og derefter Belinde, Joost.

Matroser, Nagt.

Fontalbe og Belinde.

Duet.

Fontalbe.

Jeg min Belinde i Haand kan tage!
 Alf! giv mig Dit Hierte heelt tilbage;
 Du ei meer i Tvivl maae drage
 Troestabs-Ced fra kjerlig Mund.

Bel-

Belinde.

Dersom Du mig Hiertet atter giver,
Og Din Elskov Frygt fordriver,
Min Fortræd forglemmt strax bliver;
Jeg vil elske fra denne Stund.

Fontalbe.

Jeg var for haard — —

Belinde.

Jeg trøstet bliver.

Fontalbe.

Du tilgiver?

Belinde.

Alf Hiertet — — jeg Dig tilgiver,
Og min Lykke ævig bliver,
Svarer Hiertet til Din Mund.

Fontalbe.

Jeg Troe og Love giver.

Colonien.

E

Bel-

Belinde.

Min Lykke ævig
bliver.

Fontalbe.

Jeg Eed og Troe
Dig giver.

Begge.

Ja, kun Dig jeg elske vil
Mens jeg er til.

Lad den Haand, jeg her kan trykke,
Være Pandt paa fælles Lykke.

Ingen Banhæld skal forrykke

Belinde.

Denne Dags Lykka-
lighed.

Fontalbe.

Dette Pandt paa Ræ-
lighed.

Belinde.

Min Glæde er saa stor, at jeg neppe kan
bære den.

Fontalbe.

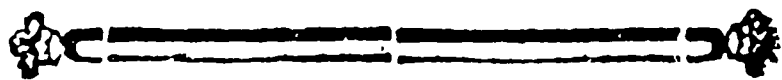
Kom og tag lidt Hvile i denne Udbygning
— — Denne Dag er mig den dyrebareste af alle
de, som jeg har oplevet.

(Fontalbe og Belinde gaae.)

Joost.

Zooft.

Ypperlig — — Nu er da det Par vel for-
liigt. Ak! min gode Marine! Nu har jeg
Haand i Hante med Dig. Nu er det min Tid
at giøre Dig en smule heed om Hovedet. Der
er hun just. Jeg vil bære mig stolt ad, indtil jeg
ikke længere kan bære mig.

Ziende Scene.

Marine, Zoost.

Marine,

(som har seet Fontalbe og Belinde sammen
i Udbygningen.)

Han har da altsaa fundet hende igien —
 See! der ligger da mit Herredømme — — At
 vende om igien og tage til Takke med Joost, og,
 det, som er det allergaleste, at gjøre det første
 Trin til Forliig — — det er haardt at
 gaae paa.

Doost, (for sig selv.)

Hun staaer og betænker sig.

Marine,

(med en kiælen Stemme.)

Min kiære Joost! er Du der?

Joost, (spotviis.)

Ja vist, Naadige Frue! altid færdig til at imodtage Deres Befalinger.

Marine, (for sig selv.)

Han driver Spot med mig; han betaler mig for sidst.

Joost,

(med en haanlig Tone.)

En! hvad forlanger Deres Naade? Bringer De maaskee med Dem den lille Foræring, som De lovede mig til Deres Erindring.

Marine,

(sukkende meget kiælent.)

O! nei.

Joost.

Befaler Deres Naade, at jeg skal gaae hen til Hr. Fontalbe, Deres tilkommende Gemahl, og sige ham, at De er her? — —

Marine.

Marine.

Fontalbe! Nei, jeg bryder mig ikke meere om ham. Jeg havde nær ægtet ham — — ved det at han vilde twinge mig — — desuden en vis Omstændighed — — og Loven — — men Du kan være vis paa, at jeg aldrig elskede ham.

Joost.

Imidlertid havde, dog den Naadige Frue ladet Deres Val falde paa ham fremfor alle andre.

Marine.

Ja vist, seer Du; Han er, Hr. Gouverneur — — og det er dog en skønne Sag at være Frue Gouverneursske — — men Hjertet — — O! naar eens Hjerte først er borte — —

Joost.

(Overmaade høflig)

Men, da, Hjertet skvad, hvad det lyster at siige?

Marine.

Forsængelighed maae dog give tabt for Rierlighed. Hvordan det gaaer, saa siinger os dog det første Val altid best.

(Længsel og smil)

Joost, (for sig selv.)

Den falske Siæl! hvor hun stiller sig ær-
lig an!

Marine, (for sig selv.)

Jeg troer, at min Tale trænger ham til
Hiertet.

Joost.

Ja vist; saadant skeer en og anden Gang.
For Exempel: Fontalbe og Belinde elske for nær-
værende Tid hinanden stærkere end nogentid til-
forn.

Marine.

O! men hvordan sandt han hende igien?

— — Den rasende Storm — —

— — — — —

Joost.

Det er just den Storm man kan takke for,
at hun er i Live; thi den reev Baaden løs fra
Stranden, just da hun vilde træde ind i den; og
Belinde blev staaende tilbage ved Strandbredden,
hvor man sandt hende.

Marine.

Jeg er ret vel tilfreds med, at de ere for-
liigte igien — — Det er overalt en Hiertens
Glæde at forliige sig.

(uden at see paa ham.)

Joost

Duet.

D u e t.

Marine.

Jeg er ei saa ond, som man tænker;
Naar man mig elsker foruden Rænker,
Jeg troestkyldig mit Hierte skænker;
Men Din Elskov flygtig er.

Joost.

Er det mig?

Marine.

Dem? hvor galt De tænker!
Nei, en anden Fortræd mig frænker;
De fortienner ei, man har Dem fæer.

Joost.

Om Dit Hierte ærligt tænker,
Troer Du mig foruden Rænker,
Jeg Dig Haand og Hierte skænker;
Kom, Forliget skal sluttet her.

Marine.

Er det mig?

Joost.

Dem? — Nei, Naadig Frue!
En anden har nu Joost skudt i Lue;
Dem at elske jeg ei værdig er.

Marine.

Nei see til den Kryster,
Hvor fræk han sig bryster!

Joost.

Hold mig det tilgode;
Jeg vel er til Mode
Bed Fruens Fortred.

Marine.

Troløse! Landløber!
Saa påk Dig afsted;
Du Spotte = Lyst røber,
Og puffet derved.

Joost.

En, Frue! — —

Marine.

Du puffet?

Joost.

Fyrstinde! — —

Marine.

Du puffet?

Marine.

Marine.

Jeg qvæles af Iver;
Paa Skromt kun en

Mand

Os Herredom giver;
Han Spot dermed
driver,

Men sværge han kan.

Joost,

(for sig selv.)

Jeg leer, saa jeg bri-
ster.

Hun lære nu kan,

Hvad Vanhæd den
frister,

Som taabelig mister

En saadan en Mand.

Marine.

Du mig da forskyder?

Joost.

Til Brollups man byder.

Marine.

Til Brollups?

Joost.

Man byder.

Marine,

(for sig selv.)

Den Stræg gaaer mig an.

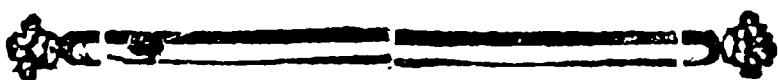
Marine.

Saa gierne vi Piger
Opvartes med Smi-
ger,
Hvad Mandfolk os
siger
Fortrøller vor Sands.

Toost.

Til Brolup man
laver;
I Sinde jeg haver
At viise de Gaver
Jeg har i en Dands.

(han gaaer.)

Ellevte Scene.

Marine, (allene.)

Det gaaer herligt. Her har jeg da paa
een Dag mistet to Elskere — —

(med Hæstighed.)

Med alt dette vil jeg dog ikke lade mig begrave
som Jomfrue; det maae nu gaae som det vil.

Final=

Final-Quartet.

Marine.

Det var en daarlig Grille;

Mit heele Haab fløi hen.

Hvor kan dog Elskov drille! — —

Min Klods jeg maae oplede,

Ja tigge ham, og bede

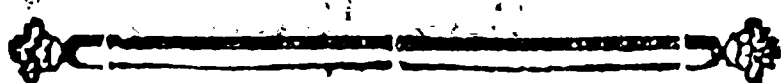
Alt blive blid igien.

Og han maaſkee

Tør ad mig lee.

Det var en daarlig Grille;

Mit heele Haab fløi hen.

Solste Scene.

Fontalbe, Belinde, Marine.

Fontalbe og Belinde.

at som 2. 2.

Den Lyst, os Elskov giver,

Al Frygt og Skræk fordriver;

Da Solſkin meeft agtet bliver,

Naar Uvær lægger ſig.

Font-

Fontalbe.

Du er min!

Beline.

Det overgaaer, hvad Lykke heder.

Fontalbe.

Udvalde! — —

Beline.

Al! jeg Dig tilbeder.

Begge.

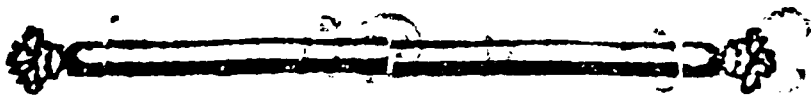
Blandt alle mine Dage,

Som jeg var lykkelig,

Skal denne Fortrin tage.

Mit Herte siger mig

At min Sorg skal ende sig.

Tret

Trettende Scene.

De Forrige, Joost.

Joost.

Jeg min Hilsen vil aflægge,

Jeg lykønske vil Dem begge;

Gid der nu kun noget var,

Som De at befale har.

Jeg vil reise, skal De vide,

Til mit Fødeland i Tide;

Thi naar alting prøvet er,

Hiemmen stedse er os kjær.

Fontalbe.

Ja, farvel! — — men jeg vil have

At Din Brud skal reise med.

Joost.

Joost.

Hvem? Marine? hun er af Lave;

Gior mig ei af Livet fied.

Hun vil Frue-Nykker have,

Hun har Rang-Sot i sin Mave;

Vi to skilles ad i Fred.

Marine.

Al! Kiære! her dog min Klage;

Om Du i Gunst mig vil antage,

Jeg skal stræbe Dig at behage;

Men, om Du haardhertet er,

Jeg af Sorg er Graven nær.

Belinde.

Beline.

Marine.

Hun det første Trin
tør giøre?

Jeg det første Trin vil
giøre,

Og det kan Dig ikke
røre?

Og det ei Din Siæl
kan røre!

Lad dog Elskov nyde
Det;

Lad min Elskov nyde
Det;

Du ei skal beklage
det.

Du ei skal fortryde
det.

Joost.

Sligt et Hierte af Steen maatte røre;
Nu at ærgre sig var jo en Spot;
Giv mig Haanden, saa alting er godt.

Alle.

Leve, leve Bestandigheden!

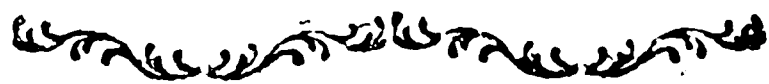
Den os skænker al Livets Fryd.

Lidt

Tidt forfølges Ufkyldigheden,
Elfkov dog kroner den rare Dyd.
Leve, leve Troe og Dyd,
Som os skænker al Livets Fryd.

E n d e.

Den
forstulte Løstighed,

efter den Franske:

Mose og Colas.

Et comisk Synge - Epil

af Sedaine

i een Handling;

Musiken af Monsigny;

til samme Musik oversat

af

Niels Krog Bredal.

Personerne i Stykket:

Hans, en Bonde, Lottes Fader.

Peder Rødfælg, en Bonde, Fader til Johan.

Lotte, en Bondedpige, hemmelig forlovet med Johan.

Johan, en ung Bondeskarl.

Mutter Peberqværn, en gammel Kone.

Stue-Pladsen forestiller en Stue i et Bonde-
Huus; ved en af Siderne er en Trappe, som gaaer
ud paa Stue-Pladsen; under Trappen er en Krog, hvor
Lotte skjuler sig i den colvte Scene. Paa samme Si-
de er en Tag-Luge, som, naar den aabnes, gaaer ind
ad, saaledes at den kan skjule Johan, naar han i sam-
me Scene sætter sig paa en Knag, hvorpaa hænger en
Saddel og et Vidsel. Lige for Trappen er Indgangen
til Stuen.

Den forstelte Forsigtighed,

Comedie i een Handling.

Første Scene.

Lotte. (aleene)

A r i a.

Stakkels Johan! Du længe maae.
Min Fader en sin Ben vil gaae;
Han soor derpaa.

Han kommer, gaaer,
En stille staaer;
Han ikke for
Bar ved sin Dør,
End han jo kom
Og vendte om;

A 2

Han

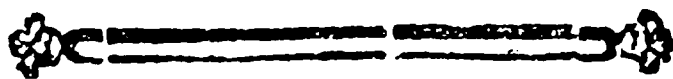
Han sig lidt i Stuen hviler,
 Derpaa ud i Gaarden iiler;
 Han ransager Loft og Tag,
 Kloften, Kældere, Due-Slag;
 Hvor han luurer paa hver Ting,
 Og har Øyet rundt omkring!

Stakkels Johan! Du længe maae.
 Min Fader ey sin Bøn vil gaae,
 Han svor derpaa.

Stakkels Johan! Du længe maae.
 Ja jeg veed, det maae dig nage;
 Men er Skylden vel hos mig?
 Jeg maae mig selv beklage,
 Naar jeg beklager Dig.

Stakkels Johan! Du længe maae.
 Min Fader ey sin Bøn vil gaae,
 Han svor derpaa.

Stakkels Johan! Du længe maae.

Anden Scene.

Mutter Peberqværn, Lotte.

Lotte.

Net saa; Er ikke der den gamle Mutter Peberqværn? Hvad mon hun snuuser efter? Hvad seer J efter? Beste-Moder!

Mutter.

Intet, intet . . . Hvor er din Fader?

Lotte.

Jeg veed saa men ikke . . . Han er overalt og er dog ingensteds.

Mutter.

Han gjorde best, om han lod Huuset holde sig.

Lotte.

J er vel kommen ind fra den lille Gynde? Bestemoder! Har J lukket Porten efter Jer?

Mutter.

Nen, nen, nen.

Lotte.

Men hvad er det, som J seer saa efter?

Mutter.

Er dette ikke dit Kammer?

Lotte.

Jo vist.

Mutter.

Hvor Du har Din Seng?

Lotte.

Jo.

(under Rittornellen af følgende Aria
gaar de begge rundt om i Stuen.)

Mutter Peberqværn.

A r i a.

Klogskab Hoved-Sagen er;
Klogskab er Kiærnen af Livet;
Men hvor faa er den vel givet?
Sølv Band mod Guld en bær;
Om med lidt Guld man prunker,
Det strax gjør en store Grunker;
Men Sølv, Guld og hvad man eyer
Kun lidt op mod Klogskab veyer.

Klogskab Hoved-Sagen er.
Den er Kiærnen her af Livet;
Guld mod Klogskab Band en bær;
Men hvor faa er den vel givet?

Guld

Guld og Sølv gjør, at man strunker;
Narren med sin Rigdom prunker.

Klogskab er de rette Grunker;

Klogskab Hoved = Sagen er.

Fordi jeg i sidste Aar

Fyldte fire Sneese Aar,

Siger man i mine Øyen

Alt det Kiælling = Gladder er.

Drengen rykker mig i Trønen,

Løser sankes fiærn og nær,

Hoppe, støne, og med Skrig

Peege Fingrene til mig.

Men kom, hvo som komme tør,

Jeg en meget Bæsen gjør,

Men med denne Smule = Stav

Jeg enhver skal vise af,

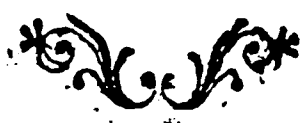
Paf!

Klogskab Hoved = Sagen er;

Klogskab er Kiærnen af Livet;

Men hvor faa er den vel givet?

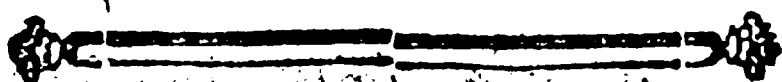
Sølv Band mod Guld en bær;

Om med lidt Guld man prunker,
 Det strax gjør en store Grunker:
 Men Sølv, Guld, og hvad man erner
 Kun lidt op mod Klogskab veyer.

Klogskab Hoved = Sagen er.
 Den er Kiærnen her af Livet;
 Guld mod Klogskab Band en bær;
 Men hvor faa er den vel givet?
 Guld og Sølv gjør, at man strunker;
 Narren med sin Rigdom prunker.
 Klogskab er de rette Grunker;
 Klogskab Hoved = Sagen er.

(hun gaær.)

Tredie Scene.

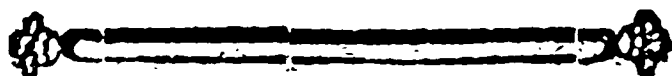
Lotte. (aleene)

Men hør til det Kiælling = Sladder! og
 hvad vil hun sige med det altsammen? Havde jeg
 paa det samme ikkun svaret hende et eeneste Ord,
 saa havde Hun holdt ved til i Morgen. . . .
 Jeg veed ikke hvad jeg skal tage mig for
 Jeg

Jeg har hverken Mod eller Lust til nogen
Ting.

(Hun læner sig paa en Stool, og staaer
gandske taktfuld.)

Fjerde Scene.

Hans, Lotte.

Hans.

Du har da i Dag intet at tage Dig for?

Lotte.

En! see er det Jer? min Fader!

Hans.

Hvad bestiller Du der?

Lotte.

Jeg

Hans. (efterhørende hendes Røst)

Ja ret Jeg . . .

Lotte.

Forlad mig . . .

Hans.

Nu vel, saa tag Dig noget for at bestille.

Lotte.

Men jeg synes, min Fader gjør ikke andet,
end gaar og kommer strax tilbage igien.

Hans.

Ja hvad kommer det Dig ved?

Lotte.

Min Fader plejer ellers alle Dage tage sig en liden Eftermiddags-Søv? men i Dag har Han ikke sovet.

Hans.

Jeg er ikke søvrig.

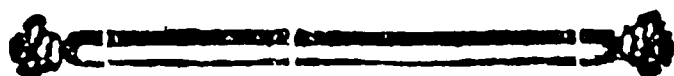
Lotte.

J kunde maaskee behøve noget min Fader!

Hans.

Jeg skal sige Dig til . . . Hem, hem, hem.

(under Rittornellen af Arien, seer han hende stivt i Ansigtet, med Fingerr'en paa Panden, hvorpaa Lotte gaaer sin Vej.)

Femte Scene.

Hans. (aleene)

A r i a.

Foruden Stav og Hunde
Man bedre vogte kunde

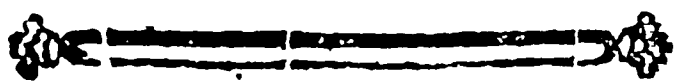
En

En Flok af Sneese Faar,
Som ved en Alger gaaer,
End kun een Pige, som Hiertets Sprog
forstaaer.

See! hvor Hun tripper
Saa rast og nipper,
Hvor er Hun en vild,
Har Dyne som Ild!
Det unge letsindige Bryst,
Kun higer til ukiendt Lyst!
Men med Tiden maae alting jævnes;
Fader, Moder da vist skal hævnes.
Naar Hun selv er Moder, vil Piben faae
En anden Lyd, som heder saa:

Foruden Stav og Hunde
Man bedre vogte kunde
En Flok af Sneese Faar,
Som ved en Alger gaaer,
End kun een Pige, som Hiertets Sprog
forstaaer.

Siette Scene.

Hans, Lotte.

Lotte. (som kommer løbende til)
O! min Fader! hvor er jeg ikke vreed paa
mig selv!

Hans.

Hvorover?

Lotte.

Jeg har forglemt at sige Jer . . . O!
snart, snart . . . I maae skynde Jer hen til Her-
re-Gaarden.

Hans.

Jeg kommer just dersfra.

Lotte.

Har I alt været der? . . og hos Amts-
skriveren . . .

Hans.

Ham talte jeg med i dette Øjeblik.

Lotte.

Alt talt med ham? . . . Ha . . . Her
var den gamle Beste-Moder . . Men jeg
hues, I sagde før, at I havde et Erinde at
forrette i Byen?

Hans.

Jeg har faaet Naboe Peders Søn til at
gaae for mig.

Lotte.

Johan? Lotte.

Ja. Hans.

 Lotte.
Hen til Byen?

Ja. Hans.

 Lotte.
Er det længe siden at . . . I sagde i
Gaar, at I maatte hen at kiobe noget Frøe . . .

 Hans.
Du har ret stor Enst, til at jeg skulde gaae
min By.

 Lotte.
Jeg? nej, ikke mindre end det, min Fader!
men det er fordi jeg seer, at naar I er her, sal-
der Tiden Jer kiedsommelig.

 Hans.
Men siig reent ud, at jeg salder dig kied-
sommelig.

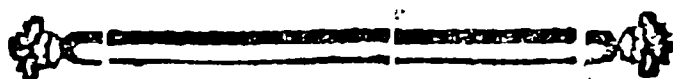
 Lotte.
Om I saa vil, skal jeg gaae Jeres
Grinde.

 Hans.
Aa nej, Aa nej; jeg har ikke Din Tienst-
særdig-

færdighed fornøden; jeg venter min Naboe Peer
herhid; han skaffer mig nok saa meget som jeg be-
høver. (for sig selv) Men see mig til den li-
stige Tøs; jeg tør vædde paa, at hun har sat ham
Stævne her.

Lotte. (for sig selv)
Men, Han vil slet ikke gaae.

Syvende Scene.

Hans, Lotte, Peder Rødskeæg.

Lotte.
See! god Dag, Naboe!

Peder.
God Dag, lille Lotte! god Dag.

Hans.
Jeg stod just nu og ventede paa Dig.

Lotte.
Hvordan gaaer det? Naboe!

Peder.
Ret meget vel.

Hans.
Lad os være aleene.

Lotte.

Lotte.

Min Fader sagde, at J var gaaet til
Byen.

Peder.

Men, det var min Søn, som gik.

Lotte.

Ja, for at købe Frøe? . . .

Peder.

Men, men for at kræve nogle Penge ind,
som jeg har til gode.

Hans.

Du tilstøder os dog vel at tale sammen, vil
jeg haabe?

Peder.

Man har sagt mig, at Du vilde tale med
mig.

Hans.

St! . . .

(til Lotte)

Hvad har Du endnu her at bestille?

Lotte.

Jeg? min Fader!

Hans.

Ja, ret Du. Gaae hen og tag dig noget
for . . . gaae hen og pluk nogen Salat, reens
den vel og skyl den af, og lad os være aleene.

(Me:

(Medens Lotte leeder efter en Kurv og et Dørslag, gaaer Hans uthaalmødig omkring og ser efter om hun gaaer.)

Nu vel, Naboe! hvordan gaaer det med Kaal-Haugen i Aar?

Peder.

Aa! temmelig vel, dersom ikke de forbi-strede Kaal=Drue ødelagde os.

Hans.

Ja, det har nu aldrig været anderledes; hvad er derved at giøre.

Peder.

Slet intet; jeg lader vor Herre og Tiden jævne alt saadant.

Hans.

Man maae tilstaae, at Menneskene i denne Verden tiltage i Dandskab, Dag fra Dag.

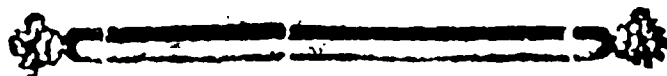
Peder.

Men naar den engang er kommen saa vidt som den kan komme, saa er der og Ende derpaa.

Hans.

Ja . . . naar kun . . .

(Lotte gaaer)

Otten

Ottende Scene.

Hans, Peder.

Hans.

Nu, saa gif hun da endelig. Men veed
Du hvad? Naboe! det er nu egentlig ikke det,
som vi har at handle om.

Peder.

Nu da?

Hans. (tagende frem en Bue)
Kiender Du denne?

Peder.

Ja det var en stor Sag; det er jo en Bue?

Hans.

Ja, ja, det er en Bue; men hvad saa
videre?

Peder.

Ja, det er min Bue, som jeg har foræret
min Søn Johan.

Hans.

Det er meere end nok.

Peder.

Det er den Bue, hvormed jeg vandt den
Gevinst, — som Du selv veed —

Hans.

Gandske vel — men —

B

Peder.

Peder.

Ja det er nu rumt trediede Aar siden.

Hans.

Uforlignelig, jeg har —

Peder. (søgende i sine Lommer)

Jeg har endnu den Sølv-Skaal —

Hans.

Ja vist — Jeg har seet den — Men Du
maae vide, at —

Peder.

Nei, jeg har den nu ikke hos mig.

Hans.

O! det kan for mig være det samme; men
jeg vilde —

Peder.

Jeg vilde have viist Dig den.

Hans.

Ja det troer jeg nok.

Peder.

Jeg skal sige Dig, for at —

Hans.

Ja det er for — Du har ret; Skaalen
er smuk, jeg har jo seet den; Den har en Hænke
paa den eene Side; Vi vil see den en anden gang;
men nu har jeg noget andet at fortælle Dig.

Peder.

Ei! nu; lad os faae høre.

Hans.

Hans.

Du er Enkemand, og jeg er ligesaa — Bore
Koner har efterladt os — Dig en Søn, og mig
en Datter.

Peder.

Ja, og den som kien er.

Hans.

Ja saa men; og Din Søn lader og til at
være en brav kien Knes; men jeg maae spørge Dig
til Raads, i en vis Sag.

Peder.

Lad høre da.

Hans.

Om Du, i Steden for Du nu har en Søn,
havde en Datter, og der kom nogen ung Støver
og snusede omkring i Dit Hus, naar Du var ude;
forstaae mig vel; hvad vilde Du da vel gjøre?

Peder.

Hvad jeg vilde gjøre? — dersom saadan
Snushane ikke var efter mit Hoved, vilde jeg sige
ham kort og syndig: Seer du vel, min gode Knes!
(og derpaa vilde jeg nævne hans Navn) Jeg er
kommen efter alle dine Optøger, og jeg beder dig
eengang for alle, ikke at bære dig saaledes ad, det
vil ikke gaae vel af; thi det gjør mig Hovedet kru-
set; for det første er min Datter ikke skabt for dig,
thi du er en ryggesløs Kompen, og du er — (her
skulde han faae sin Text læst) Kom han saa igien,

vilde jeg giøre mig retskaffen bister; Jeg skulde seie baade min Datter og Knæsen af saa tilstrækkelig — Jeg skulde —

Hans.

Ja jeg forstaaer, Du vilde seie hele Verden af — men om nu Karlen stod Dig an, hvad saa?

Peder.

Ja, stod han mig an; (han betænker sig)
Ja — naar saa var — saa vilde jeg see at faae fat paa hans Fader, eller og, jeg vilde selv gaae til ham, Naboe! thi, seer Du vel, man bør for Høfligheds Skyld gaae selv hen til Folk, som man har at afgiøre noget med. Men lad os nu ikke tale meere om dette; jeg vilde fort og godt sige Faderen alt hvad jeg var kommen efter, og bede ham holde sin Søn inden Grændserne, hvis han ikke vilde at jeg skulde slaae Arm og Been i tu paa ham — Men min Søn elsker jo Jeres Datter, Partiet er gandske lige paa begge Sider, og de ere ingen Marsunger længere; Vil I vel give ham hende til Kone? — Ja den Sag maae man tale lidt nærmere om, og derpaa vilde vi tale derom.

Hans.

Nu vel da, Naboe! Jeg er just i de Omstændigheder, som den Fader, Du taler om. Vi kom silde i Aftes fra hverandre, som Du veed; jeg

jeg gik ind af Døren her i mit eget Hus, og tænkte paa ingen Verdens Ting; det var ikke ret lyst her i Stuen; men jeg blev noget vaer, som streg sig saa langs hen efter Bæggen, imellem Bordet og Muuren — Det gik paa alle fire, jeg tænkte det var en Hund, og jeg vilde sparke til den med min Skoehæl — men Snup — var det ude paa Gaarden. Min Datter kom og faldt mig om Halsen, og sagde: *Ua! min Fader! hvor I kommer seent hieni i Aften, Ua! min kiære Fader! — hvor jeg har været uroelig — Ua! min Fader. —* *Slaf os strax Lys, var mine Ord.*

Peder.

Nu da?

Hans.

Jmedens hun var henne for at tænde Lysset, sandt jeg denne Bue liggende for mine Fødder.

Peder.

Her i denne Stue?

Hans.

Just her.

Peder.

U! — ha!

Hans.

Jeg er altsaa vis paa at den, som krob paa alle fire, var intet andet end Din Sen. Det er nok ikke fornøden, troer jeg, at sige Dig, at dette

er mig meget imod; altsaa maae Du eftertrykkelig raade ham, ikke meere at sætte sin Fod her i Huset; eller og, om jeg skulde faae ham sat, skal han vist fortrønde Gildet. Han har spillet mig et hæsligt Puds, og kommer han saa igien, kunde det let falde mig ind at spille ham et, som ikke vil smage ham ret vel.

Peder.

Men om vore unge Folk elske hinanden, og vi kunde mage det saa at —

Hans.

Godt; saa lad os da tale derom; jeg ønsker intet heller. —

Peder. (Efter at have grublet)

Hvad vilde Du vel give med Din Datter?

Hans.

Altting og slet intet — og Du med Din Søn?

Peder.

Altting og slet intet; jeg har jo kun det eeneste Barn.

Hans.

Ja jeg har endelig heller ikke meere end den samme.

Peder.

Jeg vil — jeg vil strax give ham de første Sæletøi og de første Bogne, som jeg lagde mig til da jeg blev Mand.

5

Hans.

Det er at sige, de daarligste som Du har.

Peder.

Ja vist; de kan jo sætte dem i Stand.

Hans.

Og jeg, jeg vil give min Datter alt det Linnet, som hun selv har spundet; desuden al den Stads, som hørte hendes Moder til, hendes Ålæder, uldent og linnet, Hovedtøi, hendes Guld Kors, hendes Ørenringer; men det er sandt, dem har hun alt faaet; hendes Silkevanter, Hals Smykke og Bånd; thi jeg vil at hun skal falde i Dinene.

Peder.

Jeg forstaaer; Vi give dem Smaating, men som vi gjøre stort Bæsen af; ikke saa?

Hans.

Ei! ja, som Brug og Skik er.

Peder.

Kan Du erindre Dig vor gamle Birkedommer? Han kom gierne ansættende med sin liden Stof med Sølvnap paa, og saa var hans Ord: mine Børn! mine Børn! intet uden en Slumpe! Ikke er det, som begynder Ægteskåbene, og intet uden Forsængelighed slutter dem.

Hans.

Det maae nu gierne være Forsængelighed,
om Du saa synes; men jeg vil tage dem ind paa
Gaarden til mig paa mit Fæste.

Peder.

Og jeg vil gjøre det samme.

Hans.

Og det saa snart som min Fæstetid er ude.

Peder.

Jeg vil giere det samme. Hvor længe er
der ellers til Din Fæstetid er udløbet?

Hans.

Ja — det er tre Aar — og Din?

Peder.

Min? — Jeg har endnu fem Aar tilbage.

Hans.

Men de unge Folk skal imidlertid leve.

Peder.

Er Du da saa bange for at de ikke skal faae
nok til nedtørfstig Underholdning? Man maae lade
unge Mennesker i Førstningen føle hvad det er at
have Huusholdnings Byrder at trækkes med.

Hans.

Jeg forstaaer en halv-qvæden Biise; ja vist,
man bør gjøre dem Livet en Smule vanskeligt.

Peder.

Peder.

Jeg for min Part er kun urøelig over at jeg ikke kan see, hvordan de vil slippe vel udaf alt dette; thi de ere begge endnu saa hiertelig unge.

Hans.

Hiertelig unge? Naboe! hvor vil Du hen? Ungdom og Helbred — Kommer Du ikke ihu hvad der staaer i den gamle Biise, som Du vel veed?

Peder.

Ja den blev just giort over mig selv og min stakkels Kone, som nu er død.

Hans.

Jeg veed det nok.

Peder.

Jeg veed ikke om jeg kan erindre den; der er paa min Troe løbet meget Vand til Stranden siden den Tid.

Hans.

Ja, det maae Du vel sige; da var jeg ikke høiere end saa.

Peder.

B a u d e v i l l e.

Kiendte Du den Tøsse Karen?
 Kiendte Du den Fiante Peer?
 Dumme begge to de vare,
 Ket som Faaret, Du græsse seer.
 Men en Morgen, sidste Vaar,
 Da de vogtet deres Faar,
 See saa mødtes de, og saa
 Kom de ved hinanden at staae,
 Gloede, griinte, stammede;

Det snurricht var at see.
 Men tænkt: end i samme Aar

Det flappet var,

Det blev et Par.

Ja det er ei Bid og Forstand,
 Som nu gjør en Pøg til en Mand:
 Ungdom og Helbred, saa er han i Stand.

(Det sidste Omkvæd af Visen bliver af den anden
 med istemmet.)

Hans.

Hans.

Nu den Wiise blev og nok slidt paa over den heele Bye; Men sultede I vel ihjel, fordi I kom saa unge sammen?

Peder.

Min stakkels Karen var ingen Tosse; Du kan see hendes livagtige Billede i min Søn.

Hans.

Min Datter er i alle Maader lige saa god; Veed Du vel, at hun gaaer mig i Veien; hun gaaer mig i Veien, siger jeg Dig, ret op ad Dagen, som min salig Kone. — Kommer jeg for Skade til at drikke en Taar over Tørsten, lader jeg imidlertid en liden Ced slippe af min Mund, eller jeg kommer til at siige en Smule Enstighed; saa er hun mig strax paa Halsen; hun er i et og alt som Moderen, ja vel endnu værre; thi man maae undsee sig for Ungdommen.

Peder.

Det er ikke meere end billigt.

Hans. (tager Peder ved Haanden)

Kort og godt; den Sag er besluttet; og lad os giøre klart jo før jo heller.

Peder.

Jo før jo heller? nei, megen Tak, Naboe! Jeg skal have min Humle afsskaaret og min Kaal ind i Huus først.

Hans.

Hans.

Har jeg ikke ogsaa min Korn-Hest at drage
Omsorg for?

Peder.

Just for nu at give dem meere Enst til at
være os behjælpelige i Høstens Tid, saa lad os op-
sætte deres Brøllup til Vinteren, saa omtrent hen
imod Jule.

Hans.

Til Vinteren; det er ingen god Tid af
Aaret.

Peder.

Troe mig, det er den allerbeste Tid af det
heele Aar til at begynde Ægteskab; derom har jeg
ogsaa hørt en Viise af vores gamle Birkedommer.

Hans.

Kommer Du nu igien med Din Birkedom-
mer og hans Viiser, som hverken ere hugne eller
stukne? Det meeste af alt hvad han sang os for
vor Pølsesnak, som han ikke selv kunde giøre
Reede for.

Peder.

Men hør den dog først.

Hans.

Jeg veed alt hvad Du har at fortælle mig.

Peder.

Peder.

Nei vist ikke.

Hans.

Jo vist veed jeg: her kun:

B a u d e v i l l e.

Skionne Baarens Blomster er,
Som om Høsten Frugter bliver;
Men den Saft, Dig disse giver,
Forst om Vinteren fordriver
Af Dit Bryst Bekymringer.

Derfor giem til Vinter-Dage
Alt hvad Glæde kaldes kan;
Bælg om Baaren Dig Din Mage,
Men til Vinteren Du smage
Sodmen af Din Egtestand.

Peder.

Du seer da altsaa at vi maae opsætte det til
ud paa Vinteren.

Hans.

Men en Viise er dog ingen Troes-Artikel.

Peder.

Peder.

Det samme svarer jeg paa Din Bøsse, just det samme — det er — Men Du falder hen i Tanker.

Hans.

Ja vist gjør jeg — Vil Du at jeg oprigtig maae siige Dig den reene Sandhed?

Peder.

Upaatvivlelig.

Hans.

Saa viid da: Jeg er Mand og ikke en Kvinde; jeg kan ikke have min Datter hængende ved Siden af mig som et Knippe Nøgler. Hun er fornuftig, hun er dydig, ja begge Deele saa meget som det er mueligt for en ung Pige; men maaskee hun elsker Din Søn, og naar en Pige først har faaet Kierlighed i Hovedet, saa er hendes Fornuft og Dyd meere moden end den skulde være.

Peder.

Du jeg, som her staaer og taler med Dig, har jeg ikke at frygte for det samme? Dog nei, for det samme just ikke, men derimod for noget andet; Min Søn er en hurtig Knøs, af et godt Gemt, men hidsig som man tænder Ild i Krud; og jeg er bange for, det kunde stikke ham at han smurte sine Støvler og reiste ud af Landet.

Hans.

Hans.

Nu vel, lad os giere Ende derpaa.

Peder.

Ja det kan vi altid giere.

Hans.

Seer Du da ikke at disse Børn vil overhænge os.

Peder.

Vel, overhænge os; men man kan finde Udveie til alting: Den første gang min Søn sætter sin Fod herind, saa jag ham paa Derren; han vil bedrøve sig; Jeg vil da siige ham: Hvad gaaer af dig, min Søn! Han er aabenhjertet, og vil fortælle mig alt, hvad som ligger ham paa Sindet — Giv dig tilfreds, jeg vil tale med Pigenes Fader — Jeg takker mangfoldig — Dermed gaaer otte Dage i Løbet.

Hans.

Meget vel, otte Dage.

Peder.

Derpaa maae det laves saa, at Du aldrig saaer Tid at tale med mig; derved vindes igien otte Dage.

Hans.

Ja derved vindes igien otte Dage.

Peder.

Peder.

Derpaa komme vi da til at tales v:d;
men vi blive ikke eenige om Kiøbet. Endnu,otte
Dage.

Hans.

Rigtig, endnu otte Dage.

Peder.

Nu ere vi da blevne eenige.

Hans.

Vel; otte og otte gjør sexten, og otte gjør
fire og tyve, og otte er —

Peder.

Det er to og tredive.

Hans.

Ja saa ere vi just midt i den beste Høstes
Tid.

Peder.

Ja rigtig; og da maae det være vor Sag at
skaffe dem begge saa meget at bestille, at de, naar
Aftenen kommer, aldrig har Lyst til andet, end til
at sove.

Hans.

Men nu er da Høsten forbie.

Peder.

Aa! endda ere de ikke giste sammen. Saa
hender det sig, at Du taler noget om mig i Kroen,
eller

eller og at jeg lader falde et Ord om Dig. Denne Sag maae afgjøres, og vi begynder naturligviis med at skænde hinanden Huden fuld; Derpaa blive vi Uvenner; saadant kommer i Folke-Munde, Kvindsfolkene mænge sig deri; saa gaar det løs paa Slidder-Sladder, Øretuderie, Bagtalelser — Jeg vil ikke høre et Ord meere om denne Mand — Jeg vil ikke høre hans Navn nævne — Lad ham pakke sig, han tillige med hans Søn — Gid han var paa Bloksberg tillige med hans Datter. Bores unge Folk vil flække; destomeere vil de holde af hverandre. Derpaa indfinder sig en tienstaagtig Mand og lægger sig derimellem; han stifter Forlig mellem os, og troer i sit Hjerte at dertil herte al Verdens Forstand. Derpaa har vi Winter, saa er Juulen, og saa Brøllup.

Hans.

Men dette vil give os en Hob Bryderie.

Peder.

Bryderie, hvad Bryderie; det vil ikke koste mig meere Umage end at — end at spende denne Bue.

Hans.

Det vil ikke være saa let at løbe af med.

E

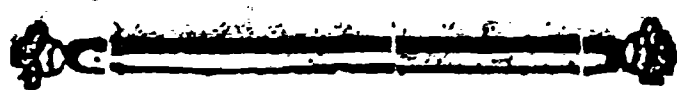
Peder.

Peder.

Ikke saa let — Jo endnu har jeg Kræfter
i mine Arme, det kan jeg lade Dig vide.

(Under følgende Duet, giver Peder sig i sterd med at spende
Buen; derpaa giver han den til Hans, som anvender
alle sine Kræfter forgæves derpaa.)

Niende Scene.

Lotte, Peder, Hans.

(Lotte kommer ikke ind før end ved Slutningen
af Duetten.)

Peder, Hans.

D u e t.

Hans.

Mon det skal ei gaae an? —
Alderen min Dom har skrevet,
Jeg den ei spende kan.

Peder.

Endnu min Arm ei stiv er blevet.

Hans.

Den Kraft har Alderen fordrevet.

Peder.

Peder.

Vær vis paa, jeg er i Stand.

Hans.

Vær vis paa, Du det ei kan.

Peder.

Saa maae den gaae. —

Hans.

Ret saa, ret saa.

Peder.

Nei, den vil ei.

Hans.

Ei! vil den ei? — nei, nei.

Peder.

Hans.

See der, forsøg nu
selv derpaa;

Om det for Dig vil
bedre gaae.

Giv mig den hid, nu
skal det gaae;

Den bugne eller briste
maa.

Hans.

Jeg mig indbilde tør,

At jeg det bedre gior.

Peder.

Skal det da ei gaae an?
 Jeg den ei spænde kan;
 Alderen min Dom har skrevet.
 Før var min Arm i Stand.

Hans.

Saa stiv min Arm dog ei er blevet.

Peder.

Den Kraft har Alderen fordrevet.

Hans.

Troe mig, min Arm er i Stand.

Peder.

Troe mig, det gaaer ikke an.

Hans.

Saa maae den gaae —

Peder.

Ret saa, ret saa.

Peder.

Peder.

Hans.

Nei den vil ei;

Nei, nei.

Nu vel, hvad har jeg
forud sagt?

Den Sag stod ikke i
Din Magt.

Nei, nei.

Jeg Dine Ord maae
give Magt;

Jeg ved min Svaghed
staaer forsagt.

Peder.

Du tænkte nok maaskee

At Du var stærkere?

Begge.

Jeg klogest den anseer,
Som ikke prøver meer.

Alberdommen

Nu er kommen;

Ikke for vidt

Et Skridt.

Det vore Børn anstaaer;

For dem det bedre gaaer;

Spørg kun en Dreng paa sytten Aar,

Som Skiæg paa Hagen fik i Gaar.

(Ved Slutnings-Ritornellen kommer Lotte ind.)

Hans.

Kom, lad mig omfavne Dig, Broerskille!

Peder.

Dette vil nøie forbinde vore Huse.

Hans.

Vi vil hver Dag være i Selskab med hverandre.

Peder.

Og vore Børn skal —

Hans.

Skal være vore Børn.

Peder.

Men overalt maae vi tage os vare for —
Et!

(Han faaer Die paa Lotte.)

Hans.

Hvorledes?

Peder.

Hun har hørt hvad vi har sagt.

Hans.

Hun? — hvor da?

Peder.

See der!

Hans.

Ua! for en Ufærd! hvilken en uforsigtig
Stræg!

Peder.

Peder.

Lad os nykke Klammerie, gior Dig vreed,
 bed mig reise Fanden i Bold, skield mig ud.

Hans.

Men hvad skal jeg sige? — Ja — nei —
 Ha! — her Peder Rødskeg!

Peder.

Nu da Stor-Hans!

Hans.

Du er ret en — ret en —

Peder.

Du er ret en — Nu hvad er jeg da?
 hvad er det jeg er? hvad vil I sige? hvad vil
 I sige?

Hans.

I er en Flegel.

Peder.

De Ord skal komme Dig dyrt at staae.

Terzet Fuga.

Lotte.	Peder.	Sans.
Man vift en U- lykke gior, Det til Riv og Trætte lader; Min Gader! Hør Taboe! hør. For Himlens Skyld jeg vi- de maae Hvad staaer paa?	Det lidt Mægt Fun ligger paa Jeg anseer Din Slægt, Din Datter Med Latter; Din Datter Sin Vei kan gaae; Uf Harm Du gjerne sprætte maa.	Lod jeg Vreden Tøile faae, Løb den Sage af med Latter; Min Datter Skal ikke paa Pinde staae.
Man vift en U- lykke gior; Hvilke vrede Ord og Lader! Min Gader! Hør, Taboe! hør. Ach! jeg Grunden vide maae; Hvad staaer paa? Hvor faldt De paa At ivres saa?	Det lidt Mægt Fun ligger paa; Saa, saa. Vi to Afsteed ta- ge maae. Jeg anseer Din Slægt, Din Datter Med Latter; Din Datter Sin Vei kan gaae Jeg ei gal Værelse!	Ret saa. Jeg min Datter har for Fier; Jeg ei saa affin- dig er. Sun sit Beste selv ei fatter, Min Datter Skal ikke paa Pinde staae.

Jeg vide maae,
 Gvi han skal gaae.
 Man vift en U-
 lykke giør.
 Nei see! hvilke
 rreede Lader!
 Min Gader!
 Hør, Naboe!
 hør.

Om den Tvist til-
 tage skal,
 Vil min Tale lidt
 udrette.
 Jeg lidt godt
 spaaer af den
 Trætte.
 Hvordan?
 Johan
 Man taler om.

Nei Johan ei
 kommer hid;
 Han ei mærker
 disse Dørre.
 Min Gader!
 Det kader,
 Som De sig slig
 Tanke giør.
 Hør, Naboe!
 hør,
 De ei min Gader
 ærgre bør.
 Han maae ei
 Gaae sin Vei;
 Nei, nei,
 Gaae ei —

Nei, De ei maae
 Adskilles saa.

Nei, det Ord skal
 staae.
 Den Sag nu
 maae
 En Ende faae;
 Nu vil jeg gaae.
 Ret saa, ret saa.

Prygl, og det i tu-
 sind Tal
 Enden blive skal
 af dette.
 Her skal vanke
 Prygl, dersom
 Han herind tør
 Gode sætte;
 Hans Skuldre skal
 føle hvor Stof-
 fen kom.

Det gaaer godt
 imidlertid.
 Ret saa, ret saa.
 For ham, i en San-
 dens Tid
 Skal han sig saa
 dristig giøre.
 Nu veed jeg hvor
 efter hans Næ-
 se fløer.

Om jeg ei
 Gaaer min Vei,
 Jeg for mig selv
 ei soare tør.
 Jeg bryde maae;
 Skraal kun ei saa
 Jeg skal nok gaae.

Det Ord skal
 staae;
 Du kan kun
 gaae.
 Ret saa, ret saa.

Lad ham God her,
 ind kun sætte;
 Paa hans Ryg jeg
 dygtig skal
 Arm og knyttet
 Næve trætte.
 Ja, Johan
 Prøve kan;
 Han veed nu hans
 Dom.

Ret saa, ret saa.

Gid jeg saa ham
 ved min Dør
 Naar han efter
 Stofken fløer,
 Kan han komme,
 jeg skal smøre
 hans Puffel og
 Kiæper, som
 det sig bør.
 For mig Du
 maae
 Til Blofsberg
 gaae.

(Under den sidste Riktornelle af Terzetten, faaer Lotte Næder til at gaae sin Vej, deels med det gode, deels med det onde; og hindrer hendes Fader fra at gaae med.)

Tiende Scene.

Lotte og Hans (der faaer fat paa en Rive.)

Hans.

(som maae trække denne Scene saa langt ud, som mueligt, deels ved at gaae hen og lukke Dørren til Gaden, deels ved at løbe omkring i Stuen, og stedse være i Nærværelsen af Datteren.)

Og Du; veedste jeg, at Du talte det mindste Ord til hans Søn — Hvorfor skal Dørren til Gyden stedse staae viid aaben? — Jeg skal lade sætte en god Hængelaas derfor. Endnu engang, veedste jeg at Du understod Dig at tale med ham. — Seer Du denne Rive — Skafstet er af godt forsvaerligt Hesseltræ og har den Tykkelse som udkræves; det er for at tage imod ham med, naar han kommer. Lad ham komme, for tusind Pokker! lad ham komme — Finder jeg ham her — Ja i Dag troer jeg vel, Du ikke taler med ham, fordi Du seer at jeg er bister —

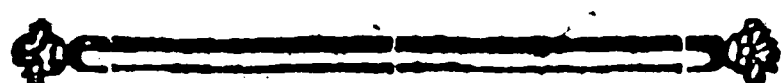
(Dette maae han sige med en Smil, og see hen til Parterret.)

Jeg

Jeg skal lade sætte en Dirke-frie Laas for Døren,
det skal jeg.

(Han gaar.)

Ellevte Scene.

Lotte. (allene)

(Hun tager Riven og skjuler den.)

A r i a.

Jeg gad nok veedst, hvorom
De tvende

Kunde skiende?

Deres Omgang er ellers saa from,

Begge ere saa lige frem,

Aldrig Ord var før mellem dem.

Jeg vist troer, min Fader ei gjør ret;

Jeg synes det,

Han har Uret.

Ret strax Johan

Bil her indfinde sig;

Ach! hvordan

Bil det da gaae mig?

Han

Han min Sorg og Fortræd vil af mit Afsyn
 fiende.

Forbyde ham at komme her
 Min Døds-Dom er.

Jeg gad nok veedst, hvorum
 De tvende

Kunde skiende?

Deres Omgang er ellers saa from,

Begge ere saa lige frem,

Aldrig Ord var før mellem dem.

Jeg vist troer, min Fader ei gjør ret,

Jeg synes det,

Han har uret.

Hvor jeg var nys vel til Mode

Da jeg troede

Alt see den

Igien,

Som eier mit Hierte —

Han kommer vist; han troer, han tør.

Men — min Faders Bud jeg dog blindt adlyde
 bør.

Dog gad jeg veedst, hvorum

De

De tvende
 Kunde skiende;
 Deres Omgang er ellers saa from,
 Begge ere saa lige frem,
 Aldrig Ord var før mellem dem.
 Jeg vist troer, min Fader ei gjør ret;
 Jeg synes det,
 Han har Uret.

(Der bankes paa Døren, og raabes: det er mig)

Lotte.

Ha! der er Johan, der er han.

Johan. (uden for)

Lotte! Lotte! det er mig.

Lotte.

Ja det er ham; og Døren er smækket i
 Laas.

Johan.

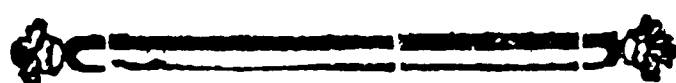
Lotte!

Lotte.

Jeg vil ikke svare, for ikke at bedrøve ham;
 Jeg maatte da sige ham rent ud, hvorfor Døren
 er lukket i Laas. Nu vel, saa meget desbedre,
 at den er i Laas, jeg er ret vel tilfreds dermed;
 saa faaer han ei se at jeg er ilde til Mode. —
 Hvor

Hvor mit Hierte banker! — men nu hører jeg ham ikke meere — jeg mærker intet meere til ham; han er vel gaaet sin Wei, — ja vist, han er gaaet — Han gif ogsaa noget for hastig! Det havde jeg dog ei tænkt om ham — men hvad hører jeg? han er i særde med at løste op Løftslugen — Nu hvilken dristig Krabat! — Jeg maae skiule mig.

Lovte Scene.

Lotte (i Skul), Johan.

Johan. (i giennem Løftslugen)

Lotte! Lotte! — Nei hun er ikke tilstede.

Lotte. (under Trappen)

Nei, dette gaar mig dog meget nær.

Johan.

Lotte! See her er en Blomster-Kost — Men hun er her ikke; jeg maae slænge den hen til Stolen, hvor hun pleier sidde, saa finder hun den, naar hun kommer.

(Han kaster Blomsterkosten hen paa Gulvet.)

Ua! der ligger den slængt paa Gulvet, og hun kan komme til at træde paa den. Kunde jeg kun
liste

liste mig derned — Ja jeg maae forsøge, det
gaaer nok an.

(Han hænger sin Hat paa Lugfarmen. Hatten
falder uden for.)

See! der faldt min Hat; ja det siger intet.

(Han klavrer ned, tager Blomsterkosten op, sætter
den undertiden paa Bordet, saa paa Stolen,
saa paa Spinderokken, saa paa sig selv. Un-
der Rittoristellen af følgende Aria, viser Lotte
sig, under Trappen, men med en Mine, som
giver Frygt og Forlegenhed tilkiende.)

Johan.

A r i a.

Jeg tidt her har min Lotte fundet,
Og fandt hvad jeg at ønske veed;
Havde jeg Kongeriger vundet,
Gav jeg dem bort for dette Sted.

Beste Pige!

Uden liige,

Hvem er mod mig

Lykkelig?

Du har mig kjær, jeg elsker Dig.
Tidt hendes søde Haand har rørt
Høret, som her paa Rokken findes;

Ach!

Ach! hvor ei sligt

Er nydeligt!

Hørret hun nærmere til sin Mund,

Naar det skal spindes;

Gid jeg den Stund.

Var Rok og Hør,

Naar hun det gior!

(Han binder Blomsterkosten til Rokken.)

Denne Blomsterkost jeg har

Just for min Lotte plukket,

Og ofte sukket:

Gid den velkommen var!

Om hun sit Bryst med den vil pryde,

Gid den kunde hende da betyde,

Alt hendes Elsker Roe ei kan nyde,

Og ei forklare tør

Det Onske, Hiertet gior.

Beste Pige!

Uden lige;

Hvem er mod mig

Lykkelig?

Du har mig kjær, jeg elsker Dig.

(Naar

(Naar Arien er ude søger Johan at komme igien op af Loftslugen. Lotte kommer lidet frem, og viiser med Gebærder, at hun er fortræden over at han vil gaae. Endelig tager hun en Lok Hør, og kaster hen til ham, da han er næsten ude; han faaer hende at see, og stiger ned.)

Johan.

Lotte! min Lotte! er Du der? Hvordan?
Er Du dog her?

Lotte.

Saa gaae, gaae Din Bei.

Johan.

Siig mig dog først —

Lotte.

Nei vist ikke, skynd Dig herfra.

Johan.

Men hvorfor i Skynd?

Lotte.

Kiere! gaae dog, jeg beder Dig — min
Fader —

Johan.

Vær ikke bange, lad mig kun —

Lotte.

Ala! nei vist ikke, jeg beder Dig saa meget —
Jeg vil ikke høre et Ord.

Johan.

Jeg var gaaet hen i Byen —

D

Lotte.

Lotte.

Ala! hvor er jeg ikke uheldig! hvorfor var jeg saa taabelig at lade mig see?

Johan.

Men kun et eeneste Ord —

Lotte.

Du da, lad høre.

Johan.

Men af hvad Aarsag, forklar mig —

Lotte.

Din og min Fader ere blevne Uvenner.

Johan.

Men hvorover?

Lotte.

Det skal jeg sige Dig en anden gang. Gaae nu jeg besværg Dig; see her jeg falder paa Knæ for Dig. Skynd Dig nu bort — i Aften, i denne Aften —

Johan.

Ja jeg maa vel giere hvad Du forlanger — Du hvilken haard Medhandling!

Lotte.

Lotte.

Ja saa gaae nu.

(Johan stiger op paa Bordet, derfra paa Knagen, og da han vil gaae op igiennem Loftslugen, og Rittornellen af følgende Duët er begyndt, seer han Kiælen til Lotte, og stiger ned igien.)

D u e t.

af

Lotte og Johan.

Johan.

Du er min?

Lotte.

Jeg det kun begiærte.

Johan.

Jeg er Din?

Lotte.

Saa svarer mit Hierte.

Lotte.

Johan.

Aldrig i mit Bryst		All slags anden Lyst
Andet Onske næres;		For mig kan undværes;
All slags anden Lyst		Aldrig i mit Bryst
For mig kan undværes.		Andet Onske næres.

Begge.

Dit Billede
Sæg om mig kan stedse see.

Johan.

Du hos mig er,
Just her.

(pegende paa Brystet)

Lotte.

Dg Du mig nær,
Just der.

(pegende paa Brystet)

Lotte.

Johan.

Ach! hvor Du dog er	Ach! hvor Du elst
mig kjær!	værdig er!

Lotte.

Gaaer det Dig som mig?

Johan.

Gaaer det Dig som mig?

Lotte.

Lotte.

Naar jeg er fra Dig,

Johan.

Naar jeg er fra Dig;

Begge.

Mig alting misliker,
Jeg glemmer vor Alger;
Jeg øfseløs gaaer;
Mig Længsel betager,
Og fortabt jeg staaer.

Lotte.

Du er min?

Johan.

Jeg det kun begiærte.

Lotte.

Jeg er Din.

Johan.

Haab Trost for mit Hierte!

Lotte.

Johan.

All slags anden Lyst | Aldrig i mit Bryst
 For mig kan undværes; | Andet Onske næres;
 Aldrig i mit Bryst | All slags anden Lyst
 Andet Onske næres. | For mig kan undværes.

Begge.

Dit Billede.

Jeg om mig kan stedse see.

Lotte.

Du hos mig er,
 Just her.

(pegende paa Brystet.)

Johan.

Og Du mig nær,
 Just der.

(pegende paa Brystet.)

Begge.

Ach! hvor Du dog er mig fiær!
 Ach! hvor Du elskværdig er!

Lotte.

Lotte.

Men Hillemand! der hører jeg min Fader
komme.

Johan.

Meener Du at —

Lotte.

Na! skynd Dig, det er min Fader —

Johan.

O! nei, det er vel aldrig ham.

Lotte.

Skynd Dig hersra.

Johan.

Men i Alsten kunde jeg dog vel —

Lotte.

Nu, saa afsted.

Johan.

Men om paa det samme — Na! min
fædre Lotte! —

Lotte.

Jo det er ham rigtig — Ja vist, — Na!
Du er nu altid saa langsom.

Johan.

Giv Dig tilfreds, nu strax.

(Han stiger op paa Bordet for at flyve op
paa Knagen.)

Nu kun et Kys til Afsskeed. —

Lotte.

Ejynd Dig, der er han; O! Himmel!

(Uagtet al den Umage Johan gjør sig for at komme
op af Loftslugen, bliver han dog just sid-
dende paa Knagen i det Hans kommer ind
af Døren, og kan ikke komme videre for-
medelst den aabne Luge. Under Rittornellen
af følgende Aria, gaar Lotte hen og lister
sig til at tage Blomsterkosten af Rokken,
og skjuler den under Trappen; og imidlertid
aldrig slipper Johan og sin Fader af Dinene.)

Trettende Scene.

Lotte, Hans, Johan (paa Knagen.)

Hans.

A r i a.

Ach! ingen Fortræd,
Kan, som jeg veed,

Lignes

Lignes med
 Pigens Smerte,
 Hvis Hierte;
 Med Længsel opbier
 Den Frier,
 Hun har Stævne sat.
 Ach! det er med hende ilde fat!
 O! hvor nat
 Slaaer det Hierte!
 O! Jammer! O! Smerte!
 Ach! det vist er hendes sidste Nat.
 Ach! det er med hende ilde fat!
 Hvor gammel er hun, der hun staaer?—
 Femten Aar,
 Belmaalt. —
 Ja saa er ei godt, man længe bier;
 Slaae til med den første beste Frier.
 „ Papa! her en sig mælder,
 „ Mit Liv det ellers giælder.
 Den Stakkel Tvang har længe taalt;
 Hun ei med Livet gaaer derfra —
 A — A — A.
 (Hun gispet.)
 D 5 Ach!

Ach! ingen Fortræd
 Kan, som jeg veed,
 Lignes med
 Pigens Smerte,
 Hvis Hierte!
 Med Længsel opbier
 Den Frier
 Hun har Stævne sat.
 Ach! det er med hende ilde fat!
 O! hvor mat
 Slaaer det Hierte!
 O! Jammer! O! Smerte!
 Ach! det vist er hendes sidste Nat;
 Ach! det er med hende ilde fat.

(Under det sidste Rittornel, tager han op den Lof
 Hør, som Lotte havde slængt til Johan.)

Lotte. (for sig selv.)

Hvor jeg er i en Forlegenhed! — Hvor
 dan skal den stakkels Johan redde sig!

Hans.

Hun har det skrækkelig travlt, og er dog
 saa skædesløs; hvordan vilde det løbe af, om hun
 kom til at forestaae en Huusholdning? Hun har
 ikke

ikke engang Omforg for at lægge en Smule Hør
paa sit Sted. Jeg skal —

(Hun tager Høret med en suur Miine).

Jeg troer saa men at Du gjør Dig breed; Du
har Din onde Time, som jeg mærker. — Du vil
ikke svare. — Du er nysgierrig, og luurer efter
hvad som tales — Hvad har Du hørt? Intet,
saa meget som slet intet. — Jeg vil giste min
Datter, jeg vil giste min Søn. — Ja vi mær-
kede Dig nok, men veed Du vel at vi spillede Gicel
med Dig — og veed Du vel hvad Du dermed
har voldt? — han har nu for nyelig befalet —

(Han gaber og bliver søvnig Tid efter anden.)

Ja — han har udtrykkelig befalt sin Søn at for-
seie sig ud i Landet paa tre Aar — og dette er
ikke Gladder; thi jeg har selv seet ham stige til
Hest — Han sidder endda vel nok til Hest. Ja —
Du vil viide nyt — Du staaer og gjør mig der
et suurt Ansigt og lukker ikke Munden op — er
det ikke haardt? — Hvilken Jammer! — A —
A — A — Jeg er fied af denne Suurmuus-
len. Jeg falder i Søvn derover; Jo men man
skulde ret gaae hen og give hende en Mand, slig
en Sleie, som ikke duer til nogen Ting.

Lotte.

Min kjære Fader!

Hans.

Hans.

En forføngelig Løite, som ikke tænker paa
gudet, end at staae for et Speil heele Dagen.

Lotte.

Men min Fader! —

Hans.

Hverken hunstlig, eller omhyggelig, eller
paapassende.

Lotte.

Men kan I da bestynde mig for —

Hans.

Som lader alting gaae i Skudder-Mudder,
lige indtil det fattige Her, som hun skal spinde.

(Hun smiler med en bitter Miine.)

Æde, og drikke og sove, og giøre sine fire gode
Maaltider om Dagen, ja det kan hun giøre som
den beste.

Lotte.

Men har min Fader da noget at forekaste
mig?

Hans.

Som har kun hendes Lefserie i Hovedet, som
kun elsker sin kiære Johan — og bare det Navn
Johan kunde giøre mig leed af ham — Johan,
Johan — en ryggesløs Kompen, en Gadestry-
ger,

ger, som er forelsket i hvert Forflæde som han seer, og som sukker vel for alle Piger i Fleng. — Men det er vel at han er borte — at løbe gal efter en Ungkarl — og som desuden — ja lad mig kun træffe ham — men han er til hans gode Enkles borte herfra. Ha, ha, ha — Gid jeg fik Dine paa ham — Saa syng mig noget for — Vil Du syngte siger jeg.

Lotte.

(som binder Hørtøtten paa sin Kof.)

Nu skal jeg strax syngte.

Hans.

Ja her nu — om at — om — jeg skulde falde i Søvn, saa maae Du vække mig, forstaaer Du? Om en Times-Tid kan Du vække mig — Hør — der har Du den forbandede Bue, om han kommer og vil hente den, saa kan Du give ham den tilbage.

Lotte.

Hvorfor vil min Fader ikke heller kaste sig paa Sengen?

Hans.

O! nei, jeg har ikke saa syndelig Enst til at sove. Saa kan Du syngte? — syng da.

Lotte.

Lotte. (for sig selv)

Maatte han dog falde i Søvn!

Lotte.

B a n d e v i l l e.

1ste Vers.

Blandt smaa Fugle var en Skalk,

Graa som en Falk;

Man ham et Neede bygge saae

For sine Smaa.

Han udflækkede dem med Fliid

Til rette Tid.

De fra kiæsent quidrende Bryst

Sang Elskovs-Lyst.

(Hun gjør Tegn til Johan, at han maae trække
sine Been til sig.)

Mit Hierte for Livstid Du har,

Trofast Elskov gjorde os til et Par.

2det Vers.

I Foraaret quidrede

Smaa-Fuglene.

Da

Da har hver Blomster beste Lugt,
Hvert Træ spaaer Frugt.

Sommer-Fuglene giøre Sving
Luften omkring.

Da hver Piges saarede Bryst
Singer med Lyst:

Mit Herte for Livstid en har —
(til Johan.)

Men vogt Dine Been, man dem bliver vaer.

3die Vers.

Mens hver Fugl nu sang saa fiæk
Sommeren væk,

See! saa blev Næb og Strube mat;
Qvidren god Nat!

Men vi kan deres Qvidren forstaae:
Karlene gaae

Nat og Dag, og øve sit Bryst
Til Elfskovs Lyst:

Mit Herte for Livstid en har —
(til Johan.)

Men vogt Dine Been, man dem bliver vaer.

(Johan,

(Johan, som sidder paa Knagen, vil trække Beenene til sig, men kommer af Egevägten, saa han falder ned paa Bordet, og fra Bordet paa Gulvet; og i det samme trækker han med sig Sadelen og Bidslet som hang paa Knagen. Dette kan skee ved en Snør, som Tilskuerne ei kan mærke.)

Lotte.

Hielp Himmel! Na! Johan!

Hans. (gnikkende sine Dine.)

Hvad er der paa Færde? Hvad staaer paa? Hvad vil alle disse Krumspring betyde? Hvilken Støien! Hvilke Ophævelser!

Lotte.

Min Fader! — Johan —

Johan.

Det er mig.

Hans.

Vel nok; men hvad har Du her at bestille? Hvad vil Du? Hvad har alt dette paa sig? Er det saa man kommer ind i Folkets Huus? — Jeg troede at Løst og Tag — at heele Helvede — at Fanden selv — hvad er Dit Verinde? — siig frem.

Johan.

Min Hr. Hans!

Hans.

Hans. (efterabende ham)

Nu min Hr. Hans — hvad saa videre?

Lotte. (for sig selv)

O! han er vist nok kommen til Skade;
O! jeg dør af Skræk — Jeg formaaer ikke
meere. —

Johan.

Lotte! Lotte! Hun befinder sig ikke vel?

(Hun bliver asinægtig.)

Hans.

Lotte! Lotte! — saa slip hende kun og
skiet Dig selv — Den Kines kommer og herind
ansættende som en Bombe af en Mørser. Hun
er bleven forskrækket; ja jeg blev selv bange. —
Frygt ikke, min Datter! det er mig, det er Din
Fader — det er Johan —

Johan.

Jeg kom af Banvare til at snuble og faldt
saa lang som jeg var.

Lotte. (som efterhaanden kommer sig)

Men er han ikke kommen til Skade?

Johan.

Nei, langt fra.

E

Hans.

Hans.

Gid jeg maae døe paa Stedet, om jeg kunde begribe hvad det var — Men hvad Erinde har Du her?

Johan.

Jeg kommer —

Hans.

Ja Du kommer, det seer jeg — for en Ufærd! Du lod Dig nok høre da Du kom; men hvad kommer Du for?

Johan.

For at bringe tilbage —

Hans.

Hvad?

Johan.

Dette —

Hans.

Nu hvad for dette?

Johan.

Den Sadel og det Bidjel, som min Fader har havt til Laans.

Hans.

Det svær jeg paa, at jeg veed ikke en Smule af — men naar? —

Johan.

Johan.

Min Herre befinder sig ellers saa vel? —
og Jomfrue Lotte?

Hans.

Jo men, vi befinde os temmelig vel alle
Begge. — Men nu kan Du kun gaae hvor Du
kom fra, og understaae Dig aldrig meere at sætte
Din Fod inden denne Tærtærskel.

Johan.

Men jeg har dog vel ikke forseet mig saa
grovt ved at jeg —

Hans.

O! nei vist ikke — men nu farvel.

Johan.

Har jeg paa nogen Maade fortørnet Jer?

Hans.

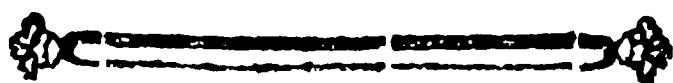
Ikke saa just; men jeg er Herre i min egen
Stue, og jeg vil aldrig see Dig her ostere.

Johan.

Og Aarsagen? om jeg tør spørge.

Hans.

Aarsagen, Aarsagen — Spørg Din Far-
der derom; der kommer han ret som han var
kaldet.

Siortende Scene.

Lotte, Johan, Hans, Peder.

Johan.

O! Himmel!

Lotte.

Du vil her ligge et Hus!

Peder.

Jeg havde nær glemt — men hvad gør
Du her?

Johan.

Min Fader! jeg kommer nu fra Byen, hvor
jeg har hentet Feres Penge.

Peder.

Men dette er vel ikke Veien hjem til mit.

Johan.

Saa snart som Manden saae Brev og
Segl —

Peder.

Ja det er ikke her Sagen —

Johan.

Saa betalte han mig Pengene ud paa et
Bret.

Peder.

Peder.

Det er ikke det jeg spørger om.

Johan.

See her er den heele Klat uden en Skillings
Afskortning: See her, tyve Rixdaler i Sedler,
fem i Rix-Orter, og de øvrige i Smaa-Penge og
Kobber-Mynt — See her, min Fader!

Peder.

Men sig mig i det ringeste —

Johan.

Min Fader! han ønsker meget at blive
kiendt af Jer.

Lotte. (til hendes Fader.)

J befalte mig at plukke en Ræt Salat.

Hans.

Kan Du holde Din Mund.

(Imidlertid gjøre de Gamle Tegn til hverandre,
som viser at de ere i god Forstaaelse.)

Peder. (til hans Søn)

Hold dog op engang med alt dette, som ikke
kommer Sagen ved. Jeg spørger endnu engang:
Hvorfor er Du her? har jeg givet Dig noget Re-
rinde hid?

Hans.

Har Du ikke gjort det, saa har han hast meere Estertanke end Du; thi han har bragt mig tilbage den Sadel og det Bidsel, som Du har laant af mig.

Peder.

Hvad vil Du sige med Din Sadel og Dit Bidsel? Hvad har det paa sig?

Hans.

Der kan Du see begge Deelene.

Peder.

En Sadel?

Hans.

Ja vist.

Peder.

En Sadel, som jeg skulde have laant af Dig; ligesom jeg ikke havde selv heele fire hjemme.

Hans.

Imidlertid har han dog bragt den.

Peder.

Vil Du sige mig hvad alt dette har at betyde?

Johan.

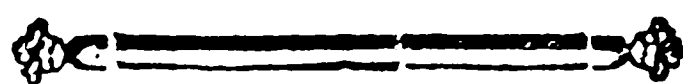

Johan.

Jeg laante den til en af mine Bekjendtere i Byen, som havde den fornøden.

Peder.

En herlig Forklaring! smukke Udflugter! Du kunde dog vel heller taget dertil en af vore egne, naar galt skulde være.

Femtende Scene.

De Forrige, Mutter Peberqværn.

Mutter. (som faaer Die paa Løstslugen.)

Ha, ha, ja der seer jeg Smuthullet.

Johan. (med en fornøiet Mine)

See der har vi vor gamle Bestemoder.

Mutter.

Jeg finder Dem alle her forsamlede ret beleilig.

Hans.

Nu vel gamle Mutter! hvad har J at fortælle os?

E 4

Mutter.

Mutter.

Hvad jeg har at fortælle Jer?

Johan.

Ja vist, Bestemoder! Lad mig tage Jer under Armen.

Mutter.

Rør mig ikke, siger jeg; Nu hvor det gamle Språkvoort dog ikke lyver: Det er Forældrenes Skyld at Børn komme paa Vild-Stræde. En skidesløs Fader har gierne en ryggesløs Søn.

(Hun seer hen til Lotte.)

Og mister et Pigebarn sin Moder for tidlig, saa farvel hendes Dyd — i gamle Tider var det Fædrene som ledede deres Børn; nu er det Børnene som leede deres Forældre; derfor er Himme-
len ogsaa fortørnet over al den Uffik, som gaaer i Svang.

Hans. (abende efter hende.)

Men hvorover? Hvorover da?

Mutter.

Over alting.

Peder.

Maaskee over alt det Bæb, som I fladdrer os for.

Mutter.

Mutter.

Jeg taler ikke til Dig, Peder Rødskeg!
Du har nu opslugt al Verdens Viisdom.

Hans.

Nu hvad vil I da sige? Bestemoder!

Mutter.

Hvordan? To aldrende Mænd, som har levet saa længe i Verden! — thi Du, min gode Hans Pedersen! Du er fød just den første April i Aaret —

Hans.

Nu hvad saa videre? Børns Alder veed vi.

Peder.

Paa vore Fingre.

Mutter.

Du maae ikke tage det ilde op, jeg har baaret Dig mangen gang i mit Forklæde.

Hans.

Lad os komme til Sagen, eller vi gaae hvor Vi.

Peder.

Og saa lader vi Jer staae her og prøve aleene.

Lotte. (for sig selv.)

Jeg er bange for Uraad.

Mutter.

Hvorledes kan I taale at denne Skielms-
Mester og denne løse Tætte maae staae den heele
udlangende Nat og tale med hverandre ud af
Vinduet?

Lotte.

Nu hvor dette ikke er en grov Usandhed!

Johan.

Hvor kan man vel digte saadant sammen!

Lotte og Johan.

Det er slet intet om, slet intet om,

Lotte.

Nei vist er der intet om; det veed min Fa-
der vel, at jeg gaaer til Sengs paa samme Tid
som han.

Johan.

Og jeg, jeg ligger i samme Stue som min
Fader.

Mutter.

Ja vist gjør Du, men Du staaer op igien
og kryber ud igiennem Vinduet paa Kornloftet, og
hidser

hidser Dig ned med Tovet som gaaer i Vinden;
Man har vel seet Dine Stræger, heele Byen er
Bidne dertil.

Lotte.

Hvor tør man dog forebringe saa ugrundet
Sladder!

Johan.

Veedste jeg kun hvem som har sundet saa-
dant op; jeg skulde have med ham at bestille.

Mutter.

Det er mig, det er mig selv, som baade
siger det og skal staae ved det; her staaer jeg, hvad
vil Du vel giøre mig?

Johan.

J staaer og væver hen i Taaget, Mutter!

Peder.

Hold Din Mund — Kommer Du nu
igien næsviis!

Mutter.

Ja man siger vel at jeg staaer og væver;
men veed Du hvad god Karl! at jeg ikke endnu
har sagt alt hvad jeg veed, men nu vil jeg tale for
Alvor.

Johan.

Johan.

Trods I kan sige noget.

Lotte.

Na! hvorfor vil han og trodse hende?

Mutter.

O! nei, slaae ham dog ikke. Hvordan? har Du ikke for-nyelig staaet og banket paa Døren her?

Johan.

Man maae vel banke naar man vil ind.

Mutter.

Ja naar man vil ind; hvorfor gif Du da ikke ind? hvorfor gif Du da ikke ind? har Du ikke støvet rundt om Huset? har Du ikke hoppet ud i den lille Gade? har Du ikke klavret op i mit Æble-Træ, og kommet ind igiennem Loftslugen? See der staaer hun nu selv; lad hende sige om jeg farer med Usandhed.

Johan.

Nei vist ikke, det er lutter Løgn.

Mutter.

Du Dgle-Unge! tør Du løfte mig midt i mine Dine.

Johan.

Johan.

Ja det tør jeg , og det kan jeg vedstaae.

Mutter. (kommer frem med Hatten.)

Nu vel da ; gaae da ogsaa fra at dette er
Din Hat, som faldt fra Dig ind i Haugen.

Peder.

Hvad er dette for Historier?

Johan.

Nu er hundrede og eet ude.

Lotte.

Hielp Himmel!

Hans.

For Pokker! nu forundrer jeg mig ikke læn-
gere — Saa i Fandens Skind og Been! Jeg
tænkte det var en Udsending fra Lucifer — Her
seer Du min kiære Naboe! her seer Du.

Lotte.

Nu hvilken Edder-blandet Kvinde! men
kan I vel —

Johan.

Jeg gad nok viide , hvad jeg har giort Jer
imod? Velan da, jeg vil gaae min Vej, mit For-
sæt er fattet, jeg vil forføie mig ud af Landet; nu
er jeg gandske forvivlet.

Mutter.

Mutter.

Nei see mig kun her, han gjer sig fortvilet;
Den lille Knægt kunde giøre at jeg døde af
Uergrelse.

(Hun tager sit Tørklæde op og begynder at græde.)

D v i n t e t.

Hans.

Det gaaer for vidt, saa synes mig.

Peder.

Jeg ikke vil modsige Dig.

Johan.

Farvel da Lotte! - jeg vil gaae.

Lotte.

Nei Du os ei forlade maae.

Mutter.

Det gaaer ei til her som det bør;

Man Hovedet mig fruset gjer.

Lotte.

Johan.

Saa haard Du ikke | Græd dog ei saa, tænke
være kan. | paa Johan.

Peder.

Peder.

Hans.

Vi overlægge maae | Vi giøre maae deri
den Sag. | et Slag.

Lotte.

Johan.

Du gaaer ei, nei, Du | Ach! græd ei saa, tænk
det ei kan. | paa Johan.

Peder.

Hans.

Vi dog et Udslag giøre | Den Sag maae dog en
maaе. | Slutning faae.

Hans.

Hvem trøede vel, hvem skulde sagt,
At De saa vidt det havde bragt?

Peder.

Hvor vel den Sag er overlagt!

Mutter. (Stadrende midt imellem de andre.)

Naar jeg skal tale gandske reent,
Saa er mit Raad, som vel er meent
At denne Sag afgjøres maae,
Den ikke bor i Langdrag gaae.

Jeg

Jeg længe siden mærket har
 At Ulve der i Mosen var.

Hans.

Jeg knap derom Mistanke har.

Mutter og Hans.

Peder.

Man troede Dem

Saa lige frem.

| See kun paa Dem.

Hans.

Nei den Stræg var slem ;
 Alting er aftalt mellem Dem.

Peder.

Hvem har tiltroet Dem
 En Stræg saa slem ?

Lotte.

Johan.

Nei Du ei maae

| Tænk paa Johan, som
 reise maae ;

Bort fra os gaae.

| Græd dog ei saa.

Mutter.

Hør min Søn ! Du maae
 Ei saa hastig gaae.

Lotte.

Lotte.

Johan.

Gaaer Du bort, Du		Jeg gaaer bort, og
aldrig meer		aldrig meer
Din Lotte seer.		Min Lotte seer.

Peder.

Hans.

Med hans Hoved det		Nei see her! han fra
ei rigtig staaer.		Forstanden gaaer.

Lotte.

Johan.

Det er mig alt for gru-		Jeg stoler paa min
som Smerte.		Faders Hierte.

Mutter. (til Lotte og Johan.)

Det hielpes kan.

(til de Gamle.)

See dem dog an.

Peder.

Hans.

Men hvordan slippe vi		Hvad vil vort Anslag
fra dette?		nu udrette?

Lotte.

Jeg skilt fra Dig fortvivle maae;
Min Død vil følge paa.

§

Mutter.

Mutter.

Ved Begges Tab jeg føle maae;
Min Død vil følge paa.

Johan.

Jeg dette Tab kan ei udstaae;
Jeg maae i Graven gaae.

Peder.

Nær kan den Knægt Bugt med mig faae,
Hvis han vedbliver saa.

Hans. (affides til Peder.)

Ja vi maae vel eftergive;
Der ei andet Raad vil blive;
Men lad ham lidt ud først gaae.

Johan.

Uf min Fader fik jeg Livet;
Han mig ei gav andet godt.

Peder.

Slig en Stræg gjør mig Spot. —

Hans.

Hans.

Han meener det
Dog ei saa slet.

Mutter.

Ach! slaa ham ei for det.

Johan.

Bliver Lotte mig ei givet,
Skjotter jeg om ingen Ting.

Peder.

Om ingen Ting?

Hans.

Det kalder jeg et sønligt Sprog;
Jeg troer ei, han er ret klog.

Mutter.

Ach! slaa ham ikke dog.

(for sig selv.)

For vidt jeg Sagen drevet har;
Jeg uden Tvivl for hastig var.

Peder.

Hans Forstand, jeg spaaer,
Vist nok Fare staaer.

Mutter.

Min Son Johan!
Hør mig dog an.

Johan.

Saa farvel! — Lad see —
Her er Pengene —

Peder.

Hans.

Hvad Slutning skal	Hvor skal det nu ma-
tages?	ges?

Johan. (tællende Pengene.)

En — og dertil Ni —

To gange ti —

Gior tredive —

Om saa behager,

De nu modtager

Pengene.

Mutter.

Mutter.

I Penge-Sager

Han ei bedrager ;

Ham Uret ei maae see.

Peder og Hans.

Men vi os maae om Midler see ;

Hvad her bør see.

Johan.

Alf min Fader fik jeg Livet ;

Han mig ei gav andet godt.

Peder.

Slig en Stræg. gjør mig Spot.

Mutter.

Hans.

Ach ! slaae ham ei
for det.

Han meener det dog
ei saa slet.

Johan.

Bliver Løtte mig ei givet,

Skiøtter jeg om ingen Ting.

Peder.

Om ingen Ting?

Mutter.

Hans.

Ach! slaae ham ei		Han meener det dog
for det		ei saa slet.

Lotte.

Johan.

Gaae ei herfra, hor		Jo, slip mig kun, jeg
mig dog an;		vil, jeg kan;
Du dog ei mig for-		Græd dog ei saa, tænk
lade kan.		paa Johan.

Mutter. (gaaende imellem.)

Skal jeg da aldrig blive hørt
Og aldrig faae et Ord indført?

Peder.

Hans.

Jeg er næsten rørt;		Naar har man vel Ma-
		gen hørt?
Har man Magen		Snart jeg kunde blive
hørt?		rørt.

Lotte.

Lotte.

Johan.

Gaae ei herfra, hør | Græd ikke saa, tænk
mig dog an. | paa Johan.

Peder.

Hans.

Den Sag maae dog | Vi dog et Udslag giøre
en Slutning faae. | maae.

Mutter. (Mødrende ind imellem.)

Vil I for dem beholde Koe,
Gjør Mand og Kone af de to;
De elske jo
Hinaanden troe.

Jeg luurte mig paa dem i Gaar,
Jeg saae og hørte Ting, som spaaer,
At hvis den Kns ei Pigen faaer,
Den Sag paa gale Fodder staaer.

Peder. (for sig selv)

Hans. (for sig selv)

Han snart mit Bie- | Vor Sag paa slette
fald faaer. | Fodder staaer,
For vidt det gaaer.

Lotte. (til Johan.)

Johan. (til Lotte.)

Nei Du ei maae	Tænk paa Johan, som
	reise maae ;
Bort fra os gaae.	Græd dog ei saa.

Mutter.

Hør min Son ! Du maae
Ei saa hastig gaae.

Peder.

Hans.

Hvem har tiltænkt	Jaa den Stræg var
dem	slem ;
En Stræg saa slem ?	Altting er aftalt mel-
	lem dem.

Lotte.

Johan.

Gaaer Du bort, Du	Jeg gaaer bort, og al-
aldrig meer	drig meer
Din Lotte seer.	Min Lotte seer.
For mig er det for	Jeg stoler paa min Fa-
grusom Smerte.	ders Hierte.

Peder.

Peder.

Hans.

Med hans Hoved det | Ja jeg troer, han fra
ei rigtig staaer. | Forstanden gaaer.

Mutter. (til de Unge.)

Det hjælper kan.

(til de Gamle.)

See dem dog an.

Peder.

Hans.

Hvad vil vort Anslag | Ja hvordan slippe vi
nu udrette ? | fra dette ?

Lotte.

Johan.

Jeg skilt fra Dig for- | Jeg saadant Tab kan
tvivle maae ; | ei udstaae ,
Min Død vil følge | Jeg maae i Graven
paa. | gaae.

Mutter.

Peder. (for sig selv.)

Ved Begges Tab jeg | Let kan den Knægt Bugt
føle maae , | med mig faae
Min Død vil følge | Hvis han vedbliver
paa. | saa.

Hans.

Ja vi maae vel eftergive,
Der ei andet Raad vil blive;
Men lad ham lidt ind først gaae.

(Under det sidste Nittornel tale de Gamle indbyrdes, Mutter trøster Johan, som staaer modløs og holder sig op til Trappen; Lotte staaer og græder.)

Peder. (til Johan.)

Gaa gaae strax herud, og vent paa mig
uden for Døren.

Hans. (til Lotte.)

Og Du, forsøi Dig i Dit Kammer strax
paa Timen.

Peder.

Nei see mig, hvilken uforfæmnet Kues!

Hans.

See til den lille Tosse!

Peder.

Staaer den lange Dreng ikke her og græder
som et Barn, der faaer Hug?

Hans.

Hans.

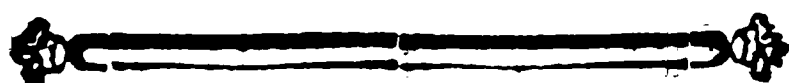
Et smukt Billede at sætte i et Duffe-Skab!

(Lotte gaaer.)

Mutter.

Saa gaae min Sen! gaae.

(Johan gaaer.)

Sextende Scene.

Peder, Hans, Mutter.

Peder.

Dette her gjør alle vore Anslag til intet.

Hans.

Ja det er den høie Tid; Her er ingen
Spørsmaal meere om Vinter.

Mutter.

Det er meget naturligt, meget naturligt.
Erindrer Du vel min gode Hans! at jeg har op-
ammet Dig? Giv Du ham kun Din Datter, paa
mine

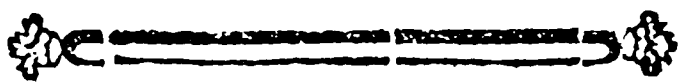
mine Ord; de holde af hverandre; alt dette er meget naturligt, meget naturligt.

Peder.

Jeg tænkte dog ikke at den Kns skulde saa let have bevæget mig.

Mutter.

Alt dette er meget naturligt, meget naturligt. Saa kommer frem mine Børn!

Syttende og sidste Scene.

Hans, Peder, Lotte, Johan, Mutter.

(Lotte kommer ud af hendes Kammer gandske sagte, og Johan nærmer sig meget frygtsom.)

Bandeville.

Mutter.

1ste Vers.

Lad den Strøm et Udlob faae,
Som vil over Brædden flyde.

Hielp

Hielp den spæde Qvist at staae ;
Den i sin Tid vil Haven pryde.
Mit Raad er klogt, fæst Liid dertil ;
Vil man som best afgjøre dette ,
Hielp da Naturen lidt til rette ;
Den dog Mester være vil.

Johan. (til hans Fader.)

2det Vers.

De knap fyldte tyve Aar,
Da De stod for Brude-Skammel;
Nu for eet, to Børn De faaer.
Man har snart Tid at blive gammel.
Fæster min Fader Liid dertil,
Aldrig han skal fortryde dette.
Hielp kun Naturen lidt til rette;
Den her Mester være vil.

Lotte. (til hendes Fader.)

3die Vers.

Tænk, hvor var min Skæbne tung,
Da I Jer saa haard udviste !

Troe,

Troe, en Pige, endskönt ung,
 Har desværre! lidt Tid at miste.
 Men faaer jeg Børn, fæst Liid dertil,
 Aldrig jeg skal forglemme dette:
 Hielp kun Naturen lidt til rette
 Naar den Mester være vil.

Peder.

4de Vers.

Za min Ven! Vi talte om
 Deres Brøllup at opsætte;
 Elskovs Magt i Veien kom,
 Jeg nu maae efter dem mig rette.
 Men for en Søn man føler til
 Noget, som skal bekræfte dette:
 Hielp kun Naturen lidt til rette;
 Den dog Mester være vil.

Hans. (til de Unge.)

5te Vers.

Lad det for sit Værd nu staae;
 Alt ved Bordet sig skal jævnne;

Der,

Der, med Glas i Haand, vi maae
Dag til Brøllup for Jer udnævne.
Kom Beste-Moder og dertil ;
Vi har nu alle prøvet dette :
Hielp kun Naturen lidt til rette ,
Naar den Mester være vil.

Almindeligt Chor.

Hielp Naturen kun lidt til rette ;
Den dog Mester være vil.

Ende.

1941
The first of the year was a very
dry one. The weather was very
warm and the sun was very
bright. The wind was very
strong and the rain was very
heavy. The snow was very
deep and the ice was very
thick. The ground was very
frozen and the trees were very
bare. The water was very
cold and the air was very
dry. The people were very
happy and the children were
very excited. The animals were
very healthy and the plants were
very green. The weather was very
good and the sun was very
bright. The wind was very
strong and the rain was very
heavy. The snow was very
deep and the ice was very
thick. The ground was very
frozen and the trees were very
bare. The water was very
cold and the air was very
dry. The people were very
happy and the children were
very excited. The animals were
very healthy and the plants were
very green.

THE END

A r s e n e ,

Comedie

i fire Acter

af Favart;

oversat

og

i Musique forfærdiget

af

T. C. W.

Personerne:

Arsene.

Alcindor, en Ridder, Arsenes Elsker.

Aline, en Fee.

Artur, Alcindors Vaaben-Drager.

Eugenie.

Myris.

En Kulsvier.

Riddere og Damer.

Mumpher af Eugenie's Følge.

Kulsvier Drenge.

Stuepladsen er i Paris i de to første Acter, og
Handlingen sker i Henrich den Andens og Catharine
de Medicis Tid.

A r s e n e.

Første Act.

(Theatret forestiller en prægtig Sahl.)

Første Scene.

A r i a.

Alcindor.

Hvor grusomt plages ei et Hierte,
Hvis Elskov ingen Haab kan naae!
Det svinder bort i Qual og Smerte,
Og af sin Ild fortæres maae.
Omsonst vi Kiærlighed bestrider
Trods vor Fornuft den Herre er,
Thi Skionhed vinder alle Tider,
Forstanden selv dens Lænker bær.

Jeg som saa ofte har gaaet Døden i Møde,
Jeg kunde med et uforfæktet Mod trodse alle

Farer; men jeg elsker, og skielver for to smukke
Dine; deres Magt bestemmer min Skiebne.

Anden Scene.

Alcindor, Artur.

Artur.

Ah! det er Dem min kære Herre! Jeg
troede aldrig at see Dem meere. Endelig er dog
vores Onsker opfyldte og vi har Dem igien til-
bage. Deres Bortreise var en stor Hemmelig-
hed endog saa for mig, og jeg har græmmet mig
meget derover.

Alcindor.

Du burde og være den sidste, man skulde
aabenbare en Ting for, som man vilde holde hem-
melig.

Artur.

Men De vidste jo, at her skulde holdes en
Tournering, hvor De kunde have Leilighed til at
vise Deres Tapperhed; har De nu maaskee tabt
alt det Mod, der saa ofte forskaffede Dem den
Ære, at nævnes blant de Franske Helte.

Alcindor, (smilende.

Du troer da at jeg har begaaet en For-
seelse?

Artur.

Artur.

Ja tilforladelig. De har ladet en anden komme Dem i Forkiøbet. En fremmed ubekiendt Ridder med nedslagen Hielm fremstillede sig paa Banen og ved sin Udfordring, frembragt med den ædelste Kiækhed, tilkiendegav, at ingen Skionhed var at sætte i Ligning med den smukke Arsene.

Alcindor.

Han har gjort vel, og det er mig meget kiært.

Artur.

Han førte Arsenes Navn paa sit Skjold og sin Baner; med Sikkerhed fremkom han paa Balpladsen, gav sin Hest Sporerne, og soer afsted som en Lynild, intet kunde imodstaae og hver gang han gjorde Banen, maatte en Ridder bide i Græsset. Tusende Røster ophøiede hans Tapperhed og Arsenes Skionhed.

A r i a.

Med Løvens Magt

Og Ornens Vinger

Han uforsagt

Al Modstand twinger

Og Seier førte selv hans Haand.

A 3

Hans

Hans fiæffe Mod
 Var uden lige,
 Hvad ham modstod
 Strax maatte vige;
 Ved Mars han ikkun lignes kan.

Man førte ham med eenstemmig Biesald i
 Triumph til Dronningen, for at erholde Prisen
 af hendes Haand.

Alcindor.

Troer Du da, at Arsene har fundet nogen
 Fornøielse heri?

Artur.

Det troer jeg ikke. Hun antager alting
 som en Skyldighed, og hun er saa opblæst af
 Stolthed, at alt, hvad man gier for at behage
 hende, er forgiæves.

Alcindor.

Er der da ingen, som kan giætte hvem denne
 Ubekiendte kan være?

Artur.

Nei, hidindtil heed ingen Mennesker det.
 Det er uden Tvivl en stakkels forliebte Kar; der
 sukker for hende, men jeg tvivler om at han bli-
 ver velkommen.

Alcin-

Alcindor.

Jeg kiender ham. Han er min Ven.
Han elsker Arsene med den hæftigste

Artur.

Daarefiste-Kiærlighed ; thi det er umue-
ligt, at den kan have sine fem Sandser, som for-
elsker sig i en stolt Skienhed , der uden Marsag
foragter alle , og hvis opblæste og urimelige Ge-
myt

Alcindor.

Hold op! Hvad drifter Du Dig at sige ?

Artur.

Jeg siger Sandheden. Jeg tilstaaer , at
Arsene er den smukkeste

Alcindor.

Ah ! naar man er saa fuldkommen som
hun, da er det tilladt at have denne ædle Stolt-
hed , som er et Kiendetegn paa store Siæle , og
som tvinger vore Hjerter til den Erbødighed, man
er Skienhed skyldig.

Artur.

Ei ! just denne Erbødighed underholder
hendes Forsængelighed , og er Deres Kiærlighed
til Skade. De maae være frie og munter, som
De var tilforn. — Paatag Dem igjen denne glim-
rende Skikkelse , denne Letsindighed , som altid
behager , og hvormed De tilforn undertvang alle
Hjerter.

Alcindor, (med Myndighed.)

Zie —

Artur.

Herre —

Alcindor, (giver ham en Braselett af
Diamanter.)

Dette er den Priis, der er vunden, tag den
og overlever den til Arsene i alle Ridderses Nær-
værelse. Det er vores Pligt at ofre vore Seiers-
Tegn til Dem, som veed at indskjæde os Tapper-
hed.

Artur.

Ah! jeg tænkte det nok! Det er Dem, det
er Dem selv, min kære Herre, som har vundet
Prisen ved Tourneringen.

Alcindor.

Tag Dig vel i Agt for at røbe mig.

Artur.

Ah dersom jeg kun kunde tvinge min Glæ-
de.

Alcindor.

Vær agtsom, frugt, dersom Du forraader
mig.

Artur.

Ah dersom jeg kun torde —

Alcindor.

Du forstaaer mig, gaa og adlyd.

(han gaaer.)

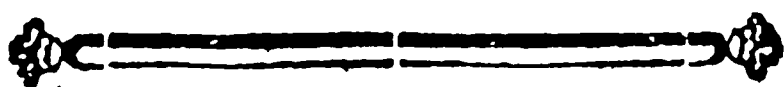
Fre

Tredie Scene.

Alcindor.

Isald Arsene vidste denne Hemmelighed, vilde hun troe, at jeg forlangte en Belønning derfor; men dersom hendes Hierte ikke biesalder min Kiærlighed, saa vil jeg beklage mig, uden at lade af at elske hende.

Fierde Scene.

Aline. Alcindor.

Aline.

Forlad Dig paa mig. Kiender Du mig igien? Jeg er Aline.

Alcindor.

Mægtige Fee! en uløffelig Kiærlighed —

Aline.

Fat Mod, brave Alcindor. Jeg beskytter Din Elskov.

Alcindor.

Lor jeg vel haabe en ædelmodig Hielp?

Aline.

Bed Skiebne's Lov er der een eeneste Dag i Aaret, paa hvilken vores Magt er uden Virkning.

ning. Uden Dig havde mit Liv havt en Ende.
Jeg erindrer det endnu.

Alcindor.

Jeg har gjort hvad jeg burde.

Aline.

Og jeg vil formilde Din Skiebne. Vind
at en Begierning er aldrig tabt.

Alcindor.

Ah! forandre allene Arsenes Hierte til min
Fordeel.

Aline.

Al min Magt formaaer intet over Hierterne.
Jeg maae efterhaanden bringe hende til at
kiende sin Bildfarelse. Jeg vil ikke tvinge hende.
Jeg elsker hende for meget dertil.

Alcindor. (heftig.)

Søg allene at gjøre hende lykkelig; jeg op-
ofrer alt hvad jeg eier derfor. Ja endog mit Liv.

Aline.

Min Arsene er stolt, denne Feil kommer af
Forsængelighed, og Kiærlighed allene kan forandre
hende. En ligegyldig Skionhed er aldrig fuld-
kommen, og troer dog at være det. Hun fordrer
at elskes og holder for at fortiene det. Men naar
Kiærlighed først indfinder sig, naar en Elsker be-
siddes den Konst at bevæge hende, da begynder
hun at aabne Dinene over sine Feil. Beskeden-
hed er Kiendetegn paa et rent Hierte; det søger
med

med Hestighed at erhoide alt hvad det troer at
mangle, for at behage. Kiærlighed allene har Magt
til at forandre Tænkemaaden.

Alcindor.

Men Arsene er just det Modsatte af denne
Beskrivelse.

A r i a.

Mine.

Lad ei Frygt Dit Hierte nage,

Tiden overvinde alt.

Den som alle vil behage,

Alltid let i Snaren falder.

Lær at List os kun kan binde;

Alt vor Egenkiærlighed

Maae omsider dog forsvinde,

Med en Elfers Snedighed.

Alcindor.

Nei, min Verbødighed, mine Sukke og
min Bestændighed bør allene overvinde hende.

Mine.

Ja Verbødighed er en god Ting, naar den
ikke drives for vidt. Min Konst viiser mig forud
en lykkelig Tids-Alder, da en opløst Forstand vil
opbygge Tre-Støtter for vort Kiøns Feielighed,
og da en Skienhed ikke mere vil vente paa Udfal-
det

det af en Tournering, for at vælge den, hun elsker.

Alcindor.

Man bør dog i det mindste giere sig sin Elskede værdig.

Aline.

Troer De, at denne Lov er saa aldeles rigtig.

Alcindor.

Ja uden Tvivl.

Aline.

Det kommer alt an paa Omstændighederne.

Alcindor.

Hvorledes da?

Aline.

Det kunde hænde sig, at en Skionhed maatte vente alt for længe, og spille sine unge Aar. Min fiere Ven, imellem os sagt, Taalmodighed er et Bedragerie.

Alcindor.

Den Ridder, som har det største Mod i Feldten, skielver og bærer hos Fruentimmerne.

Aline.

Det er en Misbrug, som ikke længe kan holde Stik. Men Arsene kommer snart herhid. Erindrer, at alt for megen Erbedighed er ofte en Feilslov mig, at De ganske vil overgive Dem til min
Bei-

Beiledeffe, eller vent, at jeg vil blive den første
til at skade Dem. Ja bekræft ved Deres Eed, at
De fuldkommen vil følge mine Raad.

Alcindor.

Ja, jeg lover det.

Aline.

Nu vel da. For at overvinde hendes haar-
de Hierte, maae De forlade dette kiedsommelige
Eufkende, som efter min Meening ikke nyter til
noget. Betien Dem just af det modsatte Mid-
del; thi derpaa beroer al Deres Enfsalighed.

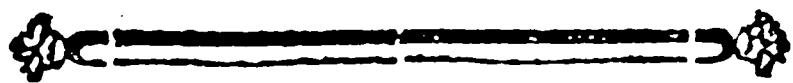
Alcindor.

Skal jeg udsætte mig for al hendes Brede.

Aline.

Vær ligegyldig, naar hun beegner Dem
med en opblæst Heihed, og nedtryk hendes Stolt-
hed ved en frie og munter Omgang. Vær af mig,
min ædle Midder, at en Elsker bør være dristig paa
en heftig Maade, og endog lidt foroven. Krigs-
Konsten og Kiærlighed har meget tilfælles.

(Hun gaar.)

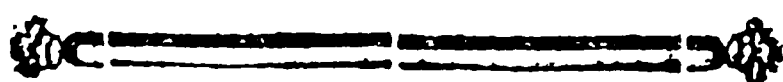
Femte Scene.

Alcindor, (allene.)

Jeg forstille mig! Jeg skulde bruge Ræn-
ker, da mit Hierte er oprigtigt mod alle! hvor-
ledes!

ledes! fornærme den, som jeg elsker! Men jeg
seer hende — ah, min Forvirring er ubeskrive-
lig.

Siette Scene.

Alcindor (assides), Arsene (med Følge af
Pager og Fruentimmer.)

Arsene, (til sine Pager i en fornem Tone.)

Befrie mig fra alle disse Smaacherrer, og
Folde Hoffolk, med deres utaalelige Complimen-
ter. Siig dem, at jeg ingen seer hos mig i Dag.
(Arsened Følge gaaer.) (sagte.) Man kan faae Qual-
mer for fiorten Dage over dem. Men Alcindor
kommer ikke Han sætter mig i
Forundring

Syvende Scene.

Arsene, Alcindor.

Arsene, (i det hun bliver Alcindor vaer.)

Ah! Ah min Herre, er De alt kommet
tilbage igien.

Alcin-

Alcindor.

Mit Hierte elsker og De alle-
ne er Maalet for mine Tanker.

Arsene.

Alcindor!

Hvilken Jammer! Nu igien at tale om
Kiærlighed! Jeg er forfulgt og plaget af lutter
Elskere; Een kommer skjælvende til mig, uden
at vide hvad han skal sige, hans arme Forstand
staaer stille paa Halvveien og medens han endnu
taler, forsvinder den aldeles, efterat han først har
beskuet mig, som et Vidunder. En anden,
endnu meere dum, bilder sig ind, at det er en
Lykke at være elsket af ham, og troer sig sikker
paa at forskaffe mig den samme, ved at tilsidefatte
al Belansthændighed. Den tredie taler som en
Pedant, han snakker meget, og troer, at han er
veltalende, og at han kan indtage mig ved at sige
ligefrem, at hans Kiærlighed er grundet paa Hoi-
agtelse; hvorfor grunder han den ikke paa min
Tidsfordriv. Kort! Jeg er et Offer for alle,
og deres Kiædsommelighed overvælder mig hvert
Dieblig; Til min Uheld seer jeg i Dem en nye
Tilbeder.

Alcindor.

Deres Beskrivelse er fortræffelig; Det er
det samme som at befale mig, ikke at lade mig see
meere for Dem.

Arsene

Arsene.

Oprigtigt talt, De behager mig bedre end de andre; Dem har jeg den Lykke at se sielden.

Alcindor.

Jeg er Dem meget forbunden for Deres artige Compliment. (saare.) Dette er Belønnin- gen for den oprigtigste Kierlighed. (til Arsene.) Ef- ter Deres Meening er da den Dødelige alt for forsængelig, som tør gjøre sig Haab om at erholde Deres Haand.

Arsene.

He! og med hvad Ret tør man vel for- lange det.

A r i a.

En ædel Siæl sin Frihed skatter,
Utvungen alle Love gir;
Thi Kierlighed den ei erstatter
Dens Tab, naar den en Slave blir.
I Ægteskab vi bundne ere,
Ugift vi andre binde kan;
Vi selv maae Herskerinder være,
Og ei beherskes af en Mand.

Alcin-

Alcindor.

Jeg marker at jeg da maae staae af fra mit Forsæt at behage Dem.

Arsene.

Hvad har De vel giort, for at blive lykkelig? De reiste jo bort den gang Tourneringen blev holdet.

Alcindor.

Deres Foragt har vrist mig, at min Nærværelse var Dem affkyelig.

Arsene.

Affkyelig, nei! men lad det nu ogsaa være, hvorfor kommer De da igien?

Alcindor.

Jeg kommer for at ønske Dem til Lykke.

Arsene.

Hvornæd, min Herre?

Alcindor.

Man har sagt mig, at en Ubekjendt har erholdt Prisen i Tourneringen, den skylder han Dem; thi De uden Tvivl indskyed ham Mod. Jeg forundrer mig derfor ikke over hans Seier. Har han maaskee fundet den Kunst at behage Dem?

Arsene, (assides.)

Han er jaloux, jeg vil ærgre ham. (høit.) Nu vel, min Herre, siden De forlanger at vide det, han behager mig ret meget.

Alcin-

B

Alcin-

Alcindor, (sagte med Glæde.)

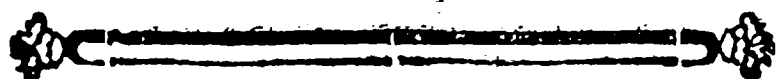
Himmel! var det mueligt! (man hører Lyden af Trompetter.)

Arsene.

Hvad hører jeg der for en Tummel.

Alcindor.

Kan det vel forundre Dem. Det er uden Tvivl den Ubekiendte fra Tourneringen, som kommer her, for at tilbede Deres Yndigheder.

Ottende Scene.

De forrige, Artur, Riddere og Damer.

(Der bringes Knipper af sønderbrudte Klinger, Landser, Skjolde og Hjelme ind i Triumph.)

Artur og Chor.

Den Helt som os sender,
Dig Prisen tilkiender
Hans Tapperhed vandt.
Dit Navn var hans Ære.
Dit Biesald kan lære,
Hvad Lykke han fandt.

Artur

Artur, (overleverer Arsene en Braselet.)

Jeg taler i en troe Kidders Navn. Denne smigrende Priis, som han erholder for Deres Skyld, er en Skat, som han betaler til den Skionneste. De optændte en ædel Ild i hans Bryst, og denne Gave hører Dem meere til end ham.

Arsene.

Jeg takker ham, men Fortienesten tilhører ham alene, og denne ædle Priis er en Belønning for hans Tapperhed. Dersom jeg modtog en saa prægtig Gave, vilde man troe, at han havde nogen Ret til mit Hierte. Bring derfor denne Gave tilbage til dens Herre, og bed ham være forvissat paa, at jeg aldeles ikke forlanger at kiende ham. Bilde han sig maaskee ind, at jeg skulde have deelt hans Vancere om han var bleven overvundet? Han er nu Seirvinder, men om han har ventet nogen anden Belønning, saa siig ham, at han har gjort sig en falsk Regning.

Artur.

Jo men! der staaer jeg i en Maade.
(til Alcindor.) Nu vel, Herre, overlever det da selv.

Alcindor, (stødende ham bort.)
Du har forraadet mig.

Arsene.

Min Forundring er ubeskrivelig. Hvorledes! Det er Dem Herre?

Allcindor.

(sagte.) Jeg er forloren. (høit.) Jeg havde vilde holdt det hemmeligt for Dem, men De veed det imod min Billie Hvad jeg har gjort, vilde enhver gøre, og jeg er langt fra at blive stolt derafter.

C h o r.

Skionhed eene Seier giver
Dens Triumph til Himlen gaaer.
Æren ringe skattet bliver,
Som ei Skionheds Biesald naaer.

Allcindor.

Yndige ved Eders Magt
Har vi Mod, Forstand og Dyder.
Al den Glæde Hiertet nyder
Har to smukke Dine bragt.

C h o r.

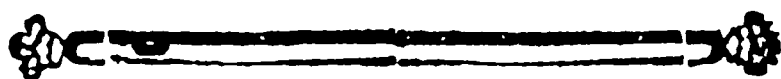
Skionhed eene Seier giver, &c.

Arsene.

Arsene , (sagte.)

Jeg seer at han vil tvinge mig til at elske sig. (hoit) Jeg skylder Dem al den Erkiendtlighed, som staaer i min Magt og jeg agter Dem høiere end nogensinde; Men spar for Fremtiden disse høitidelige Artigheder; man vilde ellers sætte mig blandt Tallet af Deres Erobringer; De selv kunde maaskee falde paa at troe Erindre Dem vel hvad jeg vil sige: Kiærlighed faaer aldrig nogen Magt over mig, og for ikke at kiende den bør jeg ikke mere vove at see Dem.

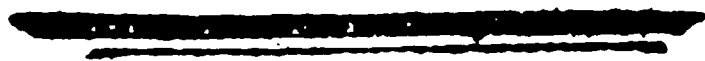

Kiende Scene.

Alcindor.

Hvilken ulykkelig Skæbne, hvilken uovervindelig Fortrøllelse bringer mig til at elske dette ubøielige Gemyt. Dersom jeg fulgte min
Nei, jeg maae tvinge mig, jeg vil følge hende og see Udfaldet paa min Skæbne.

(Alcindor gaaer ud efter Arsene, Ridderne og Damerne gaae ud paa den anden Side.)

Anden Act.

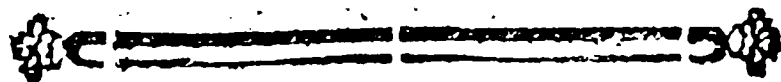
(Theatret forestiller samme Sahl, som i den første Act.)

Første Scene.

Alcindor.

U r i a.

Fortvivlelsen nager
 Mit saarede Hierte,
 De gruesomste Plager
 Forøge min Smerte.
 Omsonst at bevæge
 Den, som jeg har kjær.
 Svart Haabet forsvinder,
 Jeg Trøst meer ei finder,
 Kun Døden kan læge
 Den Sorg, som jeg bær.

Anden

Anden Scene.

Arsene, Alcindor.

Arsene.

Hvorledes, min Herre, er De endnu ikke reist?

Alcindor, (affides.)

Ja! jeg vil efterfølge Arsenes Villie. Grusomme Lov Men jeg maae beqvemme mig dertil.

Arsene.

Hvad siger De?

Alcindor, (med forstilt Koldsindighed.)

At jeg har taget min Beslutning. Jeg har overveiet Deres Tænkemaade, og jeg maae tilstaae, at De besidder den Kunst at behage.

Arsene.

Ah! begynder De nu igien at plage mig.

Alcindor.

Det er just mit Forsæt.

Arsene.

Hvorledes?

Alcindor.

Ja, uden Tvivl! (i denne hele Scene viser Alcindor Harm og Kiærlighed) Jeg fornærmer Dem. (sagte) Ah hvad koster det mig ikke. (høit) Alt

hvad jeg for nærværende tør bede Dem om, alt
 hvad jeg venter af Deres Edelmødighed
 Det er at forøge mine Lidelser, om det er Dem
 mueligt at fordoble Deres Koldsin-
 dighed og Deres Foragt; Ja Deres Haardhed er
 mig høistnødvendig, om jeg nogensinde skal hel-
 bredes for min Daarlighed.

Arsene.

Deres Tale er mig noget gandske nyt! I
 Sandhed, min Herre! jeg troer, De raser.

Alcindor.

Ja, jeg elsker Dem endnu.

Arsene.

Da lader det just ikke dertil.

Alcindor.

Jeg havde vist elsket Dem indtil mit sidste
 Dieblig, om De i det mindste havde givet mig et
 Glimt af Haab; til min Lykke har jeg faaet en
 endelig Afseend, og om kort Tid løst af Deres
 Bænker

Arsene.

Dette vil ikke koste Dem megen Møje,
 saavidt jeg troer.

Alcindor, (hæstigt)

Nei! jeg har Deres stolte Siæl at takke
 for, om jeg snart bliver befriet fra en daarlige
 Kiærlighed.

Arsene.

Arsene.

Beed De, at De glemmer den Verbødighed, De er mig skyldig?

Alcindor.

Nei! aldrig skal mit Hierte forglemme al den Verbødighed og Opmærksomhed, De fortjener. Jeg skal bære den største Hægtelse for Dem, men ingen Kiærlighed mere, det tillader De mig.

Arsene, (stolt.)

Det tillader jeg; end mere, jeg befaler det. Jeg har alt sagt Dem mit Hiertes Meening derom. (ligegyldig.) Uagtet Deres opbragte Udseende, og denne uartige Hidsighed, hvormed De udbræder imod mig, skulde jeg dog faae Dem til at falde for mine Fødder, om jeg kun vilde selv, og det med et eeneste Ord, kun med et Diefast; men det er en Kunst, som jeg overlader til Coquetterne.

Alcindor.

Men man kunde mistænke Dem for at være een.

Arsene, (forundret.)

Hvem! jeg?

Alcindor.

De selv. Deres Hierte er i Grunden ikke saa koldfindigt, nei! Naturen er alt for eensformig og bestandig til at frembringe ligegyldige Fruentimre; den begaaer ikke flige Wildfarelser. De har utallige Tilbedere, de stiller dem følesløs an,

for at nyde den Lykke at være tilbødet, og Elskerens Sukke er Dem en Glæde. De søger kun at giere Slaveriet håardt, og De gjør Ulykkelige af bare Forsængelighed.

Arsene, (bevæget.)

Har De vel nogensinde seet, at jeg har opmuntret Dem til at elske mig, eller bæret Dem med en gunstig Modtagelse?

Alcindor, (med en foragtelig Smil.)

Dersom De finder Behag i at plage Dem, saa skeer det allene fordi Kierlighed maa vige for Deres Stoltthed. Torde jeg uden Fortrydelse spaae Dem?

Arsene, (med dæmpet Hestighed.)

Nu vel! Jeg vil dog see hvor vidt hans Raserie gaaer.

Alcindor.

De elsker ikke; men De kommer vist en gang til at elske. Det er en Lov: Kierlighed overvinder alting. Et ungt Hierte, som ikke finder Kierlighed, er et Blomster, som man skjuler for Solen. Egegryldighed er Sielens Søn, og Kierlighed allene kan opvække den.

Arsene, (der neppe kan dæmpe sin Brede.)

De tænker ret, og jeg tilstaaer til min Skam, at dette stolte Hierte er i Stand til at elske; jeg har altid frygtet for Kierlighedens Tvang; jeg fryg-
tede

tede at agte Dem for heit; maaskee havde jeg sluttet med, at elske Dem, men De bevæbner mig imod mig selv; til min Lykke vinder jeg ved at kende Dem, og om jeg nogensinde skal give min Haand bort, da venter jeg et Hjerte, som er den værdig.

Alcindor.

Meget vel. Jeg føler, at jeg bliver roligere. (sagte.) Ah! jeg føler meget mere de gruesomste Plager — — Aline — — Aline har fordret min Eed — — (til Arsene med Roelighed.) Skønhed allene er en ringe Fordeel, dens Glæde forsvinder hastig. (med Eftertryk.) Behagelighed, Tæfkelighed og Munterhed besidder den Magt, bestandig at gjøre sig elsket, og Venskab, denne sømme Følelse, denne Fordeel, som man meddeler Vennen i det man nyder den selv, kan endog gjøre Hæslighed fortællende. (heftig.) Ah den sande Skønhed boer i Hjertet, og dersom nogensinde en anden Person indtager mig, saa maae den være min Kiærlighed værdig.

(disse sidste Ord siges med sagte Stemme og Varsomhed.)

Arsene, (hidfig.)

Nei! dette er for meget. Gaae fra mine Dine — og for altid — efter denne Fornærmelse —

Ar.

Alindor. (med Hestighed.)

Za! jeg forlader dette Sted, uden at fortryde det, og Dem — — Grusomme! — — har jeg at takke for min Noelighed.

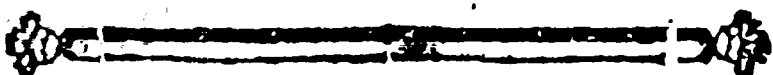
Arsene.

Gaae — gaae —

Alcindor.

Za jeg gaaer. (sagte.) Ah Himmel!

(Han møder Aline, der trøster ham med Gebærder imdens følgende Monologue varer.)

Tredie Scene.

Arsene, (bevæget.)

Han gif — bør jeg vel være bedrøvet derover? Kunde jeg vel? — hvor hans Hierte er forandret! Jeg saa alle disse forvirrede Bevægelser, Forbittrelse, Tvang og Bankelmodighed. Der som han endnu elsker mig, saa er jeg nok hævnnet. Han har fornærmnet mig — — og for at straffe ham, skal han ikke mere see mig.

Fier-

Fjerde Scene.

Arsene. Aline.

I denne Scene har Arsene steds Hiertet beflemt, og udmager sig forgieves for at skjule sin Bevægelse.)

Aline.

Det er for Din Skyld jeg kommer her, mit kjære Barn! Du veed, at jeg elsker Dig.

Arsene.

Ah! min Dyrebare! Jeg seer Dem igien.

Aline.

Man roser Din Skønhed, men man beklager sig over Din Strenghed. Alle Folk siger, hvor er hun ikke smuk! men de siger tillige, hvor er hun ikke grusom! dersom Klogskab er en af vores første Pligter, min Datter! saa har vi alle Uret i at forjage Mandfolkene fra os. Hvad Magt havde vi vel uden dem? Mandfolkene allene opretter os Templer, hvorfor skal vi da bringe dem til Fortvivlelse. Saadanne Exempler har jeg ikke givet Dig.

Arsene.

Om jeg skal sige sandt, saa er denne Mængde Elskere en Hinder i mit Livs Lyksalighed.

Aline.

Du sætter mig i Forundring. De holder Dig jo med Selskab, og fordriver Dig Tiden paa en angennem Maade.

Arsene

Arsene.

Ikke for mig.

Uline.

Men i Sandhed, Du synes at være bedrøvet.

Arsene.

Det er sandt. Tiden falder mig lang.

Uline.

Riærlighed er Tidsfordriv, som overgaaer alting, hvad nytter det Dig, at være ung og smuk? træt af at behage, og uden at kunde elske, fortærrer Du Dit kolde Hjerte af bare Vergrelse over at Du ikke kan finde noget elskværdigt.

Arsene. (forbittret)

Mandsfolkene ere Uhyre i mine Øine, en Alcindor — ah hvor afskyelig er han mig.

Uline.

Hvad har han da gjort for at være saa strafværdig.

Arsene.

Ønsker De i Sandhed at giøre mig lykkelig.

Uline.

Jeg ønsker og lover det.

Arsene.

Nu vel —

Uline.

Aline.

Åbn Dit Hjerte, og haab frit alting af
Aline.

Arsene.

Udfrie mig da fra dette bedrøvede Opholds-
sted, og bring mig i den overnaturlige Lustfreds.
Vis mig Deres prægtige Hof, denne lykkelige Til-
flugt for alle Yndigheder, der, hvor alle Døfter
strax opfyldes, hvor Skønheden er endnu mere
glimrende, - og hersker altid uden at forsvinde; ja,
hvor Silpher og Aander stedse tilbede Dem.

Aline, (sagte.)

Endelig kom det dertil.

Arsene.

Dette er mit eeneste Forlangende.

Aline, (sagte.)

Hun vil endog deele min Magt; hendes
Hovmod vil beherske alting.

Arsene.

Jeg kan ikke overtale mig til at regieres af
en Elsker. Jeg elsker Frihed, og at være den
Ypperste, er al min Lust. Tillad mig —

Aline, (sagte.)

Hun bringer mig til det yderste. (høit.)
Jeg tillader det; men om Du bliver ul lykkelig, da
er det Din egen Billie, betænk det vel.

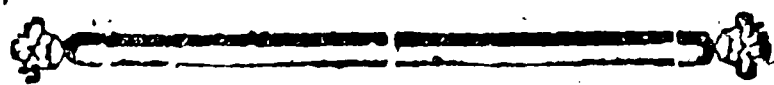
Arsene,

Arsene.

Min Beslutning er uforanderlig.

Aline.

Bliv da Herskerinde i mine Stater; men betænk noie, at naar Du gjør dette Valg, da tierer jeg Dig for sidste Gang. Du veed ikke selv hvortil dette Dufte bringer Dig; men gjør Dig færdig og tag Afsked herfra, om kort Tid skal jeg igien være hos Dig.

Femte Scene.

Arsene.

A r i a.

Hvem kan vel nyde mere Ere,
Jeg Jorden for min Fod skal see,
Jeg over Jordenen skal være,
Jeg skal beherske Himlene.
Min Vælde bliver uden Lige;
Men hvad som meest mig smigre kan,
Er Hærligheden at befrige
Og daare Elskeres Forstand.

Ere=

Tredie Act.

(Theatret forestiller en prægtig illumineret Have. Man
seer paa den venstre Side af Acteurerne en Hule luk-
ket med et Gitterværk.)

Første Scene.

Arsene.

Obligat Recitativ.

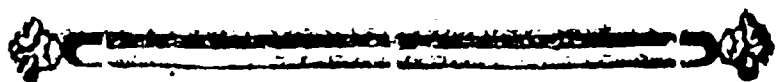
Naturen her for Konsten vige maae,
En Bolig Guder værdig!
Du Sted, hvor Flora al sin Pragt forøder!
Du stille Bæk, som med en sagte Susen løber
Blandt tusend Blomsters Pragt i Græsset om!
Du kun mit Syn fortæller;
Mit Hierte ligegyldigt er.
Jeg en uroelig Længsel finder,
Blandt tauske Skygger jeg forgæves Til-
flugt søger,
Mit Hierte følesløst kun der sin Sorg forøger.

E

Aria.

A r i a.

Min Siæl urdelig nyder
 Den Lykke, som jeg bær.
 Mig alle her adlyder,
 Men jeg dog Slave 'er.
 Mit Hierte meer attraaer,
 Det bange Slag kun slaaer,
 Beflemmt det siger mig:
 Du er ei lykkelig.

Anden Scene.

Arsene, Eugenie (der ved Slutningen af forrige
 Arie kommer ind og giver Agt paa Arsene.)

Arsene.

Hvor maae ikke min Afreise smerte Alcin-
 dor. Ah han er nok straffet.

Eugenie.

Madame

Arsene.

Jeg overlader ham til hans Nag og Be-
 drøvelse.

Eugenie.

Eugenie.

De sukker?

Arsene.

Nei, nu hader jeg ham først retskaffen.

Eugenie.

De søger Genlighed og unddrager sig for vores Bestræbelser efter at fornøie Dem?

Arsene.

Ja! lad mig dog et Dieblis faae Lov at drage frisk Lust.

Eugenie.

Deres Befymring foruroeliger mig. De anseer alting med ligegyldige Dine.

Arsene.

Ah nei! Jeg har seet disse store Buegange, alle disse Bandsald, Dyrehaver, og prægtige Luststeder; Jeg har jo seet alle Mariteterne paa dette prægtige Slot, og fundet dem alle temmelig smukke, men altid at see det samme, bestandig og bestandig . . .

Eugenie.

Befael da Madame, at vi kan afveyle Deres Fornøielse.

Arsene, (ligegyldig.)

Ja! forandre dem.

Eugenie.

Hvad befaler De da for nogen?

Arsene.

Det veed jeg ikke.

Eugenie.

Hvømed kan man opvarte Dem?

Arsene, (sagte.)

Har man vel nogentid seet saadan en Dristighed.

Eugenie.

Vores Nidkerhed for Deres Befaling og vores Hengivenhed

Arsene, (med Brede.)

Den kan De spare.

Eugenie.

Vores Erbødighed.

Arsene, (utaalmodig.)

Deres Erbødighed er mig fædsommelig.

Eugenie.

Hvad befaler De da?

Arsene, (stolt.)

Alt man adlyder mig.

Eugenie.

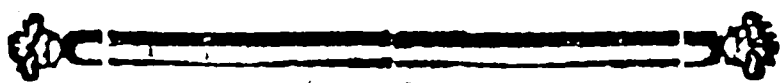
Besael da! Alting er færdig til at opvarte Dem.

Arsene, (sagte.)

Jeg vil ikke tænke meer paa ham; jeg vil udslutte ham af min Hukommelse, det er ham
Straf

Straf nok. (hvit.) Jeg vil see en Dans . . . nei,
lad dem heller synge.

Tredie Scene.

Arsene, Eugenie, Nympher (som synge et Chor.)

Vores smukke Herskerinde

Med fortryllet Magt kan vinde

Alles Agt og Kjærlighed.

Vi ansee det for vor Lykke

Om vi med vor Sang udtrykke

Vore Hjerters Nidkærlighed.

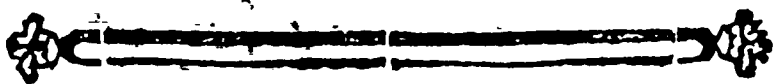
Vores smukke Herskerinde

Med fortryllet Magt kan vinde

Alles Agt og Kjærlighed.

Arsene, (afbryder Musiquen.)

Det er nok; De kan gaae bort.

Fjerde Scene.

Arsene, Eugenie.

Arsene.

Hvad! har man her ingen andre til at synge end Truentimmer? Er her ingen Mandfolk? Hvilken gruelig Rædsommelighed! Jeg fornøier mig at ansees som Dronning: Men hvortil nytter denne Bærdighed, uden Undersaatter? Der som Skønhed giver et uindskrænket Herredømme, da er det Mandfolkene allene, som føler dens Magt. De ere alle fødte til at bære Lænker; Det er deres Skæbne og deres Pligt. Vi ønske at see dem, for at foragte dem.

Eugenie.

Dette Rion er forjaget her fra Hoffet.

Arsene.

Men er der da ingen Silpher, ingen Almander? Besael paa mine Begne

Eugenie.

Deres Befalning kan intet udrette. Disse overnaturlige Bæfener ere alt for vel tilfreds i deres Lustkreds, og foragter jordiske Skønheder.

Arsene.

Saa meget desværre for dem. Jeg troer vi ere alle Dage ligesaa gode, som de. Her kan man ligesaa gierne regiere over Støtter. Jeg
seer

seer een derhenne midt i Haven; hun synes med
Foragt at træde Hierter, en Bue og senderbrudte
Pile under Fodderne. Hendes Mine er stolt.

Eugenie.

Hun kan strax tale: med et Diekast kan
De gjøre hende levende.

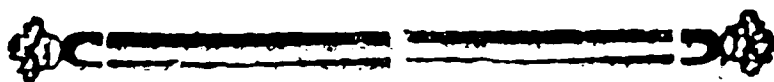
Arsene, (til Støtten.)

Rev op! om det er mueligt.

Eugenie.

De befaler og Marmor selv oplives.

(Støtten forvandles til et ungt Fruentimmer, som efter-
haanden bliver levende.)

Femte Scene.

Arsene, Myris, Eugenie.

Myris.

Obligat Recitativ.

Hvad Lyd mit Die blender;

Er det mig selv? Jeg taler... tænker!

Jeg Dagens Straaler atter seer!

Hvad Guds Magt har mig min første Skab-
ning givet!

Jeg føler Hjertet i min Barm at slaae ;
 Jeg Siælens Virkning kiender,
 Ved denne samme Fryd den i mit Bryst
 optænder.

A r i a.

Jeg alt foragtede,
 Jeg ingen Elsker hørte,
 Mig fordum intet rørte,
 Min Lyst var Flygtighed.
 En ukendt Følelse
 Min kolde Barm opliver,
 Min Siæl forvandlet bliver,
 Den føler Kiærlighed.

Arsene.

Den føler Kiærlighed!

Eugenie.

Hvad for et Ord lod hun falde!

Arsene.

Hun er neppe endnu 15 Aar.

Myris.

Jeg seer ung ud, men jeg er over hundrede
 Aar.

Arsene.

Hundrede Aar!

Myris.

Myris.

Ja! tilforn var mit Hierte utæmt, og jeg har spildt kostbare Dieblig. Jeg erindrer mig i min Ungdom, at en Fee, som elskede mig overmaade, meddeelte mig den Gave at behage alle. Jeg besad Yndighed, Forstand, Skionhed og den Kunst at indtage. Men jeg skulde elske.

Arsene.

Og Deres Hierte fælte?

Myris.

Nei tværtimod; Jeg elskte ingen uden mig selv, jeg hadede mine Tilbedere, og gjorde mig en Fornøielse af at forvolde dem Smerte, til Straf blev jeg forvandlet til Steen.

Arsene.

De sætter mig i en Forundring

Myris.

Man satte en Tid for min Forvandling. Man sagde mig, at en Skionhed, som endnu var mere stolt end jeg, skulde igien gøre mig levende; og jeg skylder Dem dette lykkelige Dieblig. De seer mig under min første Skikkelse, jeg befinder mig nu igien i mit femtende Aar. Jeg begynder i Dag mit Liv, og jeg lover at anvende min Tid vel. Lev vel, Madame, lev vel, jeg takker Dem; jeg finder et sødt Haab opstiger i mit Hierte, og jeg løber derhen, hvor Lyksalighed

venter mig; De kan imidlertid stille Dem op til
Stads her i Haven i mit Sted.

(visende paa Picdestallet og gaar.)

Eugenie, (til Arsene.)

De synes at være uroelig.

Arsene, (sagte.)

Jeg føler en Skræk

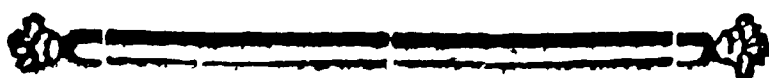
Eugenie.

Behag Madame

Arsene, (utaalmodig.)

Endnu? Ah lad mig være allene.

(Eugenie gaar.)

Siette Scene.

Arsene, (allene.)

Hvorledes? er da Kierlighed saa stort et
Gode, at man maae elske, for at være lykkelig.
Grusomme Kierlighed, skal jeg underkaste mig
din Magt? Men hvem kan vel fortiene
mit Valg?

Sh.

Syvende Scene.

Aline, Arsene.

Aline.

Endelig Arsene haaber jeg Du er fornoiet.

Arsene, (bedrøvet.)

Oh ja, ret overmaade.

Aline.

Altting paa dette Sted ærer Dig, og følger
Din uindskrænkede Villie, (spodst) Du regierer.

Arsene.

Ja. (sagte) Jeg maae skiule min Be-
døvelse.

Aline.

Men hvad fattes Dig, Du sukker jo endnu?

Arsene.

Det er af Medlidenhed over den stakkels
Alcindor. Jeg maae beklage ham, han har
mistet det, han elskede, han har tabt i mig alt
hvad der var ham kjær, og endskjønt han havde
fornærmet mig ved sin Tale, saa svæver han dog
for mine Tanker. Forbittrelse er et Kiendetegn
paa Kiærlighed. Det kostede ham den grueligste
Smerte at elske mig uden Haab; thi han kan
ikke smigre sig med at jeg elsker ham. Jeg kan
ikke andet end beklage hans Skæbne; thi jeg vil
sikert forpøide hans Død.

Aline.

Aline.

Giv Dig tilfreds, jeg skal bringe ham til-
rette igien, ved en overnaturlig Magt skal han
forglemme de Smerter, Du forvolder ham, og
maaskee komme saa vidt, at han kan hade Dig.

Arsene, (med Bevægelse.)

Han hade mig? Alcindor!

Aline.

Hvad kan det skade.

Arsene.

Han skulde kunne forglemme alle sine Gæ-
der nei aldrig!

Aline.

Hans eget Vel vil lære ham det.

Arsene.

Jeg kender ham. . . Der er ingen Magt. . .
Nei, det er forgæves at haabe.

Aline.

Seer Du denne sorte Hule? Det er der
at den bedrøvelige Eiegenldighed sukker misfornøiet
med sig selv. Dette Uhyre havde ødelagt al
Fenighed i Verden, havde udslukket denne reene
Lue, som er Siælen i Naturen. En nærtig
Gud straffede hende, og frelste Menneskene. Han
fordømte hende til en ævig Rædsommelighed, og
indsluttede hende i denne mørke Hule. Naar en
ulykkelig Elsker kan komme ind i denne hæslige
Boelig, saa finder han et Middel for alle sine
Smerte

Arsene, (forvirret.)

Uline.

(Hun rører Arsene med sin Grof.)

Arsenē.

Arsène, Aliné, Alcindor.

Verzet.

Alcindor.

Friede kom og skienk mit Sierte

Koe og Eiegenldighed.

Friede lindre fan min Smerte,

Dg forjage Kiærlighed.

Mrs.

Arsene.

Frihed ønsker han sit Hierte,
 Roe og Eiegyldighed;
 Han alt kædes ved sin Smerte
 Og forjager Kiærlighed.

Aline.

Frihed skænkes skal Dit Hierte,
 Roe og Eiegyldighed.
 Frihed lindre skal Din Smerte,
 Og forjage Kiærlighed.

Alcindor.

Jeg forstilt Koldsindig var;
 Sukkende jeg Glæde vüiste;
 Skulte Lænker Hiertet bar
 Og Arsenes Skönhed priste;
 Denne List jeg nu fortryder!

Arsene.

Jeg endnu hans Elskov nyder!...

Alcindor.

Hvis den Grumme saae min Qual,
 Men hun den ei kiende skal.....

Arsene.

Arsene.

Mine Taarer vidne skal
Jeg bevæges ved hans Qual.

Alcindor.

Mig skal Sorg og Nag fortære,
Jeg vil ei beklage mig;
Mine Ønsker kun skal være!
Bliv Arsene lykkelig.

Arsene.

Al! Arsene lykkelig,
Og hvordan kan hun det være.

Alcindor, Aline, Arsene, à 3.
Friede, &c. D. C.

Aline.

Obligat Recitativ.

O Eieghyldigheds Gudinde,
Du, hvis Koldsyndighed udslukker alle Følelser,
Lad en bedrøvet Elsker finde
Din Magt mod sine Lidelser.

Alcindor paakalder din Magt ved min Røst.
(Dørrene til Hulen aabne sig) Hun hører mig; Hu-
len er aabnet, kom.

Alcin-

Alcindor.

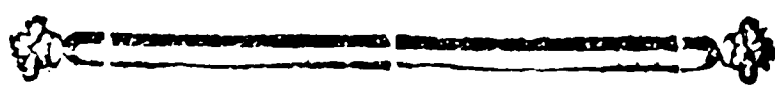
Jeg iiler at befrie mig fra mine Bænker.

Arsene.

Hold inde.

Alcindor.

Hvad hører jeg.

Tiende Scene.

Aline, Arsene, Alcindor, Draclet,
(som ikke sees.)

Draclet.

Hold inde Forvorne, Du vilde vanhellige min Boelig. Skæbnen forbyder mig at udsukke Din Kiærlighed, men vil at jeg skal forkynde Dig det Tilkommende. En ung Skienhed, som er mindre stolt og meere elskværdig, bereder Dig en roelig Enkelsalighed; og et Hierte, som Kiærlighed alene har dannet for Dig, skal antage Dine Bønner og belønne dem.

(Dørrene lukkes, Arsene er forvirret; Alcindor ubevægelig betragter Arsene og sukker.)

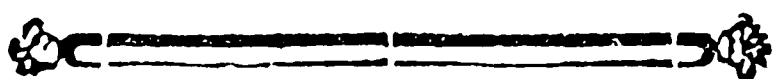
Arsene, (sagte.)

Min Skæbne er utaalelig.

Aline.

Aline, (giver Agt paa Arsene.)

Hun er nedslaaet, en anden og meere grusom Prøve vil snart giøre Alcindor elsket. (Høit i det hun fører Alcindor ud) Gaae og følg Din Skæbne.

Ellevte Scene.

Arsene (alene.)

Hvad har jeg gjort? Er jeg vel bleven meere lykkelig. Grusomme Aline! Ah tag Dine Begjærninger tilbage. Saa var dette da Virkningen af Din Gunst! Nei, nei hun har aldrig elsket mig. Hun siger mig imod i alt hvad jeg falder paa, og hendes Haardhed forfølger mig endog saa vidt, at hun vil berøve mig Alcindors Hierte. Kan det ikke være hende ligemeget, enten han elsker mig eller ikke? Gier hun sig maaskee en Lyst af at plage mig? Han forlade mig? Han skal elske en anden? Hvilke Følelser bemestre sig min Siæl! O Gud, saa føler da mit Hierte for første Gang den grusomme Misundelse, og det uden at elske? Men hvad ønsker jeg? Jeg er alene, langt fra alle Dine, jeg vil flue; Jeg vil forlade Denne forhadte Boelig.

Fjerde Act.

(Theatret forestiller en aruelig Udørken fuld med Klipper,
hvorfra styrter Bandsald. Midt for er en tyk
Skov, med en Kuldsvier-Hytte.)

Første Scene.

Obligat Recitativ.

Ursene.

Hvor er jeg hvilket grusomt Mærke

Jeg Ulyksalige, hvor skal jeg Tilflugt finde

Jeg Stormen suse hør og Torden knager

Min Skræk betager mig.

Kun Lynild denne fæle Nat oplyser.

Jeg overalt Afgrunden for mig seer,

Naturen selv forgaaer.

Aline Ah tilgiv

Hvert Skridt med Døden truer

Forgiæves jeg mig Haab om Redning gjør.

(Torden slaaer ned i et Træ.)

Ah Himmel hielp.

(Hun falder paa Knæ, bedækker sit Ansigt med en Haand og strækker den anden mod Himmelen. Uveiret stiller sig efterhaanden.)

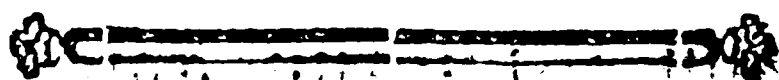
(Efter en lang Tausched.)

Jeg doer af Frygt og Smerte !

Alline ! Du forlader mig.

Fortvivlet jeg mit Liv her ende maae,

Ah! er der ingen Hielp at faae?

Anden Scene.

Claus, (syngende uden at sees.)

Arsene, (efter Ritornellen.)

Jeg hører . . . jeg seer nogen komme.

Claus, (syngende med en Lygte i den ene Haand og en Riép i den anden.)

D u e t

Lorden er det beste Veir;

Thi det skaffer gode Druer.

Jeg for ingen Ting mig gruer,
Naar min Viin kun ægte er.

Arsene.

Jeg forgaaer af Ængstelse,
Hielp mig Ulyksalige.

Claus.

Viinen giver nye Kræfter,
Den mig lætter alt Besvær,
Rigdom jeg ei tragter efter,
Naar min Viin kun ægte er.

Hei! Hvem er der? Hvad seer jeg? Det
er et Fruentimmer.

Arsene.

Ah! Hvem Du endog er, saa hav Med-
lidenhed med min Smerte. Ulykken forfølger
mig overalt! Jeg er saa udmattet
forvildet Jeg veed ikke hvor jeg skal
tilbringe Natten.

Claus, (bessuer hende).

Natten! Ei for Pokker i min Hytte. Det
er en lystig lille Ting, hun seer brav nok ud.
Giv Jer tilfreds. (sagte) Det var ævig Glæde,

at

at hun skulde gaae her i Nat og ædes op af Ulve
og Børne. (høit) Jeg har kun en Hytte, men
J skal faae en god Seng hos mig.

Arsene.

Denne Belgierning skal vist ikke blive ube-
lønnnet. J kan forlade Jer paa min Erkiendt-
lighed.

Claus.

Den staaer jeg og min Liid til, men sig
mig dog eengang, hvad har J her i denne Udør-
ken at bestille, og det saa udmajet som J er.
Hvad Pokker har stukket Jer, at løbe omkring
paa denne Tid om Natten, ganske alene til
Guds; Der seer J mit Huus henne i Skoven.
Giv mig Jer Haand min Høne. Jeg skal be-
værte Jer saa godt som jeg kan. Jeg har Flesk
og Æg i Huset, jeg bilder mig ind at alle Kvind-
folk kan lave en Mund fuld Mad; saa behøver
vi ikke at sulte. Men jeg har kun een Seng,
det er Ulykken. Hvad siger J der-
til? Hvad fattes Jer dog. Jeg byder
Jer alt hvad jeg har, og det af et godt Hierte
uden Omstændigheder.

Arsene.

J kunde troe det er affkynligt.

D 3

Claus.

Claus.

Vi skal ret spise tilgavns. Jeg er en lystig Broder, og skændt jeg er kun Kulsvier, saa er jeg dog altid glad, ogsaa fornøiet, som om jeg eiede hele Verden. Den eneste Hierte-Sorg jeg har, er, at jeg har mistet min Kone, Min stakkels Maren . . . Det var en brav Kone. Jeg holdt og retsskaffen af hende. Men seer I vel, hun vidste det ogsaa, og derfor var hun ofte forrykt i Hovedet, og vendte op og ned paa Huset, naar hun blev arrig; Jeg taaler ikke gierne Modsigelse; Man maae omgaaes mig med Lemfældighed, thi jeg er fort for Hovedet, og blir sommetider vreed, uden at jeg selv veed hvorover. Men altid at være Herre er min Lyst. Jeg kan ogsaa overalt ikke lide, at nogen og i sær min Kone, skal glemme den Verbødighed, man er mig skyldig.

Mrsene, (sagte.)

Hvor er han utaalelig!

Claus.

Stakkels Kone! Hun døde af Vergrelse, og det bare for at giøre mig Fortrød. (lystig) Men naar jeg seer Jer, kan jeg let glemme mit Tab. I staaer mig ret godt an.

Mrs

Arsene.

O Himmel! Hvilken Fare! . . .

Claus.

Gjør kun ingen Krumspring, vi kan jo gjøre det af med det Gode. J er forvildet, jeg har hiemme her, og selvfølgelig bør J overgive Jer til mig.

Arsene.

Hvem jeg! overgive mig?

Claus.

Er J gift?

Arsene.

Og hvad da?

Claus.

Naa, naa, tael lidt meere høflig, om J vil have at jeg skal være Jer Mand.

Arsene.

Saa dybt maae jeg see mig fornødret!

Claus.

J seer mig saa Spansk ud. Jeg kan for min Død ikke lide storagtige Folk. Staaer det Jer maaskee ikke an at gifte Jer med mig.

Arsene:

Nei aldeles ikke.

Claus:

Nu vel da, saa kan I blive min Koffe-
pige.

Arsene.

Jeres Pige!

Claus:

Ei men! en af Delene. I kan selv væl-
ge, hvad der staaer Jer best an. Jeg twinger
Jer ikke, men I maae giøre Gavn for Jer
Føde.

Arsene.

I Sandhed I er ret-uhøflig.

Claus.

Jeg er saa høflig som nogen anden ærlig
Kulsvier.

A. r. k. a.

Jeg er from, naar man mig foier,

Det i Sielen mig fornoier.

Jeg af heele Verden leer,

Naar man mod mig høflig er.

Man i min Person maae see

Herren og Kulsviere.

Men,

Men, naar man mig vil modsiges,
Torden, Lynild, Storm, maae vige,
For min Brede og min Harm.
Alt maae falde for min Arm.

Arsene.

Kan vel nogen være meer dyndristig.

Claus.

Hæ! hvad befaler! suurmuler J? Jeg
troer J har Indbildninger om Jer selv. Ei
dersom jeg ikke staaer Jer an, saa kan J frit
gaae, jeg skal ikke falde Jer besværlig; Farvel,
god roelig Nat, god Nat.

Arsene.

Ach! hør dog!

Claus.

Ei nei! Hvorfor? Jeg er Jer til Be-
svær.

Arsene.

Bliv dog. (sagte) Hvad siger jeg.

Claus.

Nu vel, gjør Ende paa Sagen. Jeg
er dog ikke saa grov, som Ulvene og Bjørnene.

Arsene.

Jeg vil følge Jer.

Claus.

Ah nu blir I ydmyg. Al Hovmod gir
 Krieb, naar man er bange. (han kalder) Hei Jochum!
 Peer! Lars! Jesper! (til Arsene) Det er
 mine Tieneste-Folk, jeg vil have at de skal see
 Jer, og bevise Jer den Ære, I tilkommer. Hei
 da! Jochum! Peer! . . . der kommer in-
 gen . . . De Bengler bliver længe borte, jeg
 skal ogsaa smøre dem.

Tredie Scene.

Arsene , Claus , Jochum , Peer ,
 Lars , Jesper.

Jochum.

Her er jeg.

Peer.

Nu kommer jeg.

Lars.

Hvad vil I?

Jesper.

Hvad befaler Husbond.

Claus.

Claus.

Hvorfor kommer I Slynkler ikke strax.
Jeg maae dog eengang først eller sidst brække
Halsen paa et par af Jer, ellers gior I ikke
godt.

Arsene.

Ah! hvilket Menneske!

Claus.

Lav Aftens-Maden til.

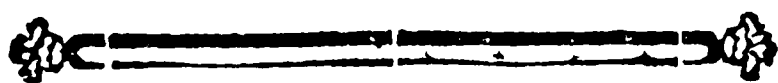
Jochum.

Den skal strax være færdig.

Claus.

Hvad, er den ikke færdig endnu? I vidste
jo jeg skulde have Mad, naar jeg kom; Skynd
Jer og dæk op for denne Madame, vær høflig
mod hende. Hun skal være min anden Kone.

(de gaae.)

Fjerde Scene.

Claus, Arsene.

Claus.

Indtil Maden blir færdig kan Du hvile
Dig lidt her! Her er frie Lust! Det er godt
Væir.

Arsene.

Arsene.

Dersom I vilde have den Høflighed at
høre mig

Claus.

Hvad er der? Hurtig! gjør Ende derpaa.

Arsene.

I veed ikke min Stand, min Herkomst,
jeg er

Claus.

I er smuk og det er nok for mig.

Arsene.

Jeg er opdraget ved Alines Hof.

Claus.

Aline her og Aline der, det er lige godt....

Arsene.

Men

Claus.

Nu da?

Arsene.

Vil I da uden at kiende mig

Claus.

Ah det gjør intet til Sagen, naar vi har
holdt Bryllup, saa skal vi gjøre Bekendskab
sammen.

Duet.

D u e t.

Arsene.

Af lad min Sorg Dit Hierte røre,
 Hav Medynk med min grumme Plage!
 En ædelmodig Siæl
 Opofrer sig for andres Vel,
 Og kan en dydig Glæde smage.
 Af om Du elsker mig.

Claus.

Ja vist, jeg elsker Dig,
 Naar Du min Elskov kun vil høre,
 Da volder jeg Dig ingen Plage.
 En ædelmodig Siæl
 Forglemmer ei sit eget Vel
 Og kan dog dydig Glæde smage.

Arsene.

(med megen Tilbageholdenhed.)

Det er alene Kiærlighed og ikke Magt, der
 kan overvinde mit Kiøns Stoltthed. En Elsker
 maae bede og ikke befale. Han maae vide med
 Tiden ved Ærbødighed og Føielighed at over-
 vinde

vinde Hjertet. Jeg kan love Jer alting af Jeres
Høflighed for mig, og maaſkee

Claus.

Jeg! jeg ſkulde give mig til at elſke og
ſukke ſom en Nar! Her engang, troer Du vel,
at alle diſſe Vndigheder, ſom gier Dig ſaa ſmuk,
ſaa indbildſk Siig mig, troer Du, at
de ere ſkabte for Dig. Du tar feil mit Barn,
det er for Mandfolkene. Jeg troer, at jeg er en
Mandſperson, ſølgelig har jeg Rettigheder. Du
maaſe ikke giøre ſaa mange Hiftorier. Kom Du,
min Dronning, friſk Mod, ingen Sorg meer;
kom og omfavn mig engang; Men hvad fattes
Dig? Stakkels Barn hun faaer ondt.

Arsene, (forſkrækket.)
Træthed; Angelt

Claus.

Arme Pige, hun er næſten beſvimeret, ſæt
Dig ned. (han fører hende til en Græsbenk) Søg at
komme til Dig ſelv.

Arsene.

Ah! jeg kan ikke meere

Claus, (ſagte.)

Hendes Tilſtand ſkier mig i Siælen. (høit)
Nu vel Du ſkal regiere alting i mit
Huus

Huus Jeg svær Dig til, at jeg skal
altid have Godhed for Dig. - Fat Mod
Jeg skal hente nogen der kan hjælpe Dig til rette.

(Han løber til Hytten.)

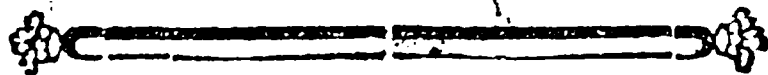
Femte Scene.

Arsene.

Jeg bør ikke beklage mig over min Skieb-
ne, jeg har fortient den. Jeg vidste forud hvad
jeg havde at frygte. Jeg trodsede alting. Jeg
har forvoldt mig selv al denne Ulykke ved at for-
kaste en øm Elfers Kiærlighed. Jeg selv har
med alle Kræfter sat mig imod min Lyksalighed.
Jeg har tabt alting. Hvad har jeg gjort. Ah
mine Dine aabne sig for sigdig (hun staaer op)
Men kan jeg ikke undløbe fra denne Uderken?
Jeg vil see her vil jeg søge
(hun stiger op paa en Klippe og seer sig om) Der er
ingen Udgang. Himmel! jeg forgaaer, min
nedslagne Siæl Ah Allcindor, Dig,
Din Kiærlighed har jeg fornærmet Men
Du er meer end nok hævnnet ved min Fortrødelse.
Ja jeg elskede Dig En affkøelig Stolt-
hed imodsaagde mit Hierte; Men hvad Raad
Skal

Skal jeg følge min bedrøvelige Skiebne? Ah,
Døden allene er det Haab, jeg har tilovers.

(Hun hælder sig op til en Klippe og falder i Afsmagt.)

Siette og sidste Scene.

(I det samme forvandles Theatret til en stor og prægtig
Sal, udsiret med Bæstons og Blomster-Krandse,
og bereed til en Fest. Arsene befinder sig paa en
riig Canopee.)

Arsene, Aline, Alcindor, Artur,
Riddere og Damer.

Alcindor, (løber for at kaste sig for
Arsenes Fødder.)

Antag en Elfers Hierte, som tilbeder
Dem.

Aline.
Styr Dem. Det er endnu ikke

(Hun holder ham tilbage og befaler ham at forblive ved
det nederste af Theatret. Arsene kommer lidt efter
lidt til sig selv igjen, imedens man sagte synger
Choret.)

Chor af Riddere og Damer.

Hymen, Glæde, Kiærlighed,
Sig paa denne Dag foreene.

Alcin.

Alcindors Lykhalighed,
 Skal stadfæstes af Arsene.
 Glæden skal hans Siæl oplive,

(Arsene begynder at komme sig.)

Hymen Lykken fæste skal,
 Kierlighed en Fryd skal give,
 Som kan veie mod hans Qual.

Arsene.

Er det en Drem. Hvor er jeg! Hvad
 seer jeg, for hvem er denne Pragt, denne Sang,
 og denne Glæde.

Aline.

For Alcindor. Han gifter sig.

Arsene.

O Himmel! Alcindor! Han! . . . (sagte)
 Jeg fortvivler!

Aline.

Undskyld, om jeg for et Dieblis har bragt
 Dem hid fra et behageligere Sted, hvor alle
 Onsker strax opfyldes, men De bør bæere Alcin-
 dors

dors Bryllup med Deres Nærværelse. En Kulsvier sukker over Deres Bortgang, men De skal snart igien kunde stille hans Længsel. I Morgen eller endnu i Aften kan De atter være frie.

Arsene.

De nedtrykker mig aldeles. Ah er det mueligt, at Deres Hierte kan fornøie sig over min Ulykke, hav dog Medlidenhed Dersom jeg tilforn var stolt og besalende, saa fortryder jeg det nu, uden at troe mig derved fornødret. Siælen opløster sig, naar den tilstaaer sine Feil.

Aline.

Dette er en ædel Stolthed, al anden leder paa Afveie og gjør os foragtelige. Men tag dog Deel i Alcindors, denne foragtede Elffers Lykke.

Arsene.

Spar mig, jeg beder. Jeg har fortient hans Had. Jeg vil quæle min Smerte uden at beklage mig. (til Alcindor.) Ah dersom den, De elsker, har et Hierte, som ligner mit, saa vil
De

De ikke savne Arsene. Lev lykkelig og beklag
min Vanhæld.

Uline, (til Arsene.)

Jeg har skaffet ham en deilig Brud, som
er yndig og uskyldig; Hun er behagelig, søm,
angenem og forekommende. Ærbødighed pryder
i sær denne Skønhed.

Arsene.

Jeg maa se hende. Jeg troer jeg har
Mod nok dertil. (til Uline) Jeg vil formane hende
til at lære at kjende den Lykke at besidde et
Hjerte som Alcindors. Jeg har med Stolt-
hed foragtet hans Kjærlighed. Jeg vil under-
vise hende ved min Bildfarelse. Kan vel nogen
fortjene at elskes høiere end han? Ah elsk ham
stedse ligesaa høit som jeg gjør.

(Dette sidste siger hun med en sødere Stemme, og
føler sin Forvirring og sine Taarer i Ulines
Varin. Stiden til Alcindor.

Elsk hende, min Herre! Jeg har alt
forvel fortient det. Har jeg vel ret til at mis-
unde hende denne Lykke. Ah Alcindor, min
Forsængelighed

Alcindor.

Hvilken Forandring !

Uline, (med Hæftighed.)

Det er Dig selv, som han ægter.

(til Alcindor.)

Ja ! der er hun, denne unge Skønhed, dette
ømme og ædle Hierte. Hendes Forandring var
Draclets Meening. Vær lykkelige ved Eders
Følelser, I har intet meer at befrygte.. (til Arsene)
Du beskyldte mig for en uretfærdig Stræng-
hed; Jeg prøvede Dig, for at gjøre Din Lyksalighed.

Arsene, (med Forundring og Glæde.)

Hvad hører jeg?

Alcindor.

Ah ! Elskværdige Arsene kan De vel til-
give at jeg har fornærmet Dem. Mit Hierte
modsagde mig selv, da jeg gjorde det. Ah af-
flaae ikke mine Ønsker, og hør endelig engang
mine Sukke Det er for
Deres Fødder

Arsene.

Arsene , (løfter ham op.)

Vær stedse min Herte. Jeg hører Dem til, og jeg føler et nyt Liv. Jeg troede at være meer end et Menneske; hvilken Forblindelse! Kiærlighed manglede mig, og De allene har lært mig at kiende den.

Allie.

Dit Hierte manglede intet, uden at vilde, og at Alcindor skulde behage Dig. Lad os altid overveie Følgerne af en Sag, for at udvælge det tienligste, uden at overgive os til en uforsigtig Tænkemaade. Lad os stedse erindre, at en Viis har sagt: Intet er farligere end at forlade godt for at faae bedre.

E h o r.

Lynd for stedse Eders Lykke
Udi Fred og Roelighed.
Amors største Mesterstykke
Er en om Bestandighed.

Arsene.

Rigdom, Bælde, Magt og Ære,
 Ikke vækker mit Begiær.
 Naar Dit Hierte mit maae være
 Kiærlighed en Belyst er.

Chor.

Lyk for stedse, ic.

Alcindor.

Lykkelig ved min Arsene
 Hør mit Hierte hende til.
 Hendes Venskab at fortiene
 Al min Omhue blive vil.

Arsene og Alcindor. (Begge.)

Ei nogen Lykke veier
 Mod den Fornøielse
 To omme Hierter eier,
 Som Elskov samlede.

Chor.

C h o r.

Myd for stedse denne Lykke,

Udi Fred og Roelighed.

Amors største Mesterstykke

Er en om Bestandighed.

(Dands af Riddere og Damer.)

E n d e.

1900

1900

1900

1900

1900

1900

(1900)

1900

Ringen

og

Forpagteren,

et Singspille

i tre Acter.

Oversat af det Franske og

tilligeme Musik

af

Charlotta Dorothea Biehl.

Personerne:

Kongen.

Lurevel.

En Hofmand.

Richard, Forpagteren. Opsynsmand over Skovfogderne
og Jennys Elsker.

Richards Moder.

Mally, Richards Søster.

Jenny, Richards Kæreste.

Rustaut,

Charlot,

Miraut,

} Skovfogder.

Skuepladsen er i England.

Kongen
og
Forpagteren.

Første Act.

Første Scene.

Skuepladsen forestiller en Skov; Træerne staae ikke ordentlige, men ere adspredte hid og did.

Richard (allene.)

Aria.

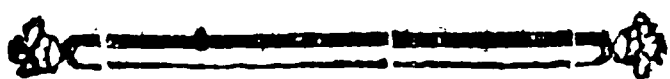
Jeg ei eenig med mig bliver;
Jeg ved tvende Bete stacer;
Et Saar mig dette Vanhæld giver,
Som end Døden overgaaer.

Hvorhen endog jeg Diet vender,
Et Rov for Sorrigs hvasse Tand,
Af Sielens Følelser jeg kiender
Den vælge vil, men ikke kan.

Jeg ei eenig med mig bliver;
Jeg ved tvende Veie staaer;
Et Saar mig dette Banhæld giver,
Som end Døden overgaaer.
End om jeg gif — Nei — Tvivl mig frænker!
Hvad tvivle? nei; den svinder hen;
Thi alt for tunge er dens Lænker,
Jeg iler strax herfra — hvorhen?
Jeg ei eenig er ic.

(Mod Enden af Arien kommer de tre Skovfogder ind; de har Glinter i Armen, og ere alle eens klædte, undtagen at Richards Klæder viser, at han er lidet fornemmere.)

Anden Scene.

Richard, de tre Skovfogder.

Richard, (fortræden.)

Hvad er Klokken?

Rustaut.

Rustaut.

Klokken er Sex.

Richard.

Er Kongen endnu paa Jagt?

Miraut.

Det veed jeg ikke.

Richard.

Det var ham jeg talte til, og ikke Dig,
hvorfor skal Du da sere Ordet for ham?

Miraut.

Men jeg har ei —

Richard.

Lie stille! og gjør mig ikke Hovedet kruset,
det raader jeg Eder; thi det staaer just i et
Hjørne til at kunde faae det let.

Rustaut.

Hillesskam! hvad Du er fort. anbunden i
Dag!

Richard.

Det har jeg gode Grunde til; Lad mig
derfor være med Fred. Men har Du seet
Kongen?

Rustaut.

Nei.

Richard.

End Du?

Charlot.

Ligesaa lidet.

Richard.

Og Du Miraut?

Miraut.

Ja; han er ved Biergkanten paa den store
Bei til London.

Richard.

Hvordan er han flædt?

Miraut.

Det gav jeg ikke Agt paa.

Richard.

Jagede han her ofte i min Faders levende
Live?

Kustaut.

Jo undertiden.

Richard.

Jeg gad nok seet ham.

Kustaut.

Det er sandt; Du har ikke seet ham
endnu.

Richard.

Han jager noget silde; Binden dreier sig
ad Mansfield til; Uveiret kunde let oversalde
ham.

Kustaut.

Og Matten med.

Tredie

Tredie Scene.

De Forrige, Mally.

Richard.

Hør nu, Børn —

Mally.

Min Broder, min Broder!

Richard.

Hvad har Du her at gjøre? Gaae Din
Bei!

Mally.

Aldrig har han begejnet mig saaledes
forhen.

Richard.

Lille Gaas. Hør nu Børn! Brænde
Lyvene vil vist benytte sig af Jagten til at roede
omkring i Skoven i Nat. Lad os være aar-
vaagne som en Rænehund og haarde som Egen.
Du Rustaut, skal passe paa ved Kors-Alleerne;
Du Miraut ved Darbis Kanten, og Du Charlot
ved Klipperne. Dersom I behøver Hielp, saa
sted i Eders Pibe; — saaer I fat paa nogen saa
bring dem hjem til mig, og gjer de Modstand
saa bind dem.

Fjerde Scene.

Richard , Rustaut.

Rustaut.

Hvordan Pokker er det fat med Dig, som pleier at være Mundterheden selv; Du som stedse havde Glasset i Haanden, Riiser paa Tungen og Glæden i Diet? Du lukker ikke Munden op i Dag uden for at brumme.

Richard.

Det har jeg gyldige Aarsager til.

Rustaut.

Hvordan , for en Ufærd , gyldige Aarsager? Ved Din salig Faders Død , der lod Dig studere, reise, og Himlen skee Tak, sædte Dig op som en Mylord, har Du faaet den herligste Forpagtning; Du er bleven Inspecteur over Cherouds Skove, Du er elsket af den smukke Jennyn og paa Nippet til at holde Bryllup med hende; hvad i al Verden vil Du have meere? Vil Du være Konge? Vil Du — —

Richard. (trykker hans Haand)

Al Rustaut! jeg vilde have den allerskarnagtigste af alle vore Mylords hængt; og det er Lurevel.

Rustaut.

Rustaut.

Hvem? Den Mylord, som boer — —

Richard.

Den forgyldte Kramdukke, der ikke har bragt andet hjem til Engeland fra sine Reiser, end Laster og Daarligheder. — Al Jenny!

Rustaut.

Hvordan? Jenny!

Richard.

Ja men, Jenny! Han har bortført, forført, bedraget og forblindet hende; Jeg veed ikke selv hvordan. Hvad jeg dog er ulykkelig! men jeg skal have Hævn.

Rustaut.

A r i a.

Min Ven! Lad ei Elskov raade,

Stedse den ængster vor Sind;

Viid! en god Kande Viin

Meer end Pigerne kan baade.

For stedse gaar vansmægtende;

Dybt sukkende.

Skælvende;

Bævende;

Sligt Frierte;

Er Tofferie.

Fy, fy, fy, fy.

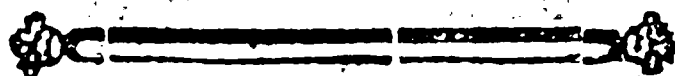
Min Ven! Lad ei Elfskon ic.

Richard.

Kan det faae Ende igien? Lad mig være med Fred, trænger jeg til Dine Raad? Men, for en Ulykke, gaae hen, hvor jeg har sagt Dig.

Rustaut.

Hille Skam! det er ramme Alvor.

Femte Scene.

Richard. (allene)

A r i a.

At! hun selv godvilligen

So til Mylords Huus gaaer hen!

Gud! kan jeg end elske hende,

Endnu have hende kjær?

Hvad min Jenny! saa ærbar, frygtsom, sindig;

Hvad min Jenny! skulde være letsindig?

Nei sligt at troe umueligt er.

Men

Men — Men!

Men hun selv godvilligen

So til Mylords Huus gaaer hen;

Gud kan jeg end elste hende

Endnu have hende kjær?

Min Haand hun trykte i Gaar

Hun sagde mig: Richard! min Ven!

Vi findes naar Solen opstaaer,

O gid jeg alt saae den igien!

Men — Men —

Men hun selv ic.

(Medens denne Aria synges kommer Mally med Jenny frem paa det inderste af Skuepladsen.)

Siette Scene.

Mally, Richard.

Mally, (frygtssom)

Min Broder! min Broder!

Richard.

Nu vel! Kan Du da ikke lade mig være i
Roe? Hvad vil Du mig?

Mally.

Mally. (grædende)

Jeg kom hid at sige Dig, at Jenny —

Richard.

Nu vel Jenny? Hvad Jenny?

Duo.

Mally.

Nei, nei Du har ei nogen
Tid

Forhen; forhen tiltalt mig
saa

Hi! hi! hi!

For Din Skyld kom jeg
eene hid;

Sløi til Dig hen; Lod al-
ting staae.

Hi! hi! hi!

Maade det ikke Giertet røre,
Endog Solkene skal høre;

At Du mig tiltalte saa,
Nu vel!

Jenny!

Veed Du vel at Jenny!
Nei; nei, Du har ei no-

gen Tid

Forhen, forhen, tiltalt
mig saa;

For Din Skyld kom jeg
eene hid;

Sløi til Dig hen, lod al-
ting staae.

Hi! hi! hi!

Nei; aldrig har Du no-
gen Tid

Forhen tiltalt mig saa.

Richard.

Mally! Mally!

Vær dog nu blid!

Mally! Mally!

Nu hvad siger Du om
Jenny?

Tie Mally tie og vær nu
blid?

Mally! Mally!

Kan det Dit Gierde røre?
De funde det ei høre!

Thi vær nu blid!

Siig frem,

Jenny?

Om jeg veed, at Jenny?
Nei; nei; jeg vil ei no-

gen Tid

Dig meer tiltale saa

Men lad det Ende staae!

Åh! hvor hun mit Gierde
plager!

Åh! hvad Angest Sielen
nager!

Nei Mally! jeg skal in-
gen Tid

Dig meer tiltale saa.

(Med Slutningen af Duetten nærmer Jenny sig
meget tvivlsraadig.)

Mally.

Mally.

Nu vel! Jenny er kommen hjem.

Richard.

Kommen hjem?

Mally.

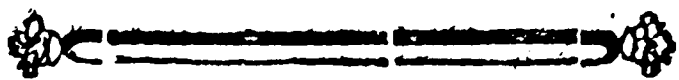
Ja; der er hun.

(Han gjør et Trin til at gaa bort, men
Mally holder ham tilbage.)

Vie min Broder, min Broder! Hun udbeder
sig den Gudhed af Dig, at Du ingen Bebreidelser
maa gøre hende, førend Du har hørt hende.

Richard.

Ja; ja; det lover jeg. Al! der er hun!
Hvordan Jenny! troeløse Jenny! — —

Endende Scene.

Richard, Mally, Jenny.

Jenny.

Er det at holde Dit Løfte Richard! Hør
mig — O hvilken Glæde det er mig, at see
Dig igien!

Richard. (brummende)

Glæde! Glæde! (rørt) Kan jeg deele den
med Dig?

Jenny.

Jenny.

Ja ; Din Moder er forvissat om min U-
skyldighed.

Mally.

Ja ; min Broder ! Min Moder favnede
hende.

Richard.

Ville Mally ! Lad os være allene !

Ottende Scene.

Richard, Jenny.

Jenny.

Jeg førte min Hiord langs med Mylords
Slots Muur — —

Richard.

Imellem Sex og Syv i Morges ?

Jenny.

Ja.

Richard.

Langs med Torne-Buskene ?

Jenny.

Ja.

Richard.

Løbs over det store Bænge ?

Jenny.

Jenny.

Ja.

Richard.

Har Du — Al Jenny! hvorfor siger Du mig ikke alt hvad Du har gjort.

Jenny.

Men Richard! Du giver mig jo ikke Stunder dertil. Jeg førte min Hiord langs med Mylords Slots-Muur. —

Richard.

Ja; og Du er gaaet over —

Jenny.

Nu begynder Du jo paa det samme igjen.

Richard.

Jeg hører til.

Jenny.

Mylords Folk giennede Hiorden og fik den ind i Slots-Gaarden; derpaa kom een af Tjenerne og hvidskede mig i Øret: at jeg skulde gaae hen og begiere Hiorden tilbage af Mylord, saa gav han mig den vist igjen.

Richard.

Nu da?

Jenny.

Der gif jeg hen.

Richard.

For at sege ham?

Jenny.

Jenny.

Ja.

Richard.

Ham selv?

Jenny.

Ham selv. Man lod mig gaae ind i en meget stor Stue, af den i den anden; saa i den tredje og dernæst i et lille Cabinet hvor han var; men saa blev jeg bange.

Richard.

Bidere. — Du er tvivlsraadig Jenny? Jenny jeg beder Dig; gaae ikke den mindste Dmstændighed forbi.

Jenny.

A r i a.

Velstand Mylord mig tilbyder,
Forpligtelser og Løfter yder,
End meer jeg Skatten skulde faae
I Guld, der laae.

Saa sagde han: Jenny! min deiligste Jenny,

Jeg vil kun sige Dig.

Nei Mylord, nei;

Jeg gaaer min Bei.

Du gaaer Din Bei? Jeg græd ret bitterlig.

Han

Han Spot med mine Taare driver :

Skionnere ved dem du bliver.

Med et paa Knæe han for mig laae ;

O ! reis dem, om jeg bede maae !

Velstand mig paa nye tilbydes ;

Forpligtelser og Løfter ydes ;

Endnu Skatten var at faae

I Guld, jeg faae.

Han igientog Jenny ! deiligste Jenny !

Maae man ei tale med dig —

Riæd han nu af at bede er — —

Nu skriger jeg ; kom mig ei nær ;

Nei Mylord ! jeg hører dem ei ;

Jeg gaaer min Wei ! Jeg gaaer min Wei.

Richard.

Hvordan ! hans Bønner, Trudser, og
Smiger, hvad ! hans Forsikringer og Rigdom —

Jenny.

Al Richard ! Richard ! kan Du tænke det ?

A r i a.

Jeg Sandhed her usminket foredrager ;
Hvad Verden Rigdom falde vil,

B

Jaaer

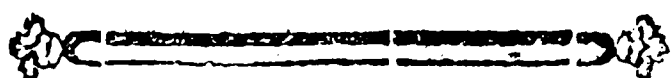
Faaer al sin Værd fra den vor Barm indtager,
Kun fra den Haand, som os den byder til.

Blomsterne, Mark og Eng os giver,
Alf dig mig bragt langt meere rør min Siel,
For mig en bedre Gave bliver,
I den mig skienkes større Hæld.

Jeg Sandhed her ic.

Richard.

Alf Jenny! jeg har ikke megen Nøie at troe
Dig!

Niende Scene.

Jenny, Richard, Mally.

Mally.

Alf min Broder, dersom Du ikke kommer
snart, saa faaer vi en øsende Regn.

Richard.

Gaae foran; saa komme vi efter. Nu,
Jenny?

(Mally gaar inderst paa Skuepladsen og binder
Blomster sammen, og kommer ei frem forend
til Slutningen af Scenen.)

Jenny.

Jenny.

Langt om længe kom der en Tiener ind og sagde til Mylord, at Kongen jagede her i Nær-
værelsen; hvorpaa han strax steg til Hest, og truede mig med sin Hienkomst. Han overgav mig til et Fruentimmer: et Fruentimmer! — retfærdige Himmel! hvor rige maae dog ikke fornemme Folk være for at kunde betale slige Tjenester! Og hvad førte hun ikke for en Tale til mig!

Richard.

Hun?

Jenny.

Ja.

Richard.

O Himmel!

Jenny.

Hun lukkede mig inde i et Cabinet; men ved Hielp af et Gardin, som jeg rev fra, hidfede jeg mig ned i Graven; klavrede op af den og søgte Tilflugt i Dit Huus, hvor Din Moder venter paa os.

Richard.

Der seer man hvorledes det gaaer, Jenny, hvorfor sættes vort Bryllup op? Naar Du nu havde været min Kone, saa var alt det ikke skeedt.

Jenny.

Men Richard ; min Hiord er i My-
fords Gaard.

Richard.

Hvad ligger der Lav paa?

Jenny.

Hvordan! hvad Lav der ligger paa! Det
er jo al min Medgift.

Richard.

Du Medgift! trænger Du til den?

Jenny.

Al Richard ! Saaer jeg ikke min Hiord,
saa saaer vi aldrig Din Moders Samtykke til
vores Giftermaal.

Richard.

Jeg skal tigge hende saa længe —

Jenny.

Det hjælper ikke ; jeg maae see til at faae
min Hiord igien. Kongen vil jage her i Mor-
gen igien, jeg vil passe ham op, faste mig for
hans Fødder ; og han aabne Dret for mine Klas-
gemaal. Han var ikke Konge, naar han ikke
var retfærdig.

Richard.

Saa seer jeg Dig da igien.

Duo.

Du o.

Jenny.

Al! Richard! Du min elskte Ven!

Richard.

Al! Jenny! allerbeste Ven!

Jenny.

Hvad jeg i Dag ei døiet har!

Richard.

Hvor har ei mine Taare rundet!

Jenny.

Hvor snerteligt Dit Savn mig var!

Richard.

Hvad Skæf har jeg for Dig ei fundet!

Begge.

Hvad Fryd! at see Dig her igien!

Jenny.

Men seer Du Skyen hisset truer;

Siig, - hvor Uveiret brager?

B 3

Richard.

Richard.

Vi to ei for Uveiret gruer ;
Det er en Skye som overdrager.

Jenny.

Jeg græd ! Hvor var min Rædsel stor !

Richard.

Hiertet leed , fandt ei Rist ei Roe.

Jenny.

Han troer vist Rænker hos mig boe.

Richard.

Tilgiv en Tvivl , Du ei fortiente.

Jenny.

Han tænker jeg er ham ei troe.

Richard.

Al Hævn mit Hierte eene brændte.

Begge.

Jenny. { Hvad Fryd at vi nu samlet er !

Richard. { Hvad var Ulykken os ei nær !

Jenny.

Jenny.

Med Binden synes Træerne
Med hvert et Stød kulkastede.

Richard.

Din Richard bævede i Dag
Langt meer end de, af bittre Nag.

Jenny.

End jeg da? Hænderne jeg vred,

Richard.

Hvor grumt et Raar var os bereed.

Jenny.

Seg saae alt hvad dit Hierte leed!

Richard.

Min Qual ei Overlæg tilstæder.

Jenny.

Seg saae alt hvad dit Hierte leed!

Richard.

Seg var vist gaaet til den Forræder.

Begge.

Jenny. Jeg seer dig, hvilken Fryd for mig.

Richard. Alt hævnæs, doe og skue dig.

Jenny.

Hunde, Jægere jeg hør:

Disse raabe; hine gtoer.

Richard.

Jeg hører raske Hestes Gang

Og Echos Lyd ved Hornets Klang.

Jenny.

Var du ei her; jeg bange var,

Den Tummel noget rædsomt har.

Richard.

Den Lyd fra Klippe-Top udgaaer,

Et Svar fra dybe Dale faaer.

Jenny.

Nu tøber Jagten her ei længer;

Al! hvad dog Hornet giennemtrænger.

Richard.

Du tøver Tagten her ei længer.

Hør dog hvor Hornet giennemtrænger.

Jenny.

Uveiret, Richard, sig os nærmer.

Richard.

Mod det os Klippen hist bestiermer.

Jenny. { Alf Richard! du min elskte Ven!
Hvad Fryd at see dig her igien!

Richard. { Alf Jenny, allerbeste Ven!
Hvad Fryd at see dig her igien!

Mally. Alf hurtig! hvor skal vi nu hen!

(Mally er kommen til dem; Richard vil tage sin Hat, men Mally flyer ham den og han omfavner hende. Han vil ogsaa omfavne Jenny, men hun støder ham fra sig; Mally bær sin Broders Klindt, og forlade alle tre Skuepladsen. Musikken udtrykker imellem Aften Uveiret, der tales om.)

Anden Act.

Første Scene.

(Man forestiller sig, at der er gjort et Skud i Skoven; i samme Dieblig kommer Rustaut og Charlot ind, de gaae med Klinterne i Forsvars-Stand og føle sig for i Mørket; de træffe paa hinanden, gribe sig fat og ved at holde hinanden i Kragen sige de:)

D u e t

Rustaut.

Du dig vægrer, Modstand gjør!

Charlot.

Hvis du endnu dig røre tør!

Rustaut.

Et Skud blev gjort, det kom fra dig.

Charlot.

Et Skud blev gjort, men det var dig.

Begge.

Rustaut. { Hvad var det mig, mig, mig?

Charlot. { Ja det var dig, dig, dig.

Ru-

Rustaut.

Men hvad, det Charlot er?

Charlot.

Ja Rustaut, jeg er her.

Rustaut.

Det er saa merkt vi gaae i Blinde.

Charlot.

See til den rette Bei at finde.

Rustaut.

Der gif et Skud.

Charlot.

Var det ei Dig.

Rustaut.

Mig var det ei.

Charlot.

Ei heller mig.

Begge.

Den Kompen er os sikkert nær.

Rustaut.

Men veed Du vel, man sige vil

At Kongen gaar i Skoven vild.

Charlot.

Charlot.

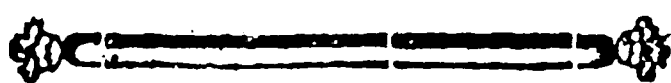
Det slemt! veed Du der siges, Ben!
Richard har faaet sin Jenny igien.

Rustaut.

Det vel, men tøv nu længer ei.

Charlot.

Kom Rustaut, kom tag denne Bei.

Anden Scene.

(Kongen med Kaarden i Skeeiden under Armen, og med halv Støvler paa uden Spoerer.)

Kongen.

Recitativ.

Jeg vist har feil af Beien taget,
Hvilken mørk og rædsom Nat!
I denne tykke, øde Skov,
Er ingen mig kan Beien vise,
Hvilken mørk og rædsom Nat!
Men af! i Angesten mig nager,
Hvad gavner nu vel Riget mig,

Med

Med Kronen og mit Herredom?

Mit Herredom!

Jeg døer af Nødighed i denne Nød,

Jeg segner ned af Kræfters Mangel, —

Hvil her et Dieblif! —

Og styrk de matte Sandser. —

Hvor er jeg? paa hvad Sted? Jeg intet

Middel seer,

Hvorved jeg kunde drages

Alf min Uroelighed.

Med hvert et Trin i disse tykke Buske

Forvildes jeg alt meer og meer.

Ja, kunde jeg endda et Glimt af Lyg kun skue,

Der viiste mig et straaebedækket Tag,

Hvor jeg i Nat mig kunde skjule.

Jeg, Storbritanniens Behersker!

Jeg, som med mine Slotte har betyngt Jor-
den!

Alf, havde jeg vel troet at blive bragt derhen,

Alt ønske mig en usel Hytte;

Alt længes efter straaebedækket Tag.

Alia.

U r i a.

Baahnene i Striden brage;
 Canonens Tordenknald; Stridsmandens
 Skrig og Harm;
 Langt fra mig Rædsel at indjage,
 Oplivde Modet i min Barm.

Men her den tause Eensomhed,
 De tykke Skoves Rædsomhed,
 Mig for Fremfusenhed anklage,
 Og som forstyrre Hiertets Fred.
 Baahnene i Striden ic.

Tredie Scene.

Kongen, Richard.

Richard.

Mig syntes, jeg hørte nogen her.

Kongen.

Jeg hører nogen snakke.

Richard.

Hvem er der?

Kon-

Kongen.

Det er mig.

Richard.

Hvad for en mig?

Kongen. (Stolt.)

Mig, siger jeg.

Richard.

Det er en evig mig; mig; I hedder dog vel ikke mig, veed jeg? Hvor kommer I fra? Hvor agter I eder hen? Hvem er I?

Kongen.

I kan forlade Eder paa, at dette er Spørgsmaale, som jeg ikke er vandt til at svare paa. Men siig mig, hvem I selv er.

Richard.

Hvordan, hvem jeg er? Jeg er den, som spørger Eder.

Kongen.

Svar mig. Hvem er I?

Richard.

Saa maae I da vide, at jeg er Inspecteur over Skovfogderne og haandthæver Kongens Ret ved hans Myndighed.

Kongen.

Den bør jeg have Verbødighed for. Altsaa siger jeg Eder, min Ven —

Richard.

Richard.

Ei ja! Ben! hvorfor ikke? Men jeg vil ingen Ben have, som jeg ikke kender; det er ret ligesom Mylord Euxvel taler.

Kongen.

Men svar mig dog; I er jo Inspecteur over Skovfogderne?

Richard.

Ja.

Kongen.

Og jeg er — — — een af Kongens Følge.

Richard.

Det gav Ordet Ben mig strax Mistanke om — Disse Hofmænd — Bred blev jeg just ikke derfor — Men naar De hører til Kongens Følge, hvor er da Deres Hest?

Kongen.

Den styrtede død under mig ikke længe herfra.

Richard.

Det kunde vel være saa; thi jeg har fundet een her paa Støget. Støvler har De paa; men hvad har De der?

Kongen.

Det er min Kaarde jeg faldt over, og som jeg troer har krummet sig.

Richard.

Richard.

Nu hvor langt tænker De da vel at komme i denne Forsatning?

Kongen.

Jeg tænker at bede Eder om at føre mig til Cheroud.

Richard.

Jeg? i Nat; i saadan et Guds Veir som det er, at træffe tre stive sandige Miile; og i Fare for at brække Halsen langs med Virans Klipper. Nei; nei; men kom an, uagtet at det Ord Ben ligger dem saa færdig paa Tungen, saa holder jeg Dem dog for en ærefier Mand.

Kongen.

J er meget gunstig imod mig.

Richard.

Der findes saa men mange Menneſker man beviiste Gunst derved — Dog er det just ikke Dem meent. Hvad jeg altsaa ſkulde ſige, ſaa har jeg en Uolsgaard en ſierding Bei herfra; jeg har ikke ſpiist den heele Dag; thi jeg havde Fortræd og da De maaskee ogsaa har Sult, ſaa kom med og tag til Takke med et ſlet Aftens Maaltid, der gives med et got Hierte.

(Smedens dette ſiges, gaar der en Lord og Lurevel over det inderſte af Skuepladsen. De holde Hænderne for ſig til at ſøle dem for; Lorden raaber: Lurevel!)

E

Jeg

Jeg hørte. — Nei — Imidlertid vi spise, vil vi see til at faae en Hest til Dem, og vil De saa ikke tøve til det bliver Dag, saa skal Kustant, ^{en} een af mine Skovfogder, føre Dem paa Beien.

Kongen.

J vil altsaa ikke selv følge mig?

Richard.

O! det kunde jeg ikke, om det ogsaa var Kongen selv.

Kongen.

Naar saa er, har jeg ikke et Ord at indvende.

Richard.

Narsågen er meget ligesrem. Her gaaer en heel Sværm Kæltringer og suuser efter Wildtet; jeg kan derfor ikke gaae fra min Post, og Jenny venter mig.

Kongen.

Hvad hedder J?

Richard.

Richard; til Deres gode Tieneste.

Kongen.

Nu vel, min Herr Richard. — —

Richard.

Gi! Lad Herren være ude.

Kongen.

Kongen.

Nu da Richard! jeg tager med Fornøielse
mod Deres Aftens Maaltid.

Richard.

Det er mig ficer. Lad os gaae ad denne
Kant. See, der har De min Stof, stot Dem
ved den til at komme igiennem Sandet; og giv
mig Kaarden at De ikke falder over den igien.

Kongen. (sagte)

Lad os altsaa betroe os til min Feltmarchals
Ansersel.

Richard.

Beed De ikke om Kongen jager her endnu i
Morgen?

Kongen.

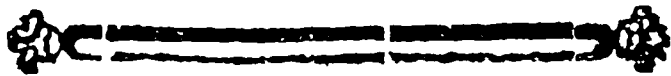
Nei; han gjør tilforladelig ikke.

Richard.

Desto værre.

Kongen.

Hvorfor?

Fjerde Scene.

Lurevel, En Hofmand.

Hofmanden.

Lurevel! Lurevel! Hvor er Du?

Lurevel.

Her er jeg.

Hofmanden.

Giv mig Haanden; og slip mig saa ikke
meere.

Lurevel.

I Sandhed, min kiære Ven! saa er Du
den Hofmand, som jeg blandt alle helst vilde gaae
vild med, siden det skulde være.

Hofmanden.

Virkelig.

Lurevel.

O paa min Ære — gid Diævelen havde
den Stup jeg er reent lemlæstet. Paa min Ære;
saa maae vi puste et Dieblif.

Hofmanden.

Jeg orker ikke meere.

Lurevel.

Det er ret en dum Sagt.

Hof=

Hofmanden.

Ja; Kongen vilde jo endelig have den.

Lurevel.

Kongen er sikkert ligesaa ilde faren som vi.

Hofmanden.

Jeg havde gjort Regning paa at tilbringe
Aftenen med Spil.

Lurevel.

Og jeg med den nydeligste Pige i heele Ver-
den; den lille yndige Jenny! — Jeg veed ikke
om Du kiender hende?

Hofmanden.

Hvor skulde det Kiendskab komme fra?

Lurevel.

Jeg har ladet hende føre bort.

Hofmanden.

Føre bort!

Lurevel.

Ja, det er den korteste Vej. Hun stiller
sig meget toffet an, men jeg har overgivet hende i
meget gode Hænder.

Hofmanden. (hoster)

Hem.

Lurevel.

Hem; hørte Du det;

Hofmanden.

Hvilket?

Lurevel.

Her er nogen.

Hofmanden.

Er det ikke, som det var Kongens Nøst?

Lurevel.

Jeg troer det vist.

Hofmanden.

Det er saa.

Duet.

Hofmanden, Lurevel.

Uf Himmel! om det Kongen var,
Om Kongen sig forvildet har!
Jeg skælvende den Tanke faaer;
At Kongen her i Mørket gaaer.

For Kongen jeg kun hæder
For han i Fare svæder,
Uf Rædsel Hiertet slaaer.
Tys! — Nei alting stille er.
Tys! — Sig nogen rører her;
Nei jeg mig bedrog; — her ingen er.

Lurevel.

Lurevel.

Den lille Tøs gjør ordentlig Ophævelser.

Hofmanden.

Mod Dig?

Lurevel.

Ei, hun har ikke været længere hos mig end siden i Morges og jeg veed at hun holder af en vis Richard — —

Hofmanden.

Men naar Hjertet er indtaget —

Lurevel.

Indtaget! Ha, ha, indtaget det er saa fortræffligt som mueligt! Er jeg ikke Herre over det jeg har under Naas og Lufke? og desuden — naar — visse — Omstændigheder — og jeg troer at —

Hofmanden.

Du'er det lykkeligste Menneske jeg kiender; og har de behageligste Kiærligheds Forstaaelser, som nogen kan have.

Lurevel.

Mer vel, min kære Ven.

A r t a.

Selv Jægeren! med Rævens Suedighed
 Forsølger Hønen frygtsom viger;
 Selv Jægeren i det at Vild! han siger;
 Saa vis paa Byttet sig ei veed;
 Som naar jeg for en yndig Duffe
 Vil sukke.

Hvis min Hæftighed
 Hendes Tugtighed

Binger giver.

Vel! Vel! Diet følge maae.

— Thi alle Smukke.

Kun første Flugt mod mig kan naae,

Hvor jeg dem finder

Hiertet dem minder

Alf mig de Love tage maae.

Selv Jægeren ic.

Hofmanden.

Nu veed jeg dog vist at jeg hører nogen.

Lurevel.

Og jeg med.

Hofmanden.

Der fattedes os nu heller intet andet end
Røvere, sidder Hiertet Dig ret.

Lurevel.

Er det at tvivle om. Men stille! Lad os
huere efter.

J e m t e

Rustaut, Charlot, Qvator.

Rustaut.

Kom Charlot! følg mig
gandske nær;
Strax til Modstand fær:
dig vær;
Er nu Glinten saa i Stand
Den tiene kan

Saa følg i Hælene paa
mig,

Men giv nøie Agt paa
Dig;

Ja; giv Agt paa Dig.
Hvis de skyde denne Vei
Tov for alleting da ei.
Men vær først i denne
Rei!

De os da ei undløbe kan.
Naar vi mod dem staae
som en Mand,

Saa er de plat
I Sælden sat.

Bliver der! Kom ei her;
hvem er der?

Her Modstand ikke kan
forslaae,

Overmagten vige maae,
Frygt følgen, eller med
os gaae.

Charlot.

Ja, jeg er her,

Jeg færdig er.

Gaae! jeg er her

Jeg følger Dig.

Jeg tøver ei

I denne Rei;

Men skynder mig

At faae dem fat.

Bliver der; Kom ei 2c.

Frygt følgen, eller med
os gaae.

Scene.

Hofmanden, Lurevel.

Quator.

Hofmanden.

Lurevel.

Ja; jeg troer sig noget rør
Sanden saae sig Nat ei før!

Sig noget rør

Jeg nogen rør.

Sig noget rør.

Staae her et Øieblik med
mig!

De rører sig,

Hist seer jeg noget røre sig.
Utvivlelig.

Utvivlelig.

Seer Du dem? Du kan jeg
dem see,

Jeg kan dem see,

Jeg kan dem see, lad Mod-
stand stee.

Lad Modstand stee.

Det synes De mod mig
vil gaae,

De vist nok kippet Moed
skal faae.

Saa frisk, gaae paa,

Saa frisk, gaae paa.
Bliver der! Kom ei her;
hvem er der?

De nok skal faae.

Bliver der; Kom ic.

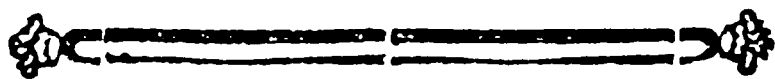
Siig frem, lad os at vide
faae,

Hvad vi for Eder gjøre
maa,

Frygt Følgen, eller lad os
gaae.

Frygt Følgen; eller lad
os gaae.

(Naar Presto begynder, kommer Miraut med fire andre
til; de staae deres Kamerader bje og angribe My-
lordene, som forsvere sig med deres Hærhængere;
Skovfogderne drive dem tilbage og falde dem an;
hvormed Acten endes.)

Tredie

Tredie Act.

Første Scene.

(Skuepladsen forestiller Richards Hus; allerbagerst sees en liden Trappe og en halv aaben Dør oven til; neden til ved Siden er iligemaade en halv aaben Dør, saa at man kan see ind i Kammeret.)

Richards Moder, Mally, Jenny.

Moderen. (i Coulissen.)

Mally!

Mally.

(Oppe paa Trappen der er bag i Theatret, ved at lukke Døren til Kammeret hun kom ud af.)

Hvad befaler min Moder?

Moderen.

Det banker.

Mally.

Jeg skal strax see hvem der er.

(Mally gaaer; og Moderen kommer ind af den nederste Dør og har Jenny med sig.)

Moderen.

Nu vel! hvem var der?

Mally.

Mally.

Slet ingen.

Moderen.

Du seer nu selv Jenny — Mally bliv her! hvad har Du der oppe at giøre? Tag mig min Rok — Du seer nu selv Jenny, at man ikke bør sætte Liid til noget Menneſke.

Jenny.

Ja, kiære Fæster.

Moderen.

Skal jeg hente Binden til Dig Mally? Jeg har klækket Dig op som mit eget Barn, Jenny; og det bliver Du ogsaa, siden Du ægter Richard.

(Imidlertid bringer Mally Rokken, sætter Stoelen frem; henter Garnvinden; og begynder at vinde.)

Jenny.

Han kommer meget sildig i Aften.

Moderen.

Det er saa, og gior mig ret urøelig — Men hvorledes skal man vel faae Din Hiord fra denne Mylord.

Jenny.

Uveiret maae have giort Beiene meget ſlemme.

Moderen.

Moderen.

Det kan giøre Forhaling i Eders Bryllup.

Jenny.

Veed De ikke om han har taget sin Løgte
med sig?

Moderen.

Mally! veed Du om Din Broder tog Løgte
ten med sig?

Mally.

Nei; min Moder.

Jenny.

Saa gjør han nu alletider.

Moderen.

Hiorden er alt hvad Du eier og har.

Jenny.

Det er sandt.

(Mally sidder ved sit Arbeide; Moderen sætter sig ved
Kokken; Jenny sver eller knipler, hun sidder med
Ansigtet mod Døren, Richard skal komme ind af,
hun seer hen til den imellem og sukker. Mally
har allehaande Spøg for, men naar Moderen seer
til hende tager hun fat paa sit Arbeide; og Mo-
deren er i Urigtighed med sin Kok.)

Terfet.

Tersæt (*)

Mally.

Har jeg min nye Trøne paa,
Med smukke grønne Skoe kan gaae,
Fuld af Blomster Brystet sætte;
Hei! Tourlourette!

Følger lille Colas mig,
Hvorpaa vi gaaer saa listelig
Blindebuk heel stille,
I Krattet at spille.

Jenny.

Hjrdinden naar hæn vente maae
Den, som er hendes Siæls Attraae,
Forvirret, taktesuld, misnøiet,
Hun søger ham med Diet.

Men hører hun sin Elfers Gang,
Paalægges hendes Glæde Tvang,
Og det, hvorfor i Løndom sukkes,
I Hiertet indelukkes.

Moderen.

(*) Disse tre Vers synges først hver for sig og bliver
en Tersæt naar de komme sammen.

Moderen.

O Bee! o Bee! hvor seer jeg mig bedraget,
 Han den Glemme sin Kaarde havde draget
 Og ham to store Saar i Siden gav;
 Med mine arme Børn dog Medhynk hav!

Jenny.

Ha! der er han.

(Hun kaster Arbeidet fra sig og vil løbe ham
 i Møde, men vender gandske skamfuld
 om paa Veien og siger:)

Han har en Herre med sig.

Mally.

(som har reist sig næsten ligesaa hurtig som Jenny.)

O min Moder, der er en Herre!

(Moderen reiser sig med, Jenny tager sit Arbeide
 op, sætter sin Stool til en Side og Mally
 gjør det samme.)

Anden

Anden Scene.

Kongen , Moderen , Jennyn , Mally ,
Richard.

Richard.

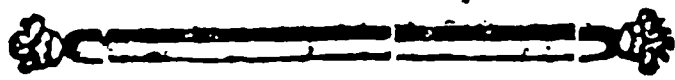
God Aften Moder! God Aften Jennyn.

Jennyn.

Du kommer meget silde i Aften, Richard.

Richard.

Jeg har krydset om i Skoven; der fandt
jeg Herren. Kom kære Moder, lad os faae
bredt Dug i en Hast. Giv Du en Stoel hid.
Lidt Skinke, en Salat, eller hvad Huset formaaer;
De bliver kun maadelig beværtet; men vi vil giøre
Begyndelsen med at drikke engang. Der Mally!
leg dem bort (han sner hende sine Pistoler) og bring os
saa strax nogle Glaser op af Kælderen, men
bræk ikke Halsen som i Gaar. Skal jeg hielpe
Dem af Støvlerne?

Tredie Scene.

Kongen, Richard, Jennyn.

Kongen.

Nei; jeg vil til Hest igien.

D

Richard.

Richard.

Al! det er sandt. Men siden vi tale derom; er Rustaut da ikke kommen tilbage?

Jenny.

Nei.

Richard.

Ha! er Du her! Min Herre! der har jeg den Ære at vise Dem min Brud.

Kongen.

Hun er ret nydelig.

Richard.

Al! min Herre! for al den Græmmelse vi har havt; denne forvorpne Mylord — De siger jo, at De kender ham?

Kongen.

Jo; Han var i mit Følge — — Vi fulgtes ad.

Richard.

Og De giver os Haab om, at denne Hiord —

Kongen.

Ja; jeg vil — Jeg vil mage det saa, at Dem skal vedersfares Ret.

Richard.

Skönt; der har vi Allet; kom nu gesvindt med Glassene. Jeg har vel en Flaske gammel Wiin dernede endnu, men den skal vi have oven paa.

Fierde

Fjerde Scene.

Kongen, Richard, Jenny, Moderen.

Moderen.

A r i a.

Lad Herre see,
De ei forsmaaer!

Den Gunst os tee,
Alt færdigt staaer;
Kun slet og ret
Vi have det.

Dersom man var —

Man er ei det —

Vi ikke har

En lækker Ret.

Lad Herre see
De ei forsmaaer,
Den Gunst os tee,
Alt færdigt staaer.

Kun slet og ret

Vi have det.

Richard.

Ei min Moder! hvad skal alle de Complimenter —

Moderen.

Ei min Søn! hvem maatte denne Herre vel see os an for?

Richard.

Vær saa god, min Herre! og trød derind! Hold Dem ved min Arm, at De ikke skal falde. Kommer Moder ikke med.

Moderen.

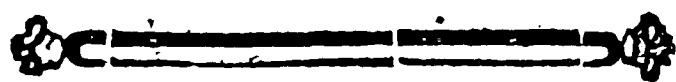
Vi har allerede spist.

Richard.

Og Du, Jenny?

Jenny.

Jeg spiser siden efter.

Femte Scene.

Mally, Jenny, Moderen.

Mally.

Å min Moder! hvilke deilige Manchetter han ikke har paa! Jeg holder ret meget af denne Herre.

Terset.

Terzet.

Jenny.

Ha! min Kære!

Ha! min Kære!

At hvor glad jeg
 skulde være,
 Om ved hans
 Magt

Min Giord jeg
 saae

Igien at saae
 Som han har
 sagt.

Tænk om det
 sker

Hvor trædskelig
 Man Giorden
 mig

I Slottet gien-
 nede,

Kan Richard
 selv indsee.

Jeg min Liid til
 ham vil sætte,

Han vort Vel ei
 vil forgiette

De Venner være
 kan maaskee,

Hvi skulde ellers
 Løfte see.

Moderen.

Glad skulde væ-
 re,

Ei, ei! min Kæ-
 re,

Ja ved hans
 Magt,
 Saa har han
 sagt.

En Mylord er en
 mægtig Gast,
 De Herrer sidde
 bandsat fast.

Dem intet sker,
 Hvad Herlighed

Du vel og saae
 At Du ved Slot-
 tet skulde gaae.

Man stedse fandt
 Ved Byens

Kandt
 Et skönt og her-
 ligt Græs at

staae.

Liid Du sætter,
 Jeg bedre giet-

ter :

Man giver Løfter
 i hver Kant,

Men Hoffets
 Sprog er idel

Tant.

Og Lovere
 Er Løgnere.

Mally.

Tænk Herren
 leer,
 Min Broder
 synger.

Tænk Herren
 leer.

At drikke de,
 Min Broder
 synger.

Tænk Herren
 leer,
 Min Broder
 synger,
 Det kan jeg see.

(Mally løber idelig til og fra og kikker ind det Kammer
 hvor Kongen er.)

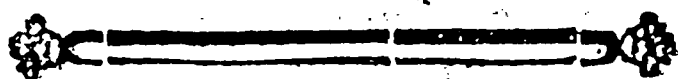

Siette Scene.

Jenny, Mally, Moderen, Richard.

Richard.

Kære Moder! Løb gesvindel ind og hold Herren med Selskab, medens jeg springer ned i Kælderen.

Syvende Scene.

Richard, Jenny.

Richard.

Paa min Troe, det er ret en redelig Mand, han havde sikkert slaaet sig ihjel i Gruberne, dersom jeg ikke havde faaet fat i Kiolen paa ham; det værfar endnu i min Arm.

Jenny.

Troer Du, at han formaaer saa meget. —

Richard.

Ja paa min Vre! saa — —

Jenny.

Men dersom Mylord — (Richard gjør en Bevægelse som om han vil gaa) Man kan heller aldrig faae Tid at tale to Ord med hinanden.

Richard.

Richard.

Det er en Sandhed.

Jenny.

Vil Du have, at jeg skal gaae i Kiel.
deren?

Richard.

Med mig?

Jenny.

O nei!

Ottende Scene.

Jenny, Mally.

Mally.

Ha Jenny! See engang hvad Herren har
givet mig!

Jenny.

Hvad! Det er jo lutter Guldstykker! Hvor-
ledes kom han til at give Dig dem?

Mally.

A r i a.

Min Urteføst han besaae ;

Og vist med stor Altraae.

Jeg med Lyst
 Den paa hans Bryst
 Gav selv sin Boe,
 Han loe! han loe!
 Han bød mig dette, see hid!
 Saa gunstig og saa blid,
 Jeg det tog,
 Strax Armen om ham slog.
 Sa!

Mama
 Mig gav en vældig Dask,
 Klask, Klask.
 Jeg een paa Nebbet fik,
 Der havde Skik.
 Hvorfor straffes Barnet saa?
 Sagde Herren, suurt han saae;
 Sligt Favnetag,
 Mig skulde være til Mishag?
 Jeg endnu i Taare flød
 Han kom frem med Guldet rød:
 Smukke Barn! det var ei ret;
 See her, tag det!

Jeg

Jeg gjorde , som blev sagt ,
 For ret at faae Mama opbragt.

Jenny.

For at faae Din Mama opbragt ? Sy,
 Mally ! Det er meget ilde gjort.

Mally.

Men hvorfor slog hun mig paa Dret ? og
 lod Herren see paa det oven i Kiebet.

Jenny.

Men hvorfor tager Du Mandfolk i Favn ?
 En stor Pige paa Din Alder ; en Pige , der er i
 tiortende Aar ! det er en stor Skam : ja Du bør ikke
 engang favne Din Broder saaledes som Du gier ?

Mally.

Siig mig engang, Jenny ! om man kan faae
 Lam og Saar for dette ?

Jenny.

Ja vist.

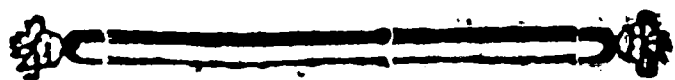
Mally.

Nu vel , Jenny ! saa kieb Dig en Hiord ,
 der har Du det.

(Hun kaster Guldstykkerne hen til hende, saa hun faaer
 nogle i Hænderne og nogle kommer paa Gulvet.)

Jenny. (samlar dem op)

Mally ! Mally ! Den lille Galning ! hun
 kan let tabe dem.

Niende Scene.

Richard (med en Glasfe), Jenny.

D u e t.

Jenny.

Lov dog her.

Richard.

Jeg ventes der.

Jenny.

Kom igien beste Ven!

Richard.

Jeg er her strax igien.

Begge.

Alt see Dig, hvilken Lyst!

Jeg meener

Sig alting her foreener

Alt harme vores omme Bryst:

Et Dieblif

Fra Soel opgif

Er ingen Muelighed,

Alt-tales ved.

Jenny.

Jenny.

Alt kun et Dieblif !

Richard.

Hvad Du det gierne fik !

Jenny.

Kom igien, beste Ben !

Alt see Dig ! hvilken Lyst !

Richard.

Zeg . er her strax igien ,

Alt see Dig , hvilken Lyst.

(Richard gaaer , men vender om igien)

Kun et Kys.

Jenny.

Lov ei her.

Richard.

Kun et Kys !

Jenny.

Du ventes der.

Siende

Tiende Scene.

Jenny, Richard, Kongen.

Kongen.

Hvordan Richard! J lader mig sidde alene? Ha! nu forundrer det mig ikke.

Richard.

Jeg beder Dem om Forladelse; men naar jeg er hos hende saa glemmer jeg heele Verden. Men vær saa god og gaae ind.

Kongen.

Nei! jeg vil blive her.

(han sætter sig)

Richard.

Glas, Glas! Denne Flaske skal være bedre end den forrige; Det er den sidste af det Aar, men jeg vidste ikke bedre Selskab til at brække Halsen paa den i end dette.

(Mally bringer Glas, Richard trækker Droppen op og skænker i et Glas, som Mally holder paa en Tallerken; hun staaer og seer sig runten om og er paa Veie at spille Vinen.)

Kom min Jenny! man maae drikke Herrens Sundhed. Du spilder det jo? Slip og sæt det der.

Jenny.

Du veed jo, at jeg ingen Vin drikker.

Richard.

Richard.

Der er saa mange Ting endnu, som man
maaee vænne sig til. Er De nu stedse forbunden
at være til Hove?

Kongen.

Ja.

Richard.

Bestandig?

Kongen.

Ja, bestandig.

Richard.

Huim! men saa maaee De kiedes forskræk-
kelig!

Kongen.

Hvorfor?

Richard.

Paa min Ære! jeg veed det ikke saa ret.
Men fordi man kiedes lettelig ved alt det man er
forbunden til at giøre. Det er sandt, at der siges
at Kongen er god, og at det er en Fornøielse at
tiene ham.

Kongen.

Det er tilforladeligt, at han er god.

Richard.

Kom da; lad os drikke hans Skaal.

(Han flinker med Kongen og vinker med Hænde
til Jenny)

Kongen.

Kongen.

Det gjør jeg gierne. Kongens Skaal!

Jenny.

Wie lidt. Deres Sundhed, min Herre!

Kongen.

Jeg er Dem forbunden.

Richard. (i det han sætter Glasset bort)

Jeg for min Part begriber ikke hvorledes en Konge kan være god.

Kongen.

Hvorfor ikke?

Richard.

Fordi der ere saa mange Folk, som finde deres Regning ved at han ikke er det.

Kongen.

Deres Anmærkning — sætter mig i Forundring; men der ere redelige Folk til Hove, som —

Richard.

Ja De, for Exempel, men der er ogsaa Purreveler. Beed De vel, min Herre, at man for at kiende Sandheden maae gaae den i Nede, og en Konge kan ikke vel gjøre det første Skridt.

Kongen.

Forlad Dem til, Richard, at den Konge, som kan elske, har oprigtige Venner og tilforladelige Ministre.

Richard.

Richard.

Det burde være; men —

Kongen.

Men Richard, De sætter mig alt meere og meere i Forundring, hvem kan have lært Dem alt det?

Richard.

Det er visselig een af Hof-Grillerne at troe, at ingen tænker uden de der er ved Hove; og jeg tør slaae Bæds om at det er Deres Meening med.

Kongen.

J har ikke foresat Eder at smigre for mig.

Richard.

Jeg, Herre! Jeg smigrer aldrig for-nogen uden dem jeg foragter.

Kongen.

Det var meget græffeligt — Det skulde giøre mig ondt, Richard, om heele Verden var af Meening med Eder.

Richard.

Al hvad Marsag, Herre?

Kongen.

Besvar mig først mit Spøtsmaal; hvem der kan have lært Eder alt det J veed?

Richard.

Richard.

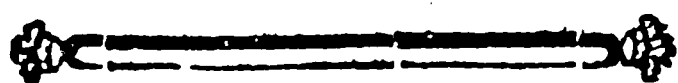
Paa min Troe, jeg har været lidet om i
Verden, og seet endeel. Kom, kom, siden vi tale
om en Konge, saa har jeg seet det, som han har
ondt ved at see.

Kongen.

Hvilket?

Richard.

Mennesker.

Ellevte Scene.

Kongen, Jenny, Richard, Moderen,
Mally.

Moderen.

Drinker I endnu?

Richard.

Ei kiære Moder! tael ikke derom.

Moderen.

Tael til ham om Hiorden endnu engang.

Kongen. (til Jenny)

Hvad hedder De, min Smukke?

Jenny.

Jenny. Min Herre!

Kongen.

Kongen.

Nu min gode Jenny; har De Lyst at giste sig?

Jenny.

Ja Herre, jeg er vel fornøiet dermed, men De kunde forøge vores Fornøielse om De vilde.

Kongen.

Siig frem. Kan jeg saa skal det skee.

Jenny.

Bed at komme til vort Bryllup.

Richard.

Hun har, Skam faae mig, Ket. Ja, gier os den Fornøielse, det kan trøste os over Hior: dens Forliis; thi Mylord er alt for mægtig.

Kongen.

Men smukke Jenny! kan De vente at leve fornøiet paa et saa øde Sted, som dette forekommer mig?

Jenny.

Hvor Richard er, Herre?

Kongen.

Wilde De ikke heller boe i London i en stor Bye; men med ham vel at forstaae.

Moderen.

Al! min Herre! den Tid min stakkels salig Mand levede — — —

E

Richard.

Richard.

Kiere Moder! fald ham ikke ind i Ordene.

Moderen. (til Mally)

Hvor har Du gjort af Pengene, Herren gav
Dig?

Jenny.

Jeg troer Herre, at Byens Lummel er mindre beqvem til at giøre Livet lykkeligt end Landets Roelighed.

Richard.

Jenny syng den Bise for Herren — Al
hvad hun synger — det skal De nu faae at
høre.

Jenny.

Hvilken Bise?

Richard.

Den om Lyksaligheden.

Rongen.

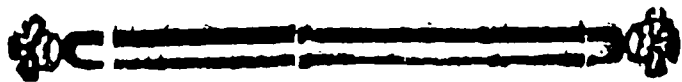
Men Eders Skovfoged — —

Richard.

Han maae strax være her.

Moderen.

Det skal Du betale mig. Saa, ind med
Dig; jeg skal fortælle Din Broder det.

Tolvte

Tolvte Scene.

Kongen, Jenny, Richard.

Richard.

Naar kom Jenny og-syng; vær ikke blye.

(Jenny nyner paa Arien, hun vil syng.)

Det er ikke den, jeg meener.

Jenny.

Hvilken da?

Richard.

Lad det blive ved den; Du holder dog meget af den.

Jenny.

Romance.

Naar at Solens Straalers Heede
Brænder Hiord og Hyrderne;

Naar at Stormens grumme Brede
Brækker af Binnranke;

Da hos den Ven, som os indtager,
Hvis Attraae lydes i vort Bryst,

Intet er Plager,

Altting er Lyst.

Naar de Dage, som fremglider,
 Bores Noe os røve vil;
 Naar ved onde Aarets Lider
 Bores Møie tager til,
 Da hos den Ben ic.

Naar vor Ungdoms muntre Sommer,
 Tænder Fryd i Sind og Mod;
 Naar den tunge Alder kommer,
 Der gior vaklende vor Fod;
 Da hos den Ben ic.

Kongen.

Meget godt, Jenny.

Richard.

Det var dog ikke den, jeg talede om; det
 var den om Lyksaligheden.

Jenny.

Den kan Du jo selv, kom frem med den.

Richard.

Nu lad gaae.

Aria.

A r i a.

Det er kun her ,
Kun under straaetaft Hytte
At sand Lyksalighed har taget Sted.
Kun langt fra Høiheds Glands og Værdighed,
I kelig Skygge ,
Glade og trygge

Foreenet findes Fred og Kjærlighed.

Naar Himlen slaaer Lynilden ned
Og synes intet spare ;
Dens Straale knuser Slottene
Og Hytten staaer foruden Fare.

Det er ic.

Kongen.

Deres Ruse, Richard, er ret kien , men den
taaler en Høben Modsigelser.

Richard.

Hvori det ?

Kongen.

Lynilden træffer kun Slottene, fordi de staae
høiere end Hytterne.

E 3

Richard.

Richard.

Det er saa; men det er ikke mig der har gjort den, altsaa er det et og det samme, Lyksaligheden er ligesuldt her for det. Men giv De os nu den Fornøielse, Herre, at synge os noget for om Hoffets Lyksalighed.

Kongen.

Jeg hører meget ofte synge; men jeg synger aldrig.

Jenny.

O, min Herre! nogle af Hoffets Sange.

Kongen.

Jeg forsikrer Eder paa, at jeg aldrig er bleven ombedet at synge.

Richard.

Lad saa være; men nu bede da vi Dem.

Jenny.

O kære Herre!

Kongen.

Jeg vil sœie Dem for Karitædens Skyld.

Jenny.

O giv nu Agt, Richard.

Kongen.

Jeg vil tage et Stykke af en Opera, som jeg har seet forestille. I veed jo dog hvad en Opera er?

Richard.

Richard.

Na ja, Herre! jeg har ofte været der, og jeg har givet Jenny et Begreb om den.

Kongen.

En ung Prinds som er fød til at bestige Thronen, spørg sin Hovmester ved hvad Middel en Konge kan opnaae den høieste Grad af Lykke? Og her er Hovmesterens Svar:

A r i a.

Lykken er: den at udgynde,

Til Folket at uddeele den;

Alt brede ud Belsignelsen;

Og alt hvad det har Ret at nyde.

Hvor er Lyksalighed at naae

Som kan den Bellsyst overgaae,

Den Konge smager, som kan sige:

De, som mit Bud adlyde skal;

Hver Undersaat udi mit Rige,

Forøger Børns og Benner's Tal?

Hvor er det sødt den Fryd at skue,

Som sig i Folkets Dje teer;

Den Glædes Lue,

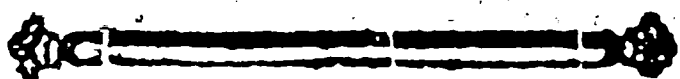
Naar det en elsket Konge seer.

Lykken er ic.

Richard.

Al Herre! Dersom ikke den Erbedighed
jeg har for Dem, holdt mig tilbage, saa gad jeg
trykket Dem op til mit Bryst! Denne Prindses
Herr Hofmester sticler ikke sin Løn.

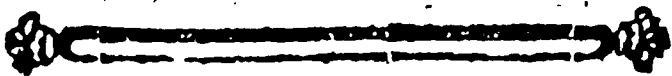

Trettende Scene.

Kongen, Jenny, Mally, (som løber forud)
Moderen, Richard.

Mally.

Min Broder, min Broder; der er Rustaut
og har Lyve med sig.

Fjortende Scene.

Lurevel, En Hofmand, Skovfogder,
Kongen (som sidder og kan ikke sees for)
Richard, Jenny, Mally, Moderen.

Jenny.

O Himmel! det er Mylord.

(Hun løber bort og skjuler sig bag ved Døren, som
hun holder paa klem.)

Lurevel.

Ha! det er vores Ven Richard.

Richard.

Hvad Mylord! det er Dem?

Lurevel.

Lurevel.

Du lader mig tage op ved Dine Skovfogder?

Richard.

De vidste det ikke, Mylord —

Lurevel.

De vidste det ikke? Da skal jeg lære Dig det paa deres Begne.

Richard.

Rustaut! hvorfor har I holt Mylord an?

Rustaut.

Ei for en Uhykle! man har jo ikke Rette. Dine. En Mylord og en Skielm kan gierne have eens Udseende. Hvorfor sagde han ikke hvem han var? Saa snart jeg sagde ham, at jeg var Skovfoged, saa stak de Piben ind og har ikke aabnet Munden siden.

Richard.

Men Mylord! Jenny, som De har sperret ind —

Lurevel.

Ja Jenny! Jenny! hun skal ikke slippe saa fra mig; det skifter sig ret for saadan en Kns som Du at ægte en smuk Pige: Naar at —

(Kongen reiser sig og kommer frem, Hofmanden bliver ham vaer.)

Hofmanden.

Al! der er Kongen!

E 5

Hofmanden.

Hofmanden.

Lurevel.

Al Herre! Deres Maje: Al Herre! Deres 2c.
stæt,

De er da nu i Sikkerhed!
Sør os hvad stor Lyksa-
lighed!

Al Herre!

Ja Herre!

Her Mylord er, som siges Her Mylord er 2c.
bør,

Sorsikre tør,

Besværge tør —

Hvad byder Deres Maje: Hvad byder 2c.
stæt,

Mit rørte Bryst

Opfyldt med Trøst

Uu aander Lyst.

Vi glemme nu hvad Hier: Vi glemme 2c.
terne

I denne Nats forfærdelse

Udstod for Skræk og

Engstelse.

Hvad, sagde vi, i Skoven Hvad, sagde vi, 2c.
her

En Konge, som hver Mand
har Fær.

Al! hvilket Saar!

I disse tykke Buske
gaaer.

Kongen.	Richard.	Moderen, Mally, Skov- fogderne.
Mylord ! My: lord ! Et Svar mig giv!	Kongen, Kongen her !	Kongen, Kongen her.
Det er alt nok, Et Svar mig giv. Et Svar mig giv.	Gvad , det Kon- gen er. Af Herre ! ei u- naadig bliv, Herre ! mig tilgiv.	Gvad , det Kon- gen er ! Det Kongen er. Gvad , Kongen her.
Mylord ! My: lord ! Et Svar mig giv.	Det Kongen er, Gvad , Kongen her.	Kongen, Kongen her. Her Kongen er.
	Af Herre ! ei u- naadig bliv. Herre ! mig tilgiv.	
Tie.	Det Kongen er ! Gvad , Kongen her !	Det Kongen er ! Gvad , Kongen her ,

Kongen.

Kongen.

(Efter at han har givet Tegn til at være stille.)

Mylord! hvad er det Richard vil sige angaaende denne Pige?

Eurevel.

Al Herre! slige Bagateller ere ikke Deres Majestets Opmærksomhed værdig.

Richard.

Maae det ikke være mig tilladt —

Kongen.

Vær stille Richard. Siig mig Sandheden Mylord!

Eurevel.

Herre! en ung Pige, et fattigt Barn her i Egnen, som er Fader og Moderløs, og som denne Knes —

Kongen.

Glem ikke, at det er mig De taler med.

Eurevel.

Som jeg — har taget under min Beskyttelse, fordi — fordi Richard vilde tvinge hende til at ægte ham imod sin Billie —

Jenny. (Springer frem bag Døren)

Imod min Billie. (hun kaster sig for Kongens Fødder) Al bedste Konge!

Kongen.

Kongen.

Nu Mylord.

Eurevel.

Jeg haaber, at Deres Majestæt vil lade
mig vederfares den Ret —

Kongen.

Dersom jeg lod Eder vederfares Ret —
Gaae bort fra mine Dine.

Eurevel. (til Hofmanden)

Mylord, De veed at min Hensigt —

Hofmanden.

O sy Mylord! Det er en nedrig Gierning;
(til Kongens Side) Det er ret en nedrig Gierning,
Herre!

Eurevel. (sagte)

Hvor mange Forbrydelse drager ikke den
første efter sig!

Kongen. (som seer efter Eurevel)

Der seer man hvortledes Regentere faaer
Sandheden at vide.

Richard.

Richard.

Undskyld mig, Herre, at —

Kongen.

Richard giv mig min Kaarde. Har I
Hestene her?

Kustaut.

Ja, Herre! Der kommer Jægere fra alle
Kanter i Skoven for at erkjendige sig om jeg ikke
veed hvor De er bleven af.

Kongen.

Der Richard! annam den af min Haand,
jeg adler Dem.

Richard.

Hvad har jeg gjort til at fortiene denne
Naade?

Kongen.

Er Adelskabet stiftet til at være en Prydelse
for Dyderne; saa tilkommer Sandheden For-
trinet.

Richard.

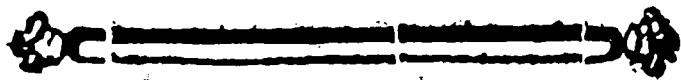

Richard.

Den har jeg maaskee kun min Stand at takke for; Beste Konge! tag Deres Adelskab tilbage, og lad mig beholde det som er det værdigt.

Kongen.

Al Furevel! hvor langt bliver Du tilbage! Jenny, De har buden mig til Bryllup, og jeg vil selv gjøre det. Richard! Medgiften besørger jeg. Farvel Madame, Farvel Lille!

Femtende Scene.

Jenny, Mally, Moderen.

Mally.

Min Moder! saa er det da en Konge?

Moderen.

Ja visseelig! visseelig Lille Gaas! Men —
Men — Men jeg kan ikke komme mig igjen!

Jenny.

Jenny.

Alf kiære Fæster! hvilken Lykke! Men sagde han ikke naar Bryllupet skulde være?

Moderen.

Alf, havde jeg kun vist at det var Kongen, jeg som havde Kyllinger saa paa reede Hænder.

(Man hører Jagthorne blæse)

Sextende og sidste Scene.

Jenny, Mally, Moderen, Richard,
Rustant, Charlot.

Richard.

Kongen er stegen til Hest; Ha Jenny!

Jenny.

Ha! Richard!

Chorus.

Chorus.

Jenny, Richard, Mally, Moderen,
Rustaut, Charlot.

Himlens Naade Kongen give
Glædens Fylde mange Aar,
At Richard det min Bøn skal blive,
Vor Lykke er hvad han attraaer.

Kronens Glands ham ei indtager,
Alt hvad ham i den behager:
Er den Magt at giøre vel.

Baudville.

Rustaut.

Lad ei Haabet fra os drage;
Vel gior Lynilden Skoven Meen,
Men ved den bliver Lusten reen:
Begyndelsen til blide Dage.
Os Intet bør forfærde her;
Fra Ondt til Godt et Skridt kun er.

Charlot.

Staae paa Luur kun lidet bringer,
Arbeides, søges, svedes maae;
Paa knortet Bei, blandt Torne gaae,
Omsider man da Døret tvinger

Os intet ic.

Moderen.

Som Barn Du mig Kummer gjorde;
Jeg med Dig meget døiet har,
Du ret en liden Uglspeil var;
Men blev det jeg ei haabe torde.

Os intet ic.

Massy.

Slutningen mig overtyder,
Hvor vel jeg satte Blomsterne;
Maaskee at lindre Døskene
Af Kongens Haand en Mand jeg nyder.

Os intet ic.

Jenny.

Jenny.

Kummer veed jeg os beredes
End i den lykkeligste Pagt,
For to er Drovelfen paalagt;
Men naar en Mand af os tilbedes,
Os intet æ.

Richard.

Sporene af Sorg og Harne
Kan sees paa Fryd og Kierlighed,
Hvad Qual var os i Dag bereed!
Kom Jenny! lad mig dig omarme!
Os intet bør forfærde her,
Fra Ondt til Godt et Skridt kun er.

Ende.

